

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

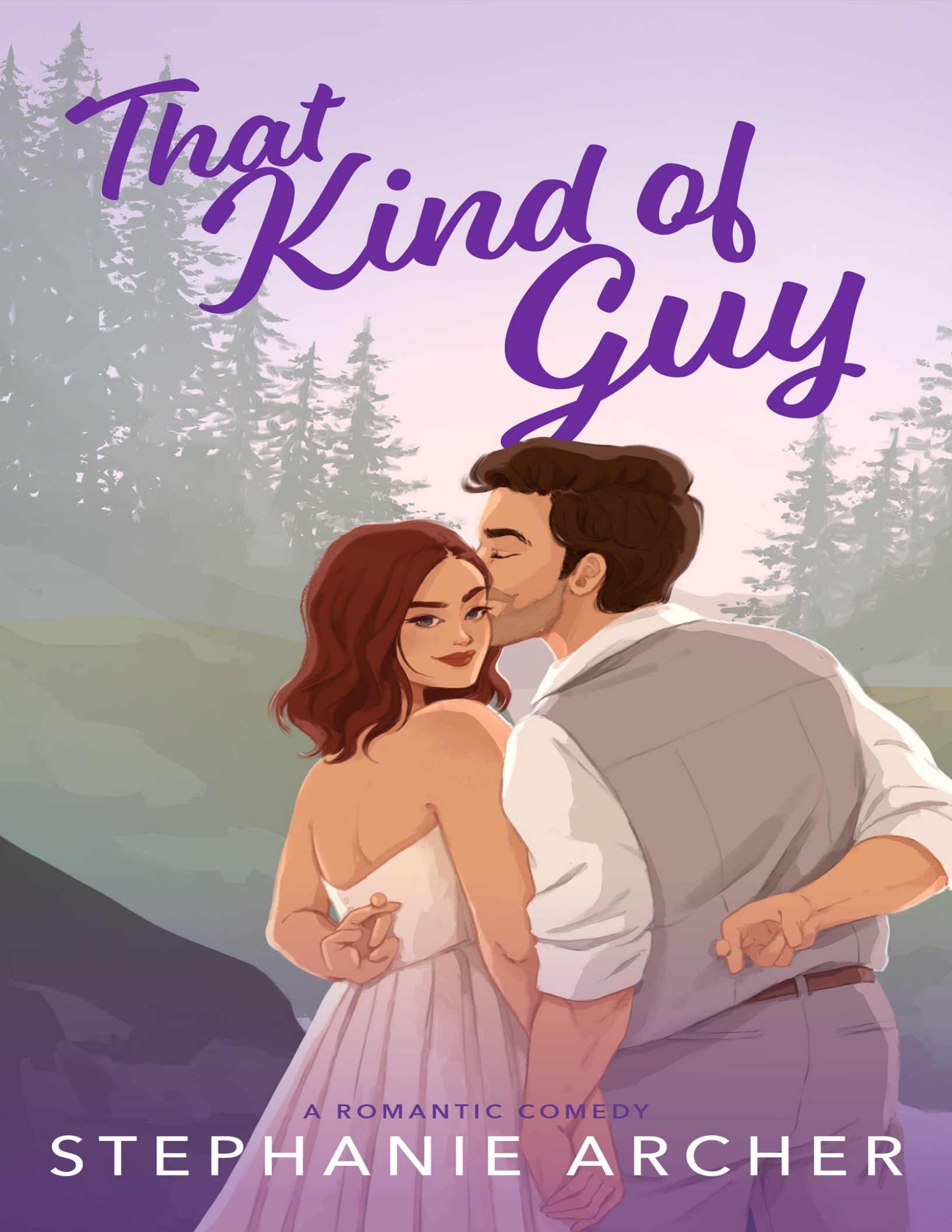
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

That Kind of Guy

A ROMANTIC COMEDY

STEPHANIE ARCHER

THE ENGAGEMENT IS FAKE
BUT THE CHEMISTRY IS REAL.

THAT

*Kind
of*

GUY

A QUEEN'S COVE NOVEL

VOTE

STEPHANIE ARCHER

STEPHANIE ARCHER

O TÜR BİR ADAM

OceanofPDF.com

STEPHANIE ARCHER

OceanofPDF.com

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

O Tür Bir Adam. Telif Hakkı © 2021 Stephanie Archer tarafından. Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü herhangi bir biçimde veya bilgi dahil olmak üzere herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

depolama ve erişim sistemlerinde, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan kullanılamaz.

Kapak tasarımı Outlined With Love Designs

tarafından yapılmıştır. ISBN 978-1-7779780-0-6

OceanofPDF.com

Tim

OceanofPDF.com

için

İçindekiler

1. Avery
2. [Emmett](#)
3. Avery
4. [Emmett](#)
5. Avery
6. [Emmett](#)
7. Avery
8. [Emmett](#)
9. Avery
10. [Emmett](#)
11. [Emmett](#)
12. Avery
13. Avery
14. Avery
15. [Emmett](#)
16. Avery
17. Avery
18. Avery
19. [Emmett](#)
20. [Emmett](#)
21. Avery
22. Avery
23. Avery
24. Avery
25. [Emmett](#)
26. Avery
27. Avery
28. Avery
29. [Emmett](#)

[Sonsöz](#)

[Emmett ve Avery ile bonus baharatlı bir sahne ister misiniz?](#)

[Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Stephanie Archer tarafından da](#)

OceanofPDF.com

Avery

"AVERY, Masa Dört başlangıç yemeklerini beğenmedi ve müdürle konuşmak istiyor."

Küçük ofisimdeki masamdan başımı kaldırdım. Restoranın barmeni Max, servis personelinin her zaman giydiği siyah kot pantolon ve siyah tişörtüyle kapının pervazına yaslanmıştı.

"Yemekte bir sorun mu var?" diye sordum. Pek sık şikâyet almazdık. Şefimiz inanılmazdı. Mutfak personeli harika bir ekipti. Sunuculardan ev sahiplerine ve bulaşıkçılara kadar tüm personel en üst seviyedeydi. Çoğunu ben işe almıştım.

Max başını salladı.

Sandalyemde arkama yaslandım.

"Turistler mi?" Başını salladı.

Ayağa kalktım. "Sorun yok, ben hallederim."

"Yemeklerini sen mi karşılayacaksın?" Geri adım attı ve beni ofisimden restorana kadar takip etti.

Omzumun üzerinden ona gülümsedim.

"Elbette." "Neden?"

Restoranın köşesini dönmeden hemen önce durdum. Max'i geçen yaz sunucu olarak işe almıştım ve restoran kapandıktan sonra barmenimizin ona farklı içeceklerin nasıl yapılacağını öğrettiğini fark ettim. Yirmili yaşlarının başındaydı, çok enerjikti ve öğrenmeye hevesliydi, bu yüzden barmenden Max barın arkasında tam vardiya çalışabilecek hale gelene kadar her vardiyada birkaç dakikasını onu eğitmek için harcamasını istedim. Bunu personelin geri kalanına asla itiraf etmezdim ama Max benim favorimdi. Müşterilerle arası çok iyiydi, herkes onunla çalışmayı severdi.

ve restoran işini öğrenmeye gerçekten ilgi duyuyordu. Bu gece, birkaç masaya yardım etmek için devreye girecekti.

"Max, amacımız bu kapıdan içeri giren her müşteriye keyifli bir deneyim yaşatmak. Burası insanların mola vermek, kutlama yapmak, eski dostlarla hasret gidermek ya da yeni bir yemek denemek için geldikleri yer." Yemek salonundan önceki koridorda, yemek yiyen, konuşan ve gülen insanlarla dolu restoranın sıcak ortam uğultusunu şimdiden duyabiliyordum.

O ses mi? Kalbimi mutlu ediyordu. Dünya için iyi bir şey yapıyormuşum gibi hissettirdi.

"Bu kapıdan giren herkesin Queen's Cove'u ziyaret ettiğinde en iyi yemeği yemesini istiyoruz ve yemeklerini tamamlamak için yüz dolar kaybedersen," diye omuz silkdim, "benim için sorun değil. Müşterileri kızdırmaya değmez."

Kaybedecek yüz dolar benim değildi, çünkü burası benim restoranım değildi. Ben sadece yöneticiydim. Yine de bir gün.

Bir kaşını kaldırdı ve ben de şüpheciliğine sııttım.

"Belki de haklıdır," dedim ona. "Ya da belki sadece kötü bir gün geçiriyorlardır. Belki şehre gelirken lastikleri patlamıştır, otellerine geç varmışlardır ve açlıktan ölüyorlardır." Ona en inandırıcı gülümsememi verdim. "Belki günlerini tersine çevirebiliriz. Onları iyilikle öldüreceğiz." Gözlerimi ona diktim. "Pırıl pırıl kişiliklerimizle onları kesinlikle gömeceğiz."

"Bu hastalıklı. Bu benzetmeyi hep çok ileri götürüyorsun."

"Ne kadar tutkulu olduğumuzu gördüklerinde mi?" Alaycı bir ifadeyle yumruğumu göğsüme koydum. "Ceset torbaları içinde kapı dışarı edilecekler."

Beni işaret etti. "Evet, işte orada. Pekâlâ, patron sensin. Hallettiğin için teşekkürler."

"Ne zaman istersen. Arkanı kollarım." Restorana doğru yürüdüm, içerisi tıklım tıklımdı.

Saat akşam sekizi biraz geçiyordu ve tüm masalar doluydu. Restoran Queen's Cove limanına bakıyordu. Açık bir gecede, gün batımı gökyüzüne parlak pembeler, turuncular ve sarılar serpiştirirdi, ama bu gece bulutlar içeri girdi ve yağmur damlamaya başladı. Bütün gün güneşliydi ama arada bir bu yaz fırtınaları geliyordu. Dudağımı çiğneyerek kalabalık restorana göz gezdirdim. Umarım bu gece sadece biraz yağmur yağar ve rüzgâr çıkmaz.

"Merhaba, ben Avery Adams, The Arbutus'un müdürüyüm," diyerek kendimi mutsuz görünen dört kişilik aileye tanttım. İki oğlan somurtuyor ve kıpırdanıyordu, biri diğerinin saçını çekmeye çalışıyordu ve yüzlerinde az önce azar iitmi çocukların ifadesi vardı. "u tabakları nnzden çekeyim." Boyama sayfalarını ve boya kalemlerini çocukların önündeki masaya koymadan önce tabakları yoldan geçen bir servise uzattım. Birbirleriyle kavga etmeyi hemen bıraktılar ve sayfalara döndüler.

Anne ve baba otuzlu yalarının sonlarındaydı ve tam da tahmin ettiğim gibi bitkin ve sinirli görünüyorlardı. İkisinin de çenesi kavga bekliyormu gibi kuruluydu.

"Yemekleriniz beklediğiniz gibi olmadığı için çok zgnm. Vay canına," dedim, bakılarım kadının parlak kırmızı omzuna takıldı. "Bu güneş yanığı acıtıyor gibi görünüyor. Bunun için size biraz aloe getirebilir miyim?"

Gözlerini kırptırdı ve kızgınlığı bir nebze olsun geçti. "Elbette." Tereddüt etti. "Bakkala uğradık ama kapalıydı." Yağmurun daha şiddetli yağdığı dıarıyı işaret etti ve yüzüne huysuz bir ifade geldi. "Ve imdi tatilimizde yağmur yağıyor."

"Bu gece erken kapattılar çünkü sahiplerinin evlilik yıldönümü. Size biraz sarısabır getireyim, ama bu arada ilginizi çeken başka mezeler var mı? Verdiğim rahatsızlıktan dolayı bu akam için ücret alacaksınız," dedim tatlı bir gülümsemeyle.

Kocası akın akın baktı ve sonra menüsüne baktı. "Keşke pizza sipariş etseydik. Margherita ve köfteli pizzalar."

Başımı salladım. "Kesinlikle, harika seçimler. Size birkaç içki getireyim mi? Bğrtlenli cin ezmesi bu geceye zel. Cin, Queen's Cove'daki yerel bir içki fabrikasında üretiliyor ve böğürtlenler de yerel ve organik."

Karısı baını salladı, masanın karşısındaki, boyamayla meşgul ve daha da emlisi sessiz oğullarını izliyordu. "Bu harika olur."

"Elbette. Tatilinizi iyi bir hale getirelim, olur mu?" Siparilerini bir kâğıda karaladım, mutfağa ve bara teslim ettim ve mini buzdolabında duran aloe seyahat ielerinden birini almak için ofisime geri döndüm. Max bunu gördüğünde bana glmtı ama aptal bir ie aloe'nin masasını nasıl değiştirdiğini defalarca görünce gülmeyi bıraktı.

Geçerken ona "Bunu Masa Dört'e bırakır mısın?" dedim. "Yiyecek ve içeceklerini de tamamla."

Bana bir başparmak işareti yaptı ve yürümeye devam etti.

"Teşekkürler Max," diye seslendim arkasından.

Aloe şişesini masaya bırakırken restoranın kenarından izledim. Kadın çok rahatlamış görünüyordu ve ben havayı yumruklamak istedim. Müşterileri böyle terslemeyi seviyordum. O masaya gelirken yorgun ve huysuzlardı, ama şimdi çift gülüyor ve konuşuyordu, çocukları boyamaya dalmıştı ve tatilleri harika bir başlangıç yapmıştı. Gecelerini tamamen değiştirmiştim. İşimi seviyordum.

Restoranı taradım. Bu gece yerli halk ve turistlerin bir karışımı vardı. Bakkalın sahipleri yıldönümü yemeklerini Masa İki'de yiyorlardı. İlkokul müdürü ve kocası altıncı masadaydı. Belediye başkanı, eşi ve iki çocuğu sekiz numaralı masadaydı. Aileleri her zaman kibar, arkadaş canlısı ve son derece terbiyeliydi. Çocuklar asla boyama yapmak istemez, sessizce oturur ve küçük melekler gibi herkese gülümserlerdi ve bu beni ürkütürdü. Yerel bir inşaat şirketinin sahibi, müşterilerinden biriyle birlikte Masa On Bir'de oturuyordu. Kendi kendime homurdandım, Emmett Rhodes'un şakalaşmasını, gülümsemesini ve tüm masaya cazibe yaymasını izledim. Emmett Bay Popüler'di, kasabadaki herkesi tanıyordu, herkesin işine karışıyordu ve ne kadar yakışıklı olduğunun farkındaydı.

On iki numaralı masada birkaç yerel restoranın sahibi Chuck ve karısı oturuyordu. Karısı yemeklerle alay ediyor, Chuck ise bir deftere notlar almadan önce etrafına bakınıyordu. Gözlerimi devirdim. Ona verebileceğim birkaç tavsiyem vardı ama beni dinlemedi.

Chuck'ın sahibi olduğu restoranlar turistlere hitap ediyordu çünkü yerel halk oraya gitmemeyi daha iyi biliyordu. Yemekler tam olarak kötü değildi, sadece birkaç gün önce yapılmış, dondurulmuş, çözülmüş ve yeniden ısıtılmış gibi bir tadı vardı. Yine de bu bile küçümsememi kazanmak için yeterli değildi. Çalışanlarına davranış şekliydi. Erkek personel tıpkı burada, Arbutus'ta olduğu gibi siyah tişört ve kot pantolon giyiyordu ama kadın personelin mini etek, dekolte üstler ve yüksek topuklu ayakkabı giymesi gerekiyordu. Sekiz saatlik servis vardiyaları için topuklu ayakkabılar. Düşüncesi bile kanımı kaynatıyordu. Okuldan yeni çıkmış, daha iyisini bilmeyen ya da başka seçeneği olmayan çocukları işe alıyordu, onlar da buna katlanıyordu. Bahşişlerinden de pay aldığına dair söylentiler vardı.

"Masa On İki bu gece sana sorun çıkarıyor mu?" İçki çalkalayıcısını sallarken Max'e sordum.

"Hayır. En iyi davranışlarını sergilediler."

"Güzel." Chuck'ın avizeyi incelemesini izledim. Neyin peşindeydi?

İki yıldır The Arbutus'un müdürüydüm, ancak Queen's Cove adlı küçük sahil kasabasına ayak bastığım günden bu yana, yani beş yıldır burada çalışıyordum. Kanada'nın Vancouver Adası'nda, Pasifik Okyanusu ile Kuzeybatı Pasifik yağmur ormanları arasında yer alan bu küçük kasabada yaklaşık iki bin kişi yaşıyordu, ancak nefes kesici plajları, sık, yosunlu ormanları, rahat küçük kasaba havası ve ülkenin en iyi sörfü nedeniyle yaz aylarında bir milyondan fazla turisti ağırlıyordu. Mayıs ayının başlarıydı ve turistler gelmeye başlamıştı. Temmuz'a kadar tüm hızıyla devam edecekti.

Vancouver'da doğdum ve büyüdüm ama Queen's Cove artık benim evimdi. Beş yıl önce buraya tek başıma tatile geldim ve en iyi manzaraya sahip restoranda güzel bir akşam yemeği yedikten sonra aşık oldum. Pitoresk koya ve plaja bakan dev pencereler, meşe döşeme ve orijinal kirişli tonozlu tavanlar. Yerel malzemelerle hazırlanmış modern, gösterişsiz ve lezzetli bir menü. Sıcaklık, topluluk ve konfor atmosferi. Tonozlu tavanlardan bahsetmiştim, değil mi? Sakin ol kalbim. Aşık oldum. Sahibi Keiko, ne kadar büyülendiğimi fark etti ve konuşmaya başladık ve bir sonraki bildiğim şey, bana bir servis işi teklif etti.

Düşüncesiz bir insan değildim. Dikkatlice düşünmeden ve tüm artıları ve eksileri tartmadan büyük değişiklikler yapmazdım, ama bir şekilde, bu doğru hissettirdi, bu yüzden Vancouver'a geri döndüm, eşyalarımı topladım ve Queen's Cove'a döndüm.

Restoranda çok çalıştım. Sadece bir sunucuyken bile bu işe her şeyimi vermiştim. Bu restoranda bana evim gibi gelen bir şeyler vardı. Belki de Keiko çocukken Kanada'ya taşındıklarında ailesi burayı açtığı içindi. Buranın bir geçmişi vardı. Belki de kendi ailemin restoranı felaket bir şekilde başarısız olmuştu ve burası her zaman bir parçası olmak istediğim başarılı bir restorandı. Belki de atmosferi sevdiğim, müşterileri mutlu etmeyi ve toplumumuza katkıda bulunmayı sevdiğim içindi.

Keiko'nun ailesi restoranı yetmişli yıllarda açmış. Bana her şeylerini buraya yatırdıklarını söylemişti. Tıpkı benim bir restoranda büyümem gibi o da burada büyümüş ama ailesinin hikayesi başarılı olmuş. Ben şehre taşınmadan birkaç yıl önce vefat ettiler ve onlarla hiç tanışamadım, ancak onları tanıyan yerel halk bana hala restoranda çalıştıklarını, müşterileri karşıladıklarını, kasayı dengelediklerini ve etrafı süpürdüklerini anlatırdı.

Hatta doksanlı yaşlarında bile. Arbutus iki neslin sıkı çalışmasının sonucuydu. Buraya her şeylerini vermişlerdi.

Bir gün benim olacaktı. Burayı satın alabilmek için yıllardır her kuruşumu biriktiriyordum. Büyürken hep bir restoran sahibi olacağımı biliyordum. Çalışanların yoğun telaşına, kahkahalarına ve ağız sulandıran yemek kokularına aşık olmuştum. İnsanlar bir restorana kutlama yapmak, eski arkadaşlarıyla hasret gidermek ve aşık olmak için gelirdi ve ben bunların hepsini gördüm. Ailemin restoranı da evlilikleri gibi battı ama Arbutus benim şansımdı. Onların batırdığı gibi batırmamın imkanı yoktu.

Keiko satmaya hazır olduğunda, bu restoranı satın alacaktım. Sadece müdür olmak istemiyordum, sahibi olmak istiyordum. Tamamen bana ait olan, son kararları benim verebileceğim, tüm sorumluluğunu üstlenebileceğim bir şey istiyordum. Ailesinin mirasını devam ettirmek ve kendi mirasımı inşa etmek istiyordum. Avery Adams'ın bu dünyada olduğunu söyleyen somut bir şey. Keiko nazik ve destekleyici bir patrondu; bana bildiği her şeyi öğretti ve bana güvendi ama bu, buranın sahibi olmakla aynı şey değildi. O zamana kadar, her boş doları biriktirmeye devam edecektim.

Ön kapının dışında restorana adını veren, kıvrımlı, kırmızı gövdeli bir kocayemiş ağacı vardı. Kocayemiş ağaçları batı kıyılarına özgüdür ve kahve içmek ya da arkadaşım Hannah ile kitapçada buluşmak için şehirde yaptığım yürüyüşlerde sık sık bu ağacın önünde poz veren turistlerin yanından geçerdim. Bu beni her zaman gülümsetirdi. Queen's Cove'u eşsiz kılan tek şey kocayemiş ağaçları değildi. Buradaki havanın içindeydi, okyanustan doğrudan küçük kasabamıza akan hava. Herkesin birbiriyle ilgilenme şekli, kasabanın bütünlüğünün sakinleri tarafından nasıl şiddetle korunduğuydu. Zincirlere veya franchise'lara izin verilmezdi, sadece yerel halk tarafından işletilen işletmelere izin verilirdi. Kasaba mükemmel miydi? Kesinlikle hayır. Yollarda çukurlar vardı, bazı kaldırımlar dökülüyordu ve rüzgar fırtınaları sık sık yüksek köknar ağaçlarını devirerek elektrik kesintilerine neden oluyordu. Kasabaya giren ve çıkan tek bir yol vardı, bu nedenle otoyoldaki herhangi bir kaya düşmesi veya kaza sizi mahsur bırakıyordu. Limana sis çökerse ve uçaklar havalanamazsa? Mahsur kalırdınız.

"Dışarısı rüzgârlı olmaya başladı," diye mırıldandı Max barın arkasında dolaşp içkileri karıştırırken.

Bara yaslandım ve dalgalar kıyıya vururken dışarıyı izledim. Haydi, *hava, diye yalvardım içimden. Biraz bekle*

Birkaç saat daha, kapanışa kadar. "Size bir şey getirebilir miyim?" Uzun ahşap barın arkasına geçerek ona sordum.

Tezgâhın arkasındaki tepsilere baktı. "Limon lütfen."

"Tamamdır."

Depoya giden koridorun yarısında ışıklar titremeye başladı. Yürümeyi bıraktım ve iç çektim. Işıklar sönmeden önce gönülsüzce bir titreşim daha verdi. Restorandaki biri çığlık attı ve ben de ana yemek alanına geri döndüm.

"Pekâlâ millet," dedim sakın ve güven verici bir sesle. Max barda çay lambalarını yakıp fenerlere yerleştirmekle meşguldü ve garsonlar da onları aceleyle masalara götürüyordu. "Rüzgâr muhtemelen bir ağacı devirdi ve elektrikler kesildi. Biz mumları yakarken lütfen oturun ve bu arada ortamın tadını çıkarın."

Döndüm ve Bay Popüler'in ta kendisi Emmett Rhodes'un sert göğsüne çarptım.

"Merhaba, Adams." Bana doğru sırtarak eğildi.

Sinirden ensem diken diken oldu ve barın altından bir çakmak daha çıkardım. "Meşgulüm," dedim ona bakmadan, Max'in yanındaki mumları yakmaya odaklanmışım.

Göz ucuyla sırtışının genişlediğini gördüm. "Yardıma ihtiyacın var mı? Kriz anlarında harikayımdır."

Gözlerimi devirmiştım. Bu adamın egosu sınır tanımıyordu. Bu gece kapıdan içeri girebilmesine şaşırıyıştım. Profesyonel bir gülümsemeye ona baktım. "Bu bir kriz değil, sadece bir elektrik kesintisi. Lütfen masanıza dönün ve yemeğinizin tadını çıkarın." Max'in yanımda durup mumları fenerlere yerleştirerek beni dinlediğinin farkındaydım.

Emmett bara yaslandı. "Bu gece ne yapıyorsun?" diye sordu.

İnançsız bir kahkaha attım. "Yine mi? Ciddi misin? Sen çalışırken iş yerine gelip seni rahatsız etmiyorum."

Daha geniş sırttı. "Rahatsız etmek mi? Seni rahatsız etmiyorum. Rahatsız edilmek için fazla iyi görünüyorum."

Derin nefes al, dedim kendime. "Emmett."

Ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, tamam. Masama geri dönüyorum." Emmett uzaklaştı ve bakışlarım onun uzun boyunu takip etti.

Emmett Rhodes'la tanıştığım ilk gün, gözümün önünde hiç pişmanlık duymadan bir kızı terk etmişti. Hızlı bir yemek için restorana gelmiş ve barda oturmuştu. Benim yaşlarımda bir kadın onu fark etmiş ve

Yanındaki tabureye oturdu, ona doğru eğildi ve öyle derin bir sevgiyle baktı ki, yüzündeki tereddütlü, temkinli ifadeyi gördüğümde kalbim sızladı.

"Bak Heather," demişti ona. Barda onlara arkamı dönmüştüm ama ister istemez kulak misafiri oldum. "Sen harikasin, ama ben bütün bunlarla ilgilenmiyorum. Eğlendik ama bunu olması gerekenden daha fazla büyütmeylim."

Bir an sessiz kaldı. "Ne?"

"Ben o tür bir adam değilim," dedi ona. "Böylesi daha iyi. Karım ve çocuklarım yok."

Şehrin öbür ucundan sesini duyabileceğiniz, sürekli konuşan, gülen, görüş alanındaki herkese merhaba diyen insanlardan biriydi. *Schmoozey*, hepsi bu. Benim küçük bir yakın arkadaş çevrem varken, bu adam kasabadaki herkesle arkadaştı. Herkes hakkında her şeyi biliyordu. Markette ya da sokakta ne zaman yanından geçsem, birinin işi hakkında küçük bir konuşma yapıyor ya da birinin çocuğunun nasıl olduğunu soruyordu. Bu bana samimiyetsiz gelirdi, sanki bir amacı varmış gibi.

Yanımda Max boğazını temizledi, yüzünde küçük bir gülümseme vardı. "Ne?" Kaşlarımı kaldırarak ona sordum.

Fenerin içine çay lambalarını yerleştirirken sırtı ama bir şey söylemedi.

"Sakin başlama," diye uyardım.

"Ben bir şey söylemedim." Bir mum daha yaktı. "Ama onunla tartışmayı seviyorsun."

Ağzım açık kaldı. "O başlattı. Her zaman o başlatır."

Max bana bilmiş bir bakış attı. "Mhm."

Emmett'e romantik bir ilgi duyma fikri içimi tiksintiyle doldurdu. Emmett'in kadınlara nasıl davrandığını görmüştüm; flörtöz, arkadaş canlısı, çekici ve komik. Ne yaptığını çok iyi biliyordu. Ve restoranımda birçok kez, kadınlara olmasını istedikleri adam olmadığını hatırlattığını görmüştüm. Onları kandırır ve işi bittiğinde tükürürdü.

Benim babam da böyleydi. Fikrini değiştirip ortadan kaybolana kadar herkesin en iyi arkadaşıydı. Odanın en parlak yıldızıydı, herkesin konuşmak ve birlikte takılmak istediği kişiydi. İyi bir ruh halindeyken herkesi yanına çeker, güler, sohbet eder, insanlara iltifat eder ve günlerini aydınlatırdı. Kötü olduğunda

ruh haliyle, bulutlar yakınındaki herkesin üzerine döküldü ve herkesi kendisiyle birlikte aşağıya sürükledi.

Hayatım üzerine bahse girerim ki Emmett tıpkı babam gibiydi.

Ben cevap vermeden Max iki fener aldı ve uzaklaştı. Müşterisiyle derin bir sohbete dalmış olan Emmett'in masasına dönüp bakmadan önce kendi kendime güldüm. Kafasını kaldırdı ve göz kırpmadan önce göz göze geldik.

Fenerlere dönmeden önce tekrar gözlerimi devirdim.

Emmett Rhodes'u lisedeyken tanı mıyordum ama hakkında her şeyi duymuştum. Kalp kırıcı, kadın avcısı, Casanova- insanların onun orada geçirdiği zamanı tanımlamak için kullandığı isimlerden sadece birkaçı. Ben de inanmış tım. Adam altı-dört yaşındaydı, zayıf ama kaslıydı, zeytin tonlarında bir teni, kısa ve şık tuttuğu koyu renk saçları ve keskin bir çene hattı vardı. Gözleri tüm Rhodes erkekleri gibi soluk griydi. Adam istese kolonya reklamları için modellik yapabilirdi. Giydiği her şeyi tasarımcı gibi gösterirdi. Bu gece dar siyah kot pantolon, kahverengi deri botlar ve beyaz bir tişört giymişti ama Redwing bot kataloğundan fırlamış gibi görünüyordu. Giysiler için yürüyen bir reklam gibiydi, onları çok iyi gösteriyordu.

İlgilendiğimden değil. Evet, adam Henry Cavill'e benziyordu ama gözlerimi devirmeden üç metre yakınına bile yaklaşamayacağım biri için piyasada değildim.

Emmett Rhodes, bir adam çok çekici bir şekilde büyüdüğünde başına gelen şeydi. Dünyanın parmaklarının ucunda olduğunu sanıyordu. Son beş yılını Emmett Rhodes'tan kaçarak geçirdim.

Bana çıkma teklif ettiğ i ve benim her zaman hayır dediğ im küçük bir oyun oynamayı severdi. Bunu yıllardır yapıyordu. Aslında benden hoşlanmıyordu, kovalamacayı seven bir adamdı. Benimle uğraşıyordu çünkü kasabada ona karşı bağı şıklığı olan tek kişi bendim.

Mumu fenere yerleştirirken alevlerden biri parmaklarımı yaktı ve nefesimin altında küfrettim. Artık Bay Popüler'i düşünmek yoktu. Yapmam gereken bir iş vardı.

Birkaç dakika içinde her yer yumuşak bir mum ışığıyla aydınlandı.

"Bir jeneratöre ihtiyacımız var," dedi Max bana.

"Bana parayı bulun," diye karşılık verdim sertçe. "Elimizdekilerle idare ediyoruz." Çenemi ona doğru eğdim. "Ben barla ilgilenirim, sen ne yapacağını biliyorsun."

Sırtarak barın arkasından çıktı ve önlüğünü bana fırlattı. Sunuculardan gelen fişlerin listesine göz attım ve bir viski ekşisi yapmaya başladım. Servis elemanları daha fazla içki fişi bıraktı ve mutfaktan gelen son yemekleri de masalarına götürdü. Restoranın bir köşesinde Max oturdu ve gitarını dizinin üzerinde dengeledi. Çalmaya başladı ve dinleyiciler yüzlerinde küçük gülümsemelerle onu izleyip dinlediler. Telefonumu çıkardım, çalarken sinsice bir fotoğrafını çektim ve sosyal medyada paylaştım.

"Elektrikler kesik ama hiçbir şey bizi The Arbutus'ta harika bir gece geçirmekten alıkoyamaz." Başlığı yazıp gönder tuşuna bastıktan sonra telefonumu cebime geri koydum ve içkiler üzerinde çalışmaya başladım.

Yaz aylarında elektrikler belki ayda bir kesiliyordu, ancak kışın en az haftada bir kesinti oluyordu. Her elektrik kesildiğinde dükkânı kapatamazdık, yoksa zarar ederdik, bu yüzden son birkaç yıldır açık kalmanın yollarını buldum. Müzik yok mu? Max bir müzisyendi, hem de çok iyi bir müzisyen. Işıklandırma yok mu? Restoranda mum ışığı ve mutfaklarda propan fenerler. Neyse ki mutfağımızda gaz ocağı vardı da son akşam yemeği servisini bitirebildik. Kesintilerin ne kadar süreceğini bilmediğimiz ve bir haftalık yiyeceğin bozulmasını istemediğimiz için buzdolabı ve derin dondurucu stoklarımızı düşük tuttuk. Arbutus zaten tamamen taze, yerel yiyeceklerle ilgiliydi, bu yüzden bu bir sorun değildi.

Her şeyi yoluna koyduk. Ne olursa olsun, her zaman yürüttük.

Saatler sonra, son müşteri de gittikten sonra, garsonlar bahşişlerini saydı, Max gitarını topladı ve personel ayrılırken ben de sandalyeleri masalara yerleştirdim. Mumlar fenerleriyle mekânı aydınlatmaya devam ediyordu ve ben de boş restoranın içinde dolaşarak ortalığı topluyor, süpürüyor ve kapatıyordum. Bazı insanlar bu saatte burada yalnız olmak istemezdi ama ben başka bir yerde olmak istemezdim. Gecenin geç saatlerinde, her şey sessiz ve durgunken, kendimi en çok evimde hissettiğim zamanlardı. Bu büyüleyici yer bu anlarda gerçekten benimmiş gibi hissediyordum.

Bir gün, yeterince param olduğunda ve Keiko satmaya hazır olduğunda, The Arbutus benim restoranım olacaktı. Benim mirasım. Annemin asla sahip olamadığı başarı hikayesi.

Kapının hafifçe çalınması beni düşüncelerimden uyandırdı. Saat gece yarısını geçmişti ve kapalı olduğumuz belliydi ama belki de biri telefonunu ya da cüzdanını masanın altında unutmuştu.

Keiko'nun gülümseyen yüzü cam kapıdan içeri baktı. Parlak sarı yağmurluğunu giymişti ve bana neşeli bir el salladı.

"Merhaba, bu saatte burada ne yapıyorsun?" Kapıyı açtım ve sordum. "Anahtarın var, kapıyı çalmana gerek yok."

Beni içeri kadar takip etti ve kapıyı arkasından kilitledi. "Seni korkutmak istemedim. Hâlâ burada olacağını biliyordum."

"İçecek bir şey ister misin? Su ısıtıcısını açabilirim."

"Bu güzel olurdu." Bir bar taburesi çekerken bana yumuşak bir gülümseme fırlattı.

Mutfakta çaydanlığı doldurdum ve fenerlerin loş ışığında ocağın üzerine koydum. Keiko beni pek sık ziyaret etmezdi ama onunla baş başa geçirdiğim anların tadını çıkarırdım. Önceki patronlarımdan bana sektörü öğretmek için ne zamanları ne de ilgileri vardı ama Keiko beni kanatları altına almış ve bildiği her şeyi öğretmişti. Yöneticiliği devraldığım ve işleri kontrol altına aldığımı gördüğünde, işten geri adım atmaya başladı. Kızının yeni bir bebeği olmuştu, bu yüzden Keiko birkaç haftasını Vancouver'da onu ziyaret ederek geçiriyordu. Ona hala restoranın mali durumuyla ilgili aylık raporlar gönderiyordum, ancak artık bunlara baktığından şüpheliydim.

Elimde çay fincanlarımızla döndüm. "Peki, sizi bu gece bu güzel mekâna getiren nedir?"

"Teşekkür ederim," diyerek kupayı aldı ve buharını üfledi. "Seninle bir konuda sohbet etmek istiyorum."

"Her şey yolunda mı?" Kaşlarımı çattım ve onun yanındaki tabureye kaydım. "Sen iyi misin?"

Başını salladı. "Merak etme, her şey yolunda, kimse ölmedi ve bir genç kız kadar sağlıklıyım."

"Yaptığın tüm o yoga."

"Her gün. Öğretmenlik eğitimi almayı düşünüyorum."

"Oh, gerçekten mi? Yoga öğretmeni mi olacaksın?" Yüzüme yayılan kocaman bir gülümsemeye sordum. Keiko sakın, topraklayıcı varlığıyla mükemmel bir yoga öğretmeni olurdu.

Başını iki yana salladı. "Hayır, sadece meşgul olmak ve öğrenmeye devam etmek eğlenceli. Yeni bir şeyler." Nefes aldı ve elimi okşadı. "Yeni bir şeyden bahsetmişken."

Kaşlarım havaya kalktı. "Mhm?"

Hangi kelimeleri kullanacağını bilemiyormuş gibi görünüyordu. "Sanırım Layla ve bebekle birlikte olmak için Vancouver'a taşınmamın zamanı geldi."

Bunu sindirmek için bir an gözümü kırptım. "Taşınmak. Vay canına." Queen's Cove, Vancouver Adası'ndaki en büyük şehir olan Victoria'ya arabayla üç saat, Layla'nın evine ise feribot ve otoyolla üç saat daha uzaklıktaydı. "Sanırım bu mantıklı. Eminim sürekli feribotla gidip gelmek çok zahmetlidir." Keiko'yu daha da az göreceğim için üzülererek biraz sarktım. "Seni buralarda özleyeceğiz. Layla'nın evine mi taşınacaksın?"

Çayından bir yudum aldı ve başını salladı. "Hayır, aslında onun sitesindeki bir şehir evi yeni satışa çıktı ve ben orayı satın almak istiyorum."

"Vay canına, çok şanslısın," dedim ona. "Layla'nın evi oldukça küçük, değil mi?"

Başını salladı. "İki yatak odalı. Benim taşınmam için çok küçük." Bana yumuşak bir gülümseme daha verdi ve dudaklarını birbirine bastırarak beni izledi. Keiko'nun ifadesindeki bir şey bana daha sözünü bitirmediğini söylüyordu.

"Daha fazlası varmış gibi hissediyorum."

"Pekala," dedi ve derin bir nefes aldı. "Avery, Arbutus'u sevdiğini ve benim için olduğu kadar senin için de özel olduğunu biliyorum."

"Kesinlikle." Sıfır tereddüt.

"Layla'nın sitesindeki şehir evi benim buradaki evimden çok daha pahalı. Vancouver'da emlak oldukça pahalı."

Bunu duymuştum. Vancouver Adası'nda bile fiyatlar yükseliyordu ve bölge sakinleri yetişkin çocuklarının ev almakta zorlanmasından dolayı hayal kırıklığına uğramıştı. Bu konudan haberdardım ancak endişelenmiyordum çünkü yakın zamanda bir ev satın almak gibi bir niyetim yoktu. Tek odak noktam bir gün Arbutus'u satın almak için para biriktirmektir.

"Buradaki evinizi satacak mısınız?" Ona sordum.

Başını salladı ve biraz üzgün ama kararlı görünüyordu. "Yarın listeye alıyorum. Otuz yıldır yaşadığım yerden ayrılmak zor olacak ama artık zamanı geldi." Bana tekrar gülümsedi ve başını salladı. "Ve restoranı da satacağım."

Nabzım durdu. Gözlerimi kırptım. "Restoranı satmak mı?"

Başını salladı, beni izliyordu. "Planımız bu. Mali danışmanım, şehir evinin parasını ödemek için ikisini de satmamın daha iyi olacağını düşünüyor." Kendi kendine tekrar başını salladı. "Ve ben hazırım. Hayatımın bir sonraki evresinin, büyükanne olmanın zamanı geldi." Gülümsedi.

"Sormak zorundayım, bunu kime satıyorsunuz?"

"Sen, eğer ilgileniyorsan." Gözlerinde bir parıltı vardı.

Ağzım bir karış açık kaldı. "Tabii ki ilgileniyorum!"

Güldü. Burayı satın almam konusunda hiç konuşmamıştık ama bu konuda her zaman konuşulmayan bir anlayış var gibiydi.

"Ben de bunu söylemeni umuyordum," dedi, çayından bir yudum daha aldı ve bardağının üzerinden bana gülümsedi. "Leyla'm burayla hiçbir şey yapmak istemediğinde hayal kırıklığına uğramıştım, ama sen içeri girdin ve dualarım kabul oldu."

Gözlerim doldu ve ona gülümsedim. Buraya taşınmadan önce beş yıl boyunca restoran sektöründe çalışmıştım ve Keiko gibi bir akıl hocası, çalışanlarına karşı nazik olan, bana bir restoranın nasıl işletileceğine dair her şeyi öğreten birini hiç bulmamıştım. Bana Arbutus'u satın almamı istediğini söylemesi, onu gururlandırmak için daha da kararlı olmamı sağladı.

Aklıma bir fikir geldi. Kredi almak için yeterli birikimim var mıydı? Daha fazla zamanım olduğunu sanıyordum. Keiko'nun beş, belki de on yıl içinde emekli olacağını sanıyordum. Bu bir sürprizdi ama üstesinden gelebilirdim. Daha önce de sürprizlerle başa çıkmıştım ve her şey kontrolüm altındaydı. Restoranı satın alacaktım.

"Umarım bu restoranı çok sevdiğimi ve başarılı olması için elimden gelen her şeyi yapacağımı biliyordur," diye söz verdim. "Yarın bankaya gideceğim. Onlarla bir işletme kredisi hakkında konuşacağım."

"Harika," diye şarkı söyledi parlak bir gülümsemeyle. "Kesinlikle harika."

Daha sonra, çayımızı bitirdikten ve Keiko'ya veda ettikten sonra, bakışlarım ofisimde bulunan, annemle birlikte yaklaşık yirmi yıl önce çekilmiş çerçeveli bir fotoğrafa takıldı. Başparmağım çerçeveye dokundu ve onun umut ve iyimserlik dolu genç, gülümseyen yüzünü inceledim. Bu fotoğraf babam tarafından annemin restoranının açılış gününde, her şey tepetaklak olmadan önce çekilmişti.

Bu benim başıma gelmez. Bundan emin olurdum. Kimse direksiyonu benden alamayacaktı. Ailemi izleyerek dersimi almıştım.

Resmi masama geri koydum, kapıyı kilitledim ve eve, küçük, berbat daireme doğru yola çıktım. Yağmur ve rüzgâr durmuştu ve hava doymuş ve toprak kokuyordu. Restorandan birkaç blok ötedeki bir evin çatı katında yaşıyordum. Ev sahibi bir evi beş farklı birime bölmüştü ve genellikle turizm sezonu için Queen's Cove'a çalışmaya gelen insanlara kiraliyordu. Evimin kapısını açtım ve ışıkları yaktım. Saat neredeyse sabahın biriydi ve alt kattaki komşulardan gelen müzik sesini duyabiliyordum. Bu yazın kiracıları parti yapmayı seviyordu.

"Merhaba bok çukuru," diye mırıldandım çantamı ve anahtarlarımı küçük mutfağın tezgahına atarken. Queen's Cove'da geçirdiğim süre boyunca bu dairede yaşamıştım ve kirası ucuz olduğu için taşınmaya hiç niyetim yoktu. Yine de ödediğimin karşılığını almıştım. Tavanda su lekeleri vardı, halı yıpranmış ve inceydi ve alt kattaki komşularımın nefes alışlarını duyabiliyordum. Eminim onlar da benim her öksürüğümü ve hapşırığımı duyuyorlardır.

Karnım guruldadı ve akşam yemeğimi restoranın arkasındaki barın tezgahında bıraktığımı fark ettim. Telefonumu çıkardım ve bir pizza sipariş ettim.

Karnım doyduktan ve duşumu aldıktan sonra yatağa girdim. Keiko'nun sözleri kafamda tekrarlandı ve heyecandan ayak parmaklarımı oynattım. Karanlıkta kendi kendime sııttım. Nihayet, bunca yıllık sıkı çalışmanın ardından restoranı satın alacaktım. Bu benim şansımdı ve hiçbir şeyin yoluma çıkmasına izin vermeyecektim.

OceanofPDF.com

Emmett

Ben geldiğimde inşaat sahası hareketliydi. Birkaç hafta önce ekipler beton temeli döküyordu, ancak şimdi yapı ayakta ve baretli ve çelik burunlu botlar giyen kadın ve erkekler ellerinde aletler ve çizimlerle kapılardan geçiyordu. Üç ay içinde burası Queen's Cove'un yeni toplum merkezi olarak açılacaktı.

"Hey, Emmett," dedi Sandra, inşaat mühendislerimizden biri, yanlarından geçerken. "Holden atriyumda."

"Teşekkürler Sandra. Dün geceki maç nasıldı?" Çok sevdiği hokey takımı Toronto Maple Leafs'in uzatmalarda Vancouver Canucks'a yenilmesinin ardından yıkıldığını bildiğim için ona sııttım.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye cevap verdi, yüzünde sahte bir üzüntü ifadesi vardı.

Güldüm ve içeri girmeden önce el sallayarak vedalaştım. Şantiyenin içinden geçerken işin ilerleyişini not ettim. Holden'ı gördüm ve dikkatini çekmek için el salladıktan sonra dışarıda daha sessiz bir yerde beni takip etmesini işaret ettim.

Kardeşim Holden işin inşaat kısmını yürütüyordu, ben ise iş adamıydım. O şantiyedeydi, ekipleri yönetiyor ve müteahhitlerle çalışıyordu, ben ise ofisteydim, mali işlerle ilgileniyordum. Zaman zaman görevlerimiz çakışırdı, örneğin büyük bir iş için teklif vermemiz gerektiğinde ya da potansiyel müşterilerle bir araya geldiğimizde. Holden pek cana yakın bir adam değildi. Dört Rhodes çocuğu arasında en huysuz olan oydu. Wyatt ve Finn neredeyse benim kadar cana yakındı. Neredeyse. Çekici olan bendim. Her zaman öyleydim. İnsanları severdim, onlarla konuşmayı, sorunları çözmeyi ve insanları mutlu etmeyi severdim. Wyatt'ın bir sörf dükkanı vardı.

profesyonel sörfçü olmak için eğitim alıyordu ve Finn itfaiyeciydi, genellikle yazları eyaletin dört bir yanında orman yangınlarıyla mücadele ederek geçiriyordu.

Holden ve ben Rhodes Construction ile bu şehirde kendimize bir isim yapmıştık. Üniversiteden MBA ve çevre bilimi diplomasıyla döndüğümde ve Holden'ı benimle birlikte bir şirket kurmaya ikna ettiğimde insanlar şüpheyile yaklaştı. Yirmi üç ve yirmi iki yaşında iki kardeş, hiç müşterileri olmadan bir inşaat şirketi mi kuracaklardı? İyi şanslar. Ancak Holden dört yıl boyunca inşaat sektöründe çalışmış ve rakiplerimizin ne kadar düzensiz ve düşük kaliteli olduğunu görmüştü. İklim değişikliğinin gezegenimizi nasıl etkilediğini gördüm ve müşterilere enerji ve para tasarrufu sağlayacak çözümler sunma fırsatımız olduğunu biliyordum. Rhodes Construction doğdu ve o zamandan beri arkamıza bakmadık. İlk yıllar kolay değildi ama bu şüpheleri tersine çevirdik.

Bu sabah bana iki kelimelik bir mesaj göndermişti: *Beni ara*. Kardeşim az konuşan bir adamdı, bu yüzden endişelenmedim ve şantiye ofisimize giderken yolumun üzerindeydi, bu yüzden uğramak uygun oldu. Ayrıca, şantiyelerimizi gezmeyi, ekiplere merhaba demeyi ve yüzümü göstermeyi severdim. İşimiz ikimiz sayesinde büyümüştü, ancak herkes onlar için iş yaparken ofiste saklanan adamlardan biri olmak istemiyordum. Liderlik bu değildi. Liderlik yüzünüzü göstermek, çalışanlarınızı tanımak ve işinizin içini dışını bilmektir.

"Her şey yolunda mı?" Kulak tıkaçlarını kulaklarımızdan çıkarırken sordum.

Omuz silkti. "SparkPro bu sabah gelmedi ve telefonlara da cevap vermiyorlar." SparkPro, elektrikçilerimiz başka projelerle meşgul olduğunda kullandığımız bir elektrik müteahhidiydi.

Kaşlarımı çattım. "Cal ekibin bugün burada olacağını doğruladı." Telefonumu cebimden çıkardım ve aradığım e-postayı bulana kadar taradım. "Salı sabahı, tam yedide. Altı elektrikçi."

Holden ellerini kaldırdı ve omuz silkti, sanki *sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum* der gibiydi. "Bugün kabloları başlatmam gerekiyor yoksa programa uymak için ekibin fazla mesai yapması gerekecek."

"Onları arayacağım." Bu daha önce de olmuştu. Neler olduğuna dair bir fikrim vardı ama Cal'ı arayana kadar bir şey söylemek istemiyordum.

"Eğer gelmezlerse, başka birini aramam gerekir."

"Başkasını arama. Onları hemen arayıp sorunu çözeceğim."

Cal'ı bulana kadar rehberimde gezindim.

"SparkPro," diye homurdandı yaşlı adam. Uzun süredir sigara içiyordu ve sesi balgamlı çakıl gibiydi.

"Cal, ben Emmett."

Merhaba diye homurdandı. Cal havadan sudan konuşmayı sevmezdi, ben de doğrudan konuya girdim.

"Elektrikçilerinizi bu sabah yedide bekliyorduk," dedim endişeli bir ses tonuyla. "Bir şey mi oldu? Ya da belki sizden gelen bir e-postayı kaçırmışımdır."

Yüzlerce müşteri, ekip ve kişilikle çalıştığım yıllar boyunca bir şey öğrenmiştim: masum olduğunu varsaymak. Başka bir müşterinin Cal'e elektrikçilerini sahaya getirmesi için para verdiğinden ve Cal'in bunu bana söylemeyi unuttuğundan şüpheleniyordum. Ancak küçük kasabamızda elektrikçi kıtlığı vardı ve işimizin yolunda gitmesi için Cal'in adamlarına ihtiyacımız vardı.

"Soyuldular."

"Hmm." Ekibimizden bazıları kırıları toplum merkezine taşırken ben yoldan çekildim. "Mesele şu ki Cal, bugün kablolamaya başlamamız gerekiyor yoksa gecikeceğiz. Elektrik müteahhidimiz olarak seni kullanacağımıza dair sana söz verdik ve ben de buna sadık kalmak istiyorum. Çalışanlarınız kaliteli iş yapıyor ve onlara güveniyorum. Diğer müteahhitleri tanımıyorum ve tanımadığım insanları kullanmaktan hoşlanmıyorum."

Bunu bir süre beklettim. Cal'a bu işin yürümesi için ne yapabileceğimi soracaktım ki, yine onaylar gibi homurdandı.

"Bir saat içinde orada olacaklar," diye söz verdi.

"Sen iyi bir adamsın Cal," dedim ona ve telefonu kapatmadan önce vedalaştık.

Holden'ı mimarlarla çizimleri gözden geçirirken buldum. "SparkPro bir saat içinde burada olacak. Öğlene kadar gelmezlerse beni ara."

Başını salladı. "Teşekkürler."

"Sorun değil." Göğsümde küçük bir ping hissederek omzuna vurdum. Böyle sorunları çözmeye bayılırdım. Bir şeyleri düzeltebildiğim ve herkesi mutlu edebildiğim zamanları seviyordum.

Holden bana döndü. "Sormayı unuttum, bu sabah Will ile her şey yolunda gitti mi?"

İyi ruh halim bir balon gibi söndü ve başımı sallarken ağzım sert bir çizgi haline geldi. "Evet."

Will benim en iyi arkadaşımdı. Burada, Queen's Cove'da kapı komşusu olarak birlikte büyümüştük. Bu sabah, Will, karısı ve dört çocukları

yaşındaki kızım Kara, üç saat uzaklıktaki Victoria şehrine taşındı. Bunu her düşündüğümde göğsüm sıkıştıyordu. Bu doğru değildi.

"O ve Nat'in evleri için yardıma ihtiyaçları var mı?"

Başımı salladım. "Ben hallederim. Kiracılar yarın taşınıyor."

Düşünerek başını salladı.

"Berbat." "Evet. Sonra görüşürüz."

Ofise dönerken araba kullanmak yerine yürüdüm çünkü sadece birkaç blok ötedeydi ve bu şekilde kasabayı görmek hoşuma gidiyordu. Ana caddeye yaklaştıkça Will ve ailesiyle ilgili düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım ve tanıdığım birkaç kişiyle karşılaştım. Kitapçının sahibine merhaba dedim, liseden bir öğretmenle sohbet ettim ve yerel bir restoranın sahibi olan Keiko'ya merhaba demek için durdum.

"Dün geceki elektrik kesintisiyle ilgili her şey yolunda mı?" diye sordum. "Elektrik geldiğinde dalgalanmanın mutfakta bir şeylere zarar vereceğinden hep endişe ederim. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için ekibimin oraya bakmasına izin vermelisin."

Altmışlı yıllarda Queen's Cove yaklaşık beş bin kişilik bir nüfus için tasarlanmıştı. Yaz aylarında turistlerin elektrik şebekemize bindirdiği ekstra yük ve büyük kış fırtınaları sırasında elektrik hatlarına düşen uzun ağaçlar nedeniyle kasabada daha sık ve daha fazla elektrik kesintisi yaşanıyordu. Ve bazen, bir seferde bir gün boyunca.

Keiko bir el salladı. "Oh, evet. Avery her zaman bu işi halleder."

Tamam. Avery Adams. Yardıma ihtiyacı olup olmadığını sorduğumda ne kadar sinirlendiğini düşündüğümde ağzımın kenarı yukarı doğru çekildi.

Avery Adams ilginç biriydi. Otuzlu yaşlarının başında, omuz hizasında kumral saçları şirin, dalgalı bir kesime sahipti ve parlak mavi gözleri benim yazdığım kalemin rengindeydi. Harika bir vücudu vardı. Muhteşem bir gülümsemesi vardı ama gülümsemesini bana hiç göstermezdi, sadece müşterilere ve çalışanlara gösterirdi. Çok sevimliydi, çok sevimliydi ve bana katlanamıyordu, bu da onunla daha fazla konuşmak istememe neden oluyordu.

Sanırım kadınlar beni genellikle rahatsız edici bulmuyorlardı. Beni komik, çekici, yardımsever, ilginç, yakışıklı buluyorlardı.

Ama asla rahatsız edici değil.

Son oyunumun ne olduğundan emin değildim, onu bu şekilde rahatsız ediyordum. Bir ilişki istediğimden değil. Ben o tür bir adam değildim, Will gibi değil. Will her zaman aile babasıydı, çocukken bile. Ben mi? Değildim.

çok şey vardı. İşim vardı, arkadaşlarım vardı, kardeşlerim ve ebeveynlerim vardı. İlişkiler karmaşıklaştı.

Avery sıradan bir şey yapabilseydi, o zaman işimiz olurdu. "Emmett?"

Keiko sordu ve ben bir an dalmışım gibi hissettim.

O konuşurken. "Kara nasıl?" "Kim?"

"Kara. Taşınma işi nasıl gidiyor?"

Yüreğim bir kez daha burkuldu ve Kara'nın Victoria'da, büyükanne ve büyükbabasından ve Will ile Nat'in onu yetiştirmesine yardım eden herkesten uzakta büyüdüğünü düşündüm. Queen's Cove, burada büyüyen herkes için olduğu gibi Kara'yı yetiştirmeye kendini adanmış bir köydü.

"İyi görünüyordu," dedim Keiko'ya, Will'in bu sabah Nat yolcu koltuğundayken ve Kara arka koltuktan bana el sallarken arabayla uzaklaşmasını düşünerek. "Dün geceki elektrik kesintisi gitme kararlarını pekiştirdi."

Will'in bana Kara'nın hasta olduğunu söylediği günü hatırladım. Böbrek yetmezliği vardı ve doktorlar bir donör bulana kadar onu diyalize sokacaklardı. Kötü bir geceydi. Will'le birlikte mutfak masasında otururken, o şişenin dibinde teselli buluyordu, bu onun için nadir bir hoşgörüydü. Bu adil değildi ama yapabileceğimiz tek bir şey yoktu.

Diyalizle iyi idare ettiklerini sanıyordum. İdeal değildi ama idare ediyorlardı. Sonra Nat, elektrik kesintilerinin zaten alt üst olmuş hayatlarına bir stres katmanı daha eklediğini ağzından kaçırdı. Will, ailesinin büyüdüğü evi satın almıştı, benimkilerin bitişiğindeydi ve elektrik tesisatı eskiydi. Bir jeneratör kurdular ama bir dalgalanma jeneratöre zarar verdi. Kazanamadılar ve sonunda pes ettiler.

Göğsüm hayal kırıklığıyla burkuldu. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmamasından nefret ediyordum.

Kardeşimle birlikte başarılı bir inşaat şirketi kurmak için yıllarımı harcamıştım. Sıfırdan başlamıştık. Kendim için iyi şeyler yapmıştım. Otuzlu yaşlarımda ortasındaydım, güzel bir arabam ve güzel, özel yapım bir evim vardı. İhtiyacım olandan daha fazla param vardı ama buna karşı tamamen güçsüzdüm ve onlara yardım etmek için hiçbir şey yapamazdım.

Keiko ruh halimi sezdi ve kolumu okşadı. "Her şey yoluna girecek."

Ona başımı salladım ama bundan emin değildim. "Teşekkür ederim. Benim gitmem gerek."

Sonra görüşürüz, Keiko."

Sokağın aşağısındaki ofise doğru yol aldım ve tüm bu süre boyunca elektrik kesintilerini düşündüm. Sadece Will değil, tüm kasaba bundan etkilenmişti.

ve Kara. Her işletme ya kapanmak ya da bir çözüm bulmak zorunda kaldı. Her sakin, bir ağaç sallandığında el fenerlerini hazır bulundurmak zorundaydı. Kendimi bildim bileli bu böyleydi.

Belediye binasının önünden geçerken kaşlarımı çattım. Elektrik kesintileri belediye binasındaki toplantılarda hiç gündeme gelmemişti. Kimse kesintilerden benim kadar rahatsız görünmüyordu, herkes bunun Queen's Cove'da yaşamının bir parçası olduğunu ve değiştiremeyeceğimizi kabullenmişti.

Yine de bir kişi bunu değiştirebilir.

"Isaac müsait mi?" Resepsiyon görevlisine sordum, genç bir kadın sakızını şapırdatıyor ve telefonuna bakıyordu.

Omuz silkti. "Muhtemelen. İçeri girin."

"Teşekkürler." Arkasından ofise girmeden önce ona minnettar bir gülümseme gönderdim.

Queen's Cove'un muhtemelen on yıldır belediye başkanı olan Isaac Anderson masasında oturmuş yerel gazeteyi okuyordu. İçeri girdiğimde şaşkınlıkla başını kaldırdı.

Kırkklı yaşlarının başındaydı, yeterince iyi bir adamdı, herkese karşı her zaman nazikti, ama onda beni rahatsız eden bir şey vardı. Belki de karısının hiç konuşmaması, sadece onun yanında gülümsemesiydi. Belki de her zaman mükemmel bakımlı, çok mükemmel bakımlı görünmesiydi - tek bir saç teli bile yerinde değildi. Belki de çocukları o kadar terbiyeliydi ki robot gibi görünüyorlardı. Ya da belki de son on yıldır kasabamızda hiçbir şeyin değişmemiş gibi görünmesiydi.

"Emmett." Gözlerini kırıştırdı. "Bir toplantımız mı vardı?"

Başımı salladım. "Hayır, sadece sohbet etmek için uğrayayım dedim."

Isaac tekrar gözlerini kırıştırdı ve kâğıdı yere bırakarak takvimine bakmak için eğildi. "Elbette, ama sanırım yakında bir toplantım var."

"Bu uzun sürmeyecek." Onun karşısındaki koltuğa oturdum. "Elektrik kesintileri hakkında konuşalım."

Kaşları yukarı kalktı. "Peki. Ne olmuş onlara?"

"Şehir onları düzeltmek için ne yapıyor?"

Kaşlarını çattı ve başını salladı. "Emmett, bildiğin gibi şebekemiz altmışlı yıllardan kalma. Burada bu kadar çok insanın yaşaması için tasarlanmadı."

Devam etmesini işaret ettim. "Ve?"

"Bu da şansımızın olmadığı anlamına geliyor." Omuz silkti. "Ne yapabiliriz ki?"

Kaşlarımı çattım. "Şehirler her zaman genişler. Elektrik mühendisi değilim ama elektrik şebekesini yenileyemez miyiz?"

Bana sempatik bir bakış attı. "Bu gerçekten çok masraflı olur. Yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Kaşlarımı daha da çatmıştım. İlk cümlesi ikinci cümlesinin yanlış olduğunu kanıtlıyordu. İfadesi kararlı bir şekilde sandalyesine geri oturmasını izledim.

"İnsanlar kasabadan uzaklaşıyor," dedim ona. "Kasaba iki yıl önce yeni bir turizm merkezi için para harcadı ama biz kendi sakinlerimiz için para harcayamıyor muyuz?"

Isaac tekrar omuz silkti ve başını salladı. "Ne diyebilirim ki Emmett? Elim kolum bağlı. Bunu küçük kasabamızın cazibesinin bir parçası olarak düşün."

Sanki düzeltmek istemiyor gibiydi. Sinirden göğsüm sıkıştıyordu. Belediye başkanının görevi kasabayla ilgilenmek ve burada yaşayan insanlar için çok çalışmaktı. Isaac kasabayı ya da insanları gerçekten önemsiyor gibi görünmüyordu. Kalın bir şekilde yutkundum ve ayağa kalktım.

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler." Sesim kısık çıkmıştı.

Sabahın geri kalanını ofisimde kapı kapalı bir şekilde evrak işlerini, e-postaları ve müşteri aramalarını takip ederek geçirdim. Başımı öne eğdim ve aklımı Will, Isaac ve elektrik kesintilerinden uzak tutmaya çalıştım.

"HEY, DIV," diye seslendim o öğleden sonra açık olan ofis kapımdan.

Ofisimin kapısında belirdi, telefonu hazırda. "Evet?"

Divyanshu'nun kısaltması olan Div, yirmili yaşlarının ortasıdaydı ve her gün takım elbise giyiyordu. İş için şık giyinmek zorunda olmadığını açıkça belirtmişim ama adam ısrar ediyordu. Div iyi bir asistandı; dakikti, çelik bir tuzak gibi hafızası vardı, teknolojiden anlıyordu ve çoğu zaman takvimime bakmadan programımı biliyordu. Bana kalırsa ne isterse giyebilirdi.

"Holden faturalarını teslim etti mi?" diye sordum. Div düzenli masamın bir köşesini işaret etti. "Tam şurada."

"Ah. Teşekkürler." Kağıtları topladım ve aradığım kağıdı bulana kadar karıştırdım.

"Öğle yemeği sipariş edeceğim."

"Benim için bir şey yok, teşekkürler. SparkPro'dan Cal'a sevdiği viskiden bir şişe gönderebilir misin?" Toplum merkezi projesinin bitmesine daha altı ay vardı. Cal'ın iyi tarafında kalmak bu sabahki gibi yanlış anlaşılmalara önleyecekti.

Div masasına geri dönmeden önce bir not aldı.

Holden'ın fatura yığınının en altında birkaç ay önce röportaj yaptığım bir iş dergisi duruyordu. Özel yapım evlerimizden birinin korkuluklarına rahatça yaslanmış, kapaktaki resmime bakıp ürperdim. Holden bu tür şeylere bulaşmayı hiç istemezdi, ben de icabına baktım. Ben de bu işe bulaşmak istemiyordum ama bu hem itibarımız hem de işimiz için iyiydi. Meşgul etmemiz gereken çalışanlarımız ve beslememiz gereken boğazlar vardı.

"Annen on kopya istedi," dedi Div bana. Gülmeye cesaret edemedi ama gözleri parlıyordu.

Gözlerimi devirerek homurdandım ve Div telefona cevap vermek için çıkarken dergiyi geri dönüşüme attım.

E-postama kasabanın gazetecisinden gelen bir haber bülteni düştü. Emekli olmuştu ama düzenli aralıklarla kasabadaki olayların ve haberlerin özetlenmiş bir versiyonunu gönderiyordu. Okumaktan ve kasabamda olup bitenlerden haberdar olmaktan keyif alırdım.

Will ve ailesinden bahsediliyordu. Bakışlarım Kara'nın bir resmine takıldı, elinde ona aldığım peluş bir oyuncak vardı. Bir panda. Sırıttım. Ön dişi eksikken çok sevimli görünüyordu. Will ve ailesiyle öngörülebilir gelecekteki ilişkimin bu olduğunu fark ettiğimde göğsüm sıkıştı Fotoğraflar, mesajlar, e-postalar ve FaceTime.

Kara'nın üç saat uzaklıktaki bir şehirde büyümesi doğru değildi. Will ve Nat'in ebeveynleri burada yaşıyordu, okuldaki tüm arkadaşları buradaydı ve onun Will ve benim yaşadığımız kaygısız, küçük kasaba çocukluğunu yaşayamayacağını her düşündüğümde kalbim kırılıyordu.

Nat'i düşündüm ve onun için bir acı hissettim. Kara onun dünyasıydı ve ona harika bir hayat yaratmak için çok uğraşıyordu. Benimle bu konuda konuşmamış olsa da taşınmanın onun için zor olduğunu biliyordum. O da ayrılmak istemiyordu ama aileleri için doğru seçim buydu.

Bunu düzeltmek zorundaydım.

Bültene göz atmaya devam ettim ve bir şey dikkatimi çekti.

Belediye Başkanlığı seçimleri 2 Temmuz'da yapılacaktır.

Kaşlarımı çatarak en son ne zaman seçim yaptığımızı hatırlamaya çalıştım ama hiçbir şey bulamadım.

"Hey, Div," diye bağırdım kapıdan dışarı.

"Ne?" diye seslendi, birkaç dakika sonra kapıda belirdi. "En son belediye başkanlığı seçimi ne zamandı?"

"Yaklaşık dört yıl önce." Omuz silkti. "Bu kasabada seçime katılım oranı gerçekten çok düşük."

"Neden?"

"Isaac kampanya yapmıyor çünkü kimse ona karşı aday olmuyor."

Aklıma bir fikir geldi. Yazları kasabaya para akıyordu - dünya standartlarında konaklama, yemek ve dünyanın en güzel, doğal doğasına sahip sıcak bir turizm merkeziydi. İşletmeler yaz aylarında kalabalığa yetişemiyordu. Şehir sakinleri ve işletmeler her yıl şehre milyonlarca vergi ödüyordu ama elektrik kesintileri konusunda hiçbir şey yapılmamıştı.

Isaac Anderson belediye başkanı olarak devam etseydi, hiçbir şey değişmeyecekti. Eski, modası geçmiş elektrik şebekesi elektrik kesintilerine katlanmaya devam edecek ve Will ile ailesi kasabaya asla geri dönemeyecekti.

Sanki bir şey bulmuşum gibi bir duyguya kapıldım ve Div'e sııttım.

Endişeli görünüyordu. "Ne oldu? Şimdi ne oldu?" "Harika bir fikrim var."

Burun delikleri alevlendi. "Emmett, her ne ise, bunu bir an için düşünmen konusunda seni uyaracağım. Bazen biraz düşüncesiz olabiliyorsun-"

"Belediye başkanlığına adaylığımı koyacağım."

Başı göğsüne düştü. "İşte bu kadar."

Başımı salladım, zihnim fikirlerle dolup taşıyordu. "Evet. Bu doğru geliyor. Belediye başkanlığına adaylığımı koyacağım. Matbaacıları ara, grafik tasarımcıyı ara ve kampanya için bir şeyler hazırlayalım. Sanırım belediye binasına da haber vermeliyiz."

Div iç geçirmeden önce bana uzun uzun baktı.

"Hallediyorum." "Teşekkürler Div," diye seslendim arkasından, masasına dönerken.

Birdenbire bu gün o kadar da kötü gelmemeye başladı. Will şehri terk etti, elbette bu kötü bir başlangıçtı ama bir planım vardı. Bunu düzeltecektim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Avery

"SENİ GERİ Mİ ÇEVİRDİLER?" Hannah daha sonra, babasıyla birlikte işlettiği kitapçı Pemberley Books'un arka tarafında otururken gözlüklerinin arkasındaki mavi gözlerini kocaman açarak sordu.

Sık sık burada, kitap raflarının ve yüksek kitap yığınlarının arkasında takılırdık. Hannah'nın annesi Pemberley Books'u doksanlı yıllarda babasıyla birlikte açmıştı. Annesi Hannah'nın gençlik yıllarında vefat ettikten sonra dükkânı babası devralmıştı ama Hannah üniversiteden mezun olduktan sonra dükkânı tam zamanlı olarak işletmeye başlamıştı.

Ucuz dairem sosisli sandviç gibi kokuyordu ve Hannah babasıyla birkaç blok ötedeki küçük bir evde yaşıyordu, bu yüzden müşteriler gittikten ve Hannah kapıyı kilitledikten sonra kitapçı sohbet etmek için mükemmel bir yerdi. Bazen Cuma geceleri Spice Girls müziği açıp şarap içerdik. Bu tozlu küçük dükkân benim şehirdeki en sevdiğim mekândı.

Mağazadaki tanıdık kâğıt kokusunu içime çekerek büyük, yumuşak sandalyede daha da aşağı kaydım. Hannah karşımda aynı sandalyede oturuyordu. "Evet. Tam alnımda kocaman kırmızı bir ret damgası." İçimi bir hayal kırıklığı kapladı. "İşletme kredisi stres testini geçmek için yeterli birikimim yok."

Hannah dudağını çiğnedi ve beni izledi. "Ne yapacaksın?"

Yaşlı bir adam kitap yığınlarının arasından başını uzattı. "Ahşap üzerine hiç kitabınız var mı?" diye sordu Hannah'ya kaşlarını çatarak.

Hannah durdu, düşünüyordu. "Meşe ağaçları üzerine bir kitabımız var." Başını iki yana salladı. "Ağaç değil. Odun."

Hannah şaşkın şaşkın bakarken ben kahkahamı bastırdım.

Adam ona, "Sakın diğer yerle aynı şey olduklarını söyleme," dediğinde sırtışıımı elimin arkasına sakladım. Hannah baktığında

Adam şaşkın bir şekilde kitap yığınlarının arasında kayboldu.

"Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok," dedim ona. "Etrafta birkaç yüz bin doların var mı?"

Eski püskü kitapçıya göz gezdirdik. Neredeyse her yüzey toz içindeydi. Etraf karanlıktı, tek gün ışığı pencerelerdeki yerden tavana kadar uzanan kitap yığınlarının arkasından içeri sızıyordu. Ayaklarımızın altındaki halı yıpranmıştı. Sanki kitapçı bizi duymuş gibi, Hannah'nın başının arkasındaki raflardan biri kırıldı ve kitaplar yere düştü.

"Aman Tanrım, iyi misin?" diye sordum.

Başının arkasını ovuşturdu. "Evet. Ve hayır, ortalıkta birkaç yüz bin dolarımız yok, yoksa burası böyle kokmazdı."

Ona sırttım. "Tek kokladığım eski kitaplar."

Göz ucuyla bana baktı. "Bu çok iyi." Güleştük.

Adamın kafası yine kitap yığınının arkasından çıktı. "Termitler hakkında kitap var mı?"

Hannah başını salladı. "Şu anda termitler hakkında hiç kitabımız yok ama aradığınız belirli bir kitap varsa sipariş edebilirim."

Adam *unut* gitsin der gibi bir hareket yaptı, bir şeyler homurdandı ve uzaklaştı.

Hannah benim en iyi arkadaşımdı ve onunla Pemberley Books'un arka tarafında saatlerce oturmuştuk. Onunla şehre taşındıktan kısa bir süre sonra tanışmıştım. Benden birkaç yaş küçüktü, çoğu insana karşı çok utangaç ve sessizdi, ama her hafta kitapçısına uğrayıp antika mücevherlerle ilgili bulunması zor birkaç kitabı bulmasını isteyerek onu yıpratmıştım. Zengin bir kadın değildim ve restoranı satın almak için yıllardır kırımını yırtarak para biriktiriyordum ama minicik bir düşkünlüğüm vardı: özellikle de bin dokuz yüzlü yılların başlarından kalma antika mücevherler.

Burnumdan nefes verdim ve hayal kırıklığının acısı yine içime işledi. Bu sabah bankada ne kadar saf olduğuma inanamıyordum. Çok çalışıp birikim yaptığım, hiç borcum olmadığı ve kredi kartım konusunda her zaman sorumlu davrandığım için elimi uzatıp biraz para isteyebileceğimi ve bankanın da bana borç vermekten heyecan duyacağını düşünmüştüm.

Durum öyle değil.

"Ya çok çok daha fazla para kazanmanın bir yolunu bulmalıyım," dedim Hannah'ya, "ya da kredi almak için başka bir yol bulmalıyım. Ya da bir kefile ihtiyacım var."

Başını bana doğru eğdi.

Kredi uzmanı bana, krediyi benim adıma imzalayacak bir kefil bulursam işletme kredisi alabileceğimi söylemişti. Kredi teknik olarak ikimiz için de geçerli olacaktı ve geri ödememeyi seçersem, diğer kişi para için kancaya takılacaktı. İdeal olarak, bu kişi yüksek gelirli, olağanüstü kredisi olan ve cebi dolu bir kişi olacaktır.

"Peki ya ailen?" Hannah sordu, ben de homurdandım.

"Kesinlikle olmaz. Babamın kredisiyle kütüphaneden bir kitap bile ödünç alabileceğini sanmıyorum ve annemi de bu duruma sokmak istemiyorum." Restoran iflas ettikten sonra annem, işletmeyi ayakta tutmaya çalışırken babamın ne kadar borç aldığını öğrendi. Borç batağındaydılar. Gerçekten ama gerçekten batmışlar. Sonra babam çekip gitti ve evli oldukları için bu sadece onun borcu değildi. Onun da borcuydu. Mektuplar gelmeye başladığında yüzündeki ifadeyi hala hatırlıyorum, hepsi büyük kırmızı harflerle GECİKMİŞ ve SON İHTAR damgalı.

İçimi bir ürperti kapladı. Ondan kredime kefil olmasını istememin hiçbir yolu yoktu, tek bir kuruş bile ödemek zorunda kalmaması için canımı dışıma taksam bile. Bunu ona yapamazdım.

Hannah'nın kararsız ifadesinden sonra daha dik oturdum ve ona kendinden emin bir gülümseme verdim. "Bunu çözeceğim."

Başını salladı. "Yardım edebileceğim bir şey var mı-" "Hayır," diyerek sözünü kestim. "Ben hallederim."

Bir müşteri içeri girerken ön kapının zili çaldı. Hannah ayağa kalktı. "Hemen döneceğim."

Ben de ayağa kalktım. "Restorana gitmem gerekiyor. Dinlediğiniz için teşekkürler."

"Her zaman," dedi omzunun üzerinden, bana bir gülümseme verdi ve müşteriye merhaba demek için kitap yığınlarının arasında kayboldu.

Restorana geri dönerken zihnimde seçeneklerimi gözden geçirdim ve hiçbir çözüm bulamadım. Daha küçük bir kredi alıp Keiko'ya daha az para teklif edemezdim; bu ona haksızlık olurdu. Bu işe yıllarını vermişti ve bu işi satmak onun emeklilik geliri idi. Daha az teklif etmek onu zor durumda bırakırdı çünkü kabul edeceğine dair bir his vardı içimde. Restorana almamı istediğini biliyordum ama ona eksik ödeme yaptığımı bilerek geceleri uyuyamazdım.

Köşeyi dönüp restoranı gördüğüm anda Keiko'yu, restoranı ve krediyi tamamen unuttum. Yepyeni bir sorunum vardı.

Restoranın önünde, bahçelerin ve yeşilliklerin bulunduğu küçük bir çim alan vardı. Girişin sağında restorana adını veren Kocayemiş ağacı bulunuyordu. Bahçe alanından restorana giden bir yol vardı ve akşamları fenerler yürüyüş yolunu kaplıyordu. Masalarını bekleyen müşterilerin oturması için girişin etrafına çiçekler ve bitkiler arasına banklar yerleştirilmişti. Bu dış cephe tasarımına bayıldım; güzel, davetkâr ve huzur vericiydi.

Ancak iki adam çimenlere tahta kazıklar çakarak üzerinde Emmett Rhodes'un yüzü olan devasa mavi bir tabela yerleştirirken huzurlu hissetmedim.

Öfke hissettim.

Tabelada "*Emmett Rhodes'a oy verin*" yazıyordu. Neredeyse üç metre boyundaydı ve restoranın pencerelerini tamamen kapatıyordu, böylece yayalar bu canavarlığı görebiliyordu. Kasabanın şirin caddesine bakıp insanları seyretmek yerine, lokantadakiler Emmett'in tabelasının arkasını görebileceklerdi.

Mizahsız bir kahkaha attım. Tabii ki belediye başkanlığına adaylığını koyacaktı. Adam güneşin kışından doğduğunu sanıyordu, *tabii ki* siyasete girmek istiyordu.

Ona kesinlikle yardım etmeyecektim ve yüzünün bir fil büyüklüğündeki resmiyle müşterileri korkutmasına izin vermeyecektim.

Adamlar yapıya son rötuşları yapıyorlardı.
Yukarı.

"Günaydın. Bunu konuşalım." Emmett'in o aptal gülümseyen bir yüz. Dişleri acayip beyazdı.

Adamlar kararsız görünüyordu. İçlerinden biri merdivenden indi. "Bunu kurmak için Emmett Rhodes'un kampanyası tarafından tutulduk."

Onlara başımı salladım. "İşinizi yaptığınızı anlıyorum ama burası bir iş yeri ve bunu yapmak için izniniz yok. Lütfen kaldırın."

Emmett yanımda belirdi, tabelayı inceliyordu. "Harika iş çıkardınız çocuklar."

Toplanıp gitmeye başladılar ve ben de Emmett'e dönüp kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Kurtul ondan."

Beni görmezden gelerek tabelayı inceledi. "Daha büyük olacağını düşünmüştüm."

Nefes aldım ve şakaklarımı ovuşturdum. Bu adam. Ona inanamıyordum. "Burası olamaz. Tabelayı asabileceğini kim söyledi?"

Bana tabeladaki aynı kazanan gülümsemeyi verdi. "Keiko."

Burun deliklerim alevlendi. "Keiko sana restoranının önüne *reklam panosu* koymanın sorun olmadığını mı söyledi?"

Başını salladı, gülümsedi ve yüzünde merak ve eğlence karışımı bir ifadeyle beni izledi. "Kesinlikle öyle. Bak Adams, ben belediye başkanı olduğumda elektrik şebekesini yenileyeceğim. Bu da artık elektrik kesintisi yaşanmayacağı anlamına geliyor ve iş sahipleri de bu fikre en az bölge sakinleri kadar bayılıyor." Tabelayı işaret etti. "Keiko bunu buraya kurmama izin verdiği için çok mutlu oldu."

Kendi kendime başımı salladım. *Keiko, sen bu adam ve onun sahte cazibesine kapılmayacak kadar iyisin.* "İnanılmaz," diye alay ettim. "Egon sınır tanımıyor, değil mi?"

Bana ukala bir sırtış attı. "Ben sadece doğru olanı yapmaya çalışıyorum, Adams." Doğru olanı. Doğru olanı. Emmett Rhodes gibi adamlar tanırdım. Kaypak, şımarık, sen onlara ihtiyaç duyana ya da onlar sana ihtiyaç duyana kadar herkesle arkadaş olan. seçimlerinden sorumlu olmalıdır.

Keiko ona evet demişti ve restoranın sahibi ben değildim. Bu sabah bankadan aldığım kredi reddini hatırlayınca sinirlerim gerildi. Bu tabeladan daha büyük sorunlarım vardı.

"Seçim gününün sonuna kadar kaldır," dedim ve dönüp restorana giden yola doğru yürüdüm. "Yoksa üzerine şeytan boynuzları çizerim ve insanlara gerçekte kim olduğunu gösteririm."

Emmett'in kısık kahkahası beni takip etti ve çenem sıkıştı.

"Umarım senin oyuna güvenebilirim, Adams," diye seslendi arkamdan.

Restoranın içinde kaybolmadan önce "Cehennem donduğunda," diye seslendim.

"Avery," Max'in sesi içeri adımımı attığım anda beni durdurdu. İçerisi kalabalıktı, masaların çoğu doluydu ve Max'in yüzünde telaşlı, geniş gözlü bir ifade vardı. "Bea aradı, soğuk algınlığı varmış. Ona halledeceğimizi söyledim. Sorun yok, değil mi?"

Başımı salladım ve kampanya tabelasının arkasına baktım. Ne göze batan bir şey. "Kesinlikle. Masalarını ben hallederim," dedim Max'e. Rahatlamış görünüyordu.

Bazen hizmet etmeyi özlüyordum. En azından meşgul olmak, tatilde olan insanlarla ve günlerinin tadını çıkaran yerel halkla etkileşim kurmak ve bu restoranın çarklarının dönüşünü izlemek gibi iyi kısımları.

Aşçı, "Masa Üç, siparişinizi verin," diye seslendi ve ben de tabakları masaya götürmeden önce bezlerle topladım.

"Merhaba," dedim bu şehirde en sevdiğim insanlardan biri olan Elizabeth'e. Pencereye yakın bir masada tek başına oturmuş, çenesini avucuna dayamış, nazik bir gülümsemeyle pencereden okyanusa bakıyordu.

Elizabeth Rhodes altmışlı yaşlarındaydı ve tanıdığım en nazik, en zeki insanlardan biriydi. Emmett de dahil olmak üzere dört erkek çocuk büyüttü, bu yüzden kimsenin saçmalıklarına kulak asmazdı. Ayakları yere basan bir duruşu vardı ve onun yanına adımımı attığım anda kendimden başkası olmak zorunda olmadığımı hissedirdim. Etrafındaki herkese kendini özel hissettiren insanlardan biriydi. Bunu açıklayamazdım.

Emmett gibi birinin Elizabeth gibi birinden nasıl geldiğini sormayın. Hiçbir fikrim yok.

Bana gülümsedi. "Avery, ne güzel bir sürpriz."

"Somon burgerim, yanında salata ve nohut kasem var." Elini kaldırdı. "Nohut kasesi lütfen."

"Somon burger benim için," dedi Emmett yanımda, sandalyesine kayarak. Bana kocaman bir sırıtiş fırlattı ve ben de hoş bir gülümsemeyle Elizabeth'e dönmeden önce ona boş boş baktım.

"Size başka bir şey getireyim mi?" Oğlunu görmezden gelerek sordum. Başını salladı. "Hayır, teşekkür ederim."

"Ben bir kahve daha alacağım," diye ekledi

Emmett. "Biz çıktık," dedim ona bakmadan.

"Oh, haberleri duydun mu?" Elizabeth bana sordu. "Emmett belediye başkanlığına adaylığını koyuyor."

Homurdandım ve bakışlarım ona kaydı.

Elizabeth ayağa kalktı. "Bana bir dakika izin verin, yemekten önce ellerimi yıkamak istiyorum."

Ortadan kaybolduğunda, sahte bir şaşkınlıkla etrafıma bakındım. "Hey, burası neden bu kadar karanlık?" Sesimi alçak tuttum ki sadece Emmett beni duyabilsin. "Bir tutulma yaşayacağımızı bilmiyordum-oh, o sadece senin kampanya tabelan güneşi engelliyor."

Yüz hatlarına eğlenceli bir sırıtma yayıldı.

"Isaac Anderson uzun zamandır belediye başkanlığı yapıyor," dedim ona.

"Farkındayım," diye cevap verdi ve gözlerinde bir öfke parıltısı gördüm.

"Çok uzun, sence de öyle değil mi?"

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu kasabadaki sorunlardan bıktığım anlamına geliyor ve belediye binasına taze kan getirmenin zamanı geldi." Öne doğru eğildi ve dirseklerini

masanın üzerinde, dikkatle beni izliyor. "Mutfağınızda her elektrik kesintisinde dondurucudaki her şeyi atmamak zorunda kalmaktan bıkmadınız mı?"

Durakladım. Haklıydı. Elimizde olabildiğince az yiyecek bulunduracak şekilde siparişlerimizi düzenlemiştik ama bu en verimli süreç değildi. Daha fazla yiyeceği toplu olarak satın alabilsem ve bazı şeyleri daha uzun süre saklayabilsem zamandan ve paradan tasarruf edebilirdim.

Geçen gece restoranda yemek yiyen Isaac ve onun mükemmel küçük ailesinin görüntüsü gözümün önüne geldi. "Demek Isaac'i ve onun mükemmel küçük ailesini tahtından indireceksin."

"Evet," diye onayladı Emmett. "Öyleyim."

Ona, "Muhtemelen küçük, saygılı karını oynaması için birini tutmalısın," dedim. "Belki de mükemmel cyborg çocuklarını oynaması için birkaç çocuk oyuncu. Kazanmanın tek yolu bu." Onu bir aşağı bir yukarı süzdüm. "Kimse vergi parasıyla kasabanın bekârına güvenmez."

Bu bir tepki aldı. Kaşlarını çatı ve bir şey söylemek için ağzını açtı ama Elizabeth karşısındaki koltuğa kayarak oturunca sustu.

"Avery, Keiko'nun evi sattığını duydum," dedi Elizabeth, yüz hatlarına sempatik bir ifade yerleşmişti. "Kredinin için çok üzuldüm."

Gözlerim açıldı. Nereden biliyordu ki? Birisi bu sabah kitapçıda bizi duymuş olmalı. Ya da belki biri beni bankadan çıkarken sinirli bir şekilde görmüştür.

Başımı salladım, midem bulanırken ona sıkı bir gülümseme verdim. Lanet olsun, bu küçük kasaba. Burayı seviyordum ama dedikodular çabuk yayılıyordu. Krediden bahsedince midemde bir düğüm oluştu. "Bu kesinlikle beklenmedik bir şey."

Uzandı ve koluma dokundu. "Arbutus'un senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Ona sıkı bir gülümseme daha verdim. İnsanların kredi alamadığımı bilmesinden nefret ediyordum. Utanç içimde kaynıyordu. "Bir yolunu bulacağım."

Emmett'in telefonu çaldı. "Merhaba Div," diye cevap verdi ve ayağa kalkıp masadan uzaklaştı.

Arkasından başımı salladım. Çok kabaydı. Kibar erkekler anneleriyle yemek yerken telefona cevap vermezlerdi. Özellikle de Elizabeth gibi anneler.

Dünyanın en büyük kampanya tabelasının kapatmadığı pencerelerden dışarıda bir grup insanın birinin etrafında toplandığını gördüm.

"Orada neler oluyor?" Ben sordum.

Elizabeth şöyle bir baktı. "Okulda Bayan Yang'ın sınıfındaki çocuklardan biri bir haftalığına sınıf kaplumbağasına bakıyor. Emmett'e söyleme, kaplumbağalardan nefret eder. Avery, tatlım, Emmett'in çıktığı dergiyi gördün mü?" Bana göstermek için dergiyi kaldırdı ve ben de onun resmini inceledim.

Kahretsin, çok yakışıklıydı. Dış görünüşünün iç görünüşüne uymaması çok kötü.

Bekle. "Kaplumbağalardan nefret ediyor da ne demek?"

Başını iki yana salladı. "Onlara dayanamıyorum. Çocukken bisikletiyle bir tanesine çarptı ve onu ezdi, zavallı şey."

Zavallı şey derken Emmett'i mi yoksa kaplumbağayı mı kastettiğinden emin değildim ama günümü onu düşünerek yeterince geçirmiştım, bu yüzden ona sıcak bir gülümseme daha verdim. "Tamam, afiyet olsun."

Öğle yemeği telaşı sona erdiğinde ofisime çekildim ve kapıyı kapattım. Sandalyeme çöktüm ve uzun bir iç geçirdim. Banka, restoranın geçici olarak kapanması durumunda ödemeleri yapamayacağımdan endişe ediyordu. Ya başka bir gelir kaynağı bulmam ya da başka bir yerden kredi almam gerekiyordu.

İçimi bir umutsuzluk ve çaresizlik dalgası kapladı ve burnumdan sertçe nefes aldım. Gözlerim kısa süreliğine kapandı ama bu duyguları bir kenara ittim. Kendim için üzülmecektim ve pes etmeyecektim. O parayı almanın bir yolunu bulacaktım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Emmett

"Merhaba, DIV," diye cevap verdim, telefonumu kulağıma dayayarak masadan uzaklaştım.

"Anket sonuçları geldi."

Daha sessiz olan dışarı çıktım. "Ve?" "Isaac senden tam yirmi puan önde."

Neredeyse boğuluyordum. "Yirmi mi?" Gözlerim kısıldı ve banklardan birine oturmadan önce patikada dolaştım. "Daha erken. Kampanyamız daha yeni başladı. İnsanların bilgiyi sindirmek için zamana ihtiyacı var. Bana oy vermekte tereddüt etmelerine neden olan şeyin özellikle ne olduğunu söylediler mi? Tecrübem mi? Çünkü benim on yıllık-"

"-milyon dolarlık bir inşaat şirketini yönetme deneyimi, evet, herkes farkında. Dergi kapağını gördüler. Sosyal medyamızda çok popüler oldu, özellikle de yirmi-kırk yaş arası kadınlar arasında."

Farkına vardım. "Sorunun ne olduğunu biliyorum."

Rahatlayarak iç çekti. "Güzel. Senin için de açık olmasına sevindim."

"Belediye başkanı olmak için fazla yakışıklıyım. İnsanlar çekici birinin aynı zamanda zeki ve yetenekli olduğuna güvenmiyor."

Aileme iyi genlerini aktardıkları için lanet olsun.

Div sabırsız bir ses çıkardı. "Hayır, Emmett, bu senin için sürpriz olabilir ama yakışıklı olmak aslında anketlerde sana yardımcı oluyor."

Diğer taraftan gözlerini devirdiğini duyabiliyordum ve kendi kendime sııttım. "Bekâr olduğun için."

Plak çizdiği. Kaşlarımı çattım ve parmaklarımı pencerenin dışında gezdirdim. Tek cam. Kaşlarımı daha da çatmıştım. Tek camlı pencereler gerçekten

enerji verimsiz. Bunlar binanın orijinal yapısının bir parçası olmalı. Kışın çok fazla ısının dışarı çıkmasına, yazın ise ısının içeri girmesine neden oluyorlardı.

Bekle, bekar mı? Bekâr olduğum için insanlar belediye başkanı olmamı istemiyor muydu? "Bunun konuyla ne alakası var?" Div'e elimi sallayarak

Kafa. "İlişki durumum işimi nasıl etkiler?"

"Bu sizin ne kadar güvenilir, itimat edilir ve sorumluluk sahibi olduğunuza bağlıdır," dedi bana. "İnsanlar içten içe, eğer biri sizinle uzun süreli çıkmaya ya da evlenmeye istekliyse, sizin iyi bir adam olduğunuzu düşünür." Boğazını temizledi. "Ve senin uzun bir geçmişin var - Tessa Wozniak bunu nasıl ifade etmişti?"

-"Vur ve bırak."

Bir kahkaha attım. "Benim yaptığım bu değil." "Herkes öyle görünüyor."

Bu inanılmazdı. Omuz kaslarım gerildi ve başımı tekrar salladım. "İlişkiye girmemiş olmam sorumsuz olduğum anlamına gelmez. İstedğim şey bu değil ve takıldığım kadınlar da bunu istemiyor."

"Biliyorum, biliyorum," dedi Div. "Ben sadece sana bilgi veriyorum. İlişki geçmişiniz ve bekarlık durumunuz rakamlarınızı düşürüyor."

Ağzım sıkı bir çizgi halinde sıkıştı ve burnumdan nefes verdim. "Politika aptalca."

"Biliyorum," diye kabul etti, sanki çocuğunu teselli eden bir anneymiş gibi. "Çok, çok aptallar."

Sinirden karnıma ağrılar girdi. Üniversite hariç hayatımın çoğunu burada geçirdikten sonra, bu kasabanın beni hâlâ ilişki durumum gibi saçma bir şeyle yargıladığına inanamıyordum. İnanılır gibi değildi. Bunu neden yapıyordum ki?

Will'in birkaç gün önce kutuları arabasına yerleştirirkenki yüz ifadesini hatırladım. Bir şey unutmadığından emin olmak için evi tararken nasıl da kararlı ama üzgün görünüyordu.

Doğru. Will. En iyi arkadaşım. Bunu Will için, Nat için ve Kara için yapıyordum, böylece buraya geri taşınabileceklerdi ve Kara, Will ve benim yaşadığımız çocukluğu yaşayabilecekti. Kimsenin birbirini tanımadığı şehirdeki bir apartmanda değil, burada, ailesinin ve çevresinin olduğu yerde büyümeliydi.

Derin bir nefes aldım ve omuzlarımı açtım. "Peki, ne yapacağız?"

"Seni sorumlu göstermenin bir yolunu bulmalıyız. Gelecek hafta gıda bankasında gönüllü olarak çalışacaksın."

"Harika." Gözlerimi kısıtım ve yüzümü buruşturdum. Yine de bu yeterli gibi gelmedi.

Isaac Anderson'da olup da bende olmayan ne vardı? Bir karısı. Bir ailesi.

Will. Kasabanın istediği Will gibi biriydi. Homurdandım. Bu ben değildim. Elbette, aile fikri bazı insanlar için güzeldi - Will gibi, Isaac gibi insanlar için. Benim gibiler için değil. Ben o tür bir aile adamı değildim. Uzun vadeli bir bağlılık isteyen bir adam değildim. Herkes için birileri olduğu ve herkesin bir ilişki içinde olması gerektiği fikrine inanmıyordum.

Kendi alanımı seviyordum. Yalnız yaşamak hoşuma gidiyordu. Eşyalarımın tam olarak bıraktığım yerde olmasını seviyordum. Düzenli evimi ve kimsenin arkasını toplamak zorunda olmamayı seviyordum. İstedğim zaman eve gelmeyi ve kimseyi kontrol etmek zorunda olmamayı seviyordum. Bir keresinde birinin erkek arkadaşı olmayı denemiştim, ama o da suya düştü. Ben böyle biri değildim.

Avery Adams'ın sözleri aklıma geldi.

Muhtemelen küçük karını oynaması için birini tutmalısın.

Yüz hatlarıma yavaş bir gülümseme yayıldı. Yakışıklı olabilirdim, ama lanet olsun ki aynı zamanda bir dahi de değildim.

"Div, Victoria'daki bir yetenek ajansına ulaşmanı istiyorum.

Benim yaşlarımda bir kadına

ihtiyacımız var." Telefonun diğer ucunda sessizdi. "Div? Hâlâ orada mısın?"

"Ben hâlâ buradayım." Sesi düzdü. "Sormaya korkuyorum ama neden bir yetenek ajansından bir kadına ihtiyacımız var?"

"Kız arkadaşımı oynaması için birini tutacağız."

Div inledi ve ben sııttım. "Hallediyorum," dedi isteksizce. "Harika. Teşekkürler, dostum."

Telefonu kapattık ve birkaç kişi çıkarken restorana geri döndüm.

"Keiko'nun anakaraya taşındığını duydun mu?" diye sordu bir kadın arkadaşına. "Restorana Avery'ye satacak."

Diğer kadın başını salladı. "Hayır, Avery bu sabah kredi almaya çalıştı ve onu reddettiler. Yeterince yüksek bir geliri yokmuş."

Diğer kadının ağzı açık kaldı. "Zavallı şey."

Kadınların uzaklaşmasını izledim ve annemin restoranın içinde bundan bahsettiğini hatırladım.

Avery Adams bu restoranı satın almak istemiş ama kredi alamamış. Hah.

Gözlerim kısıldı.

Bana tahammül edemediği gerçeği dışında Adams hakkında pek bir şey bilmiyordum ama ben bile onun ne kadar sıkı çalıştığını biliyordum. Sunuculuk yaptığı zamanlarda, ne kadar özenli olduğu, yemeklerin her zaman hızlı ve tam sipariş edildiği gibi geldiği ve ne kadar cana yakın olduğu için herkes onun bölümünde oturmak isterdi. Herkes onun restoranı sevdiğini, müşterileri mutlu etmek için nasıl çabaladığını ve burayla nasıl gurur duyduğunu görebilirdi.

İçeride söylediklerini, Isaac Anderson'ın nasıl mükemmel bir karısı ve mükemmel bir ailesi olduğunu ve karımı oynaması için birini tutmam gerektiğini söylediğini tekrar düşündüm.

Bir şey bulduğumda işte her zaman hissettiğim o tuhaf duyguyla tüylerim diken diken oldu. Bir fırsat sezdiğimde. Rhodes Construction'ı içgüdülerimi görmezden gelerek şu anki haline getirmedim. Önümde bir fırsat olduğunda bana hep onlar haber verirdi.

Avery Adams'ın bu restoranı satın alması gerekiyordu ve yeterli parası yoktu. Benim bu seçimi kazanmam gerekiyordu ve beni sorumlu gösterecek küçük bir karım yoktu.

O mükemmeldi. Sevimli, çalışkan, bağımsız ve kasabada sevilen biriydi. Tam da insanların benim çıkacağıma inanacağı türden biriydi.

Yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı.

Ertesi gün restorana döndüm. "Avery burada mı?" Max'e sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır, yakında dönecek." Telefonunu çıkardı ve saati kontrol etti. "Yaklaşık bir saat içinde."

Bir saat bekleyemezdim, onunla hemen konuşmak istiyordum. "Onu nerede bulabileceğime dair bir fikrin var mı?"

"Onu sinemaya gitmeye zorladık."

Kaşlarım havaya kalktı. "Onu sen mi zorladın?"

Max başıyla onayladı. "Bazen buradan uzaklaşmak için cesaretlendirilmeye ihtiyacı oluyor."

Yani, Adams bir işkolikti. Hiç şaşırmadım. Ona tekrar teşekkür ettim ve tiyatroya doğru yola çıktım.

"Bir tane lütfen," dedim orada çalışan gence.

Sıkılmış bir ifadeyle bana göz kırptı. "Filmin yarısı bitti." Başımı salladım. "Sorun değil. Burada fazla kalmayacağım."

Gözlerini devirdi ve bana bir bilet uzatmadan önce paramı aldı.

Sinemanın içi karanlıktı ve ekranda altmışlı yıllardan eski bir film gösteriliyordu. İçeride fazla insan yoktu, bu yüzden onu fark etmem uzun sürmedi.

"Merhaba," dedim, yanına oturdum ve devasa patlamış mısır kutusunun arkasında irkildi.

Bana ugh, *sen* diyen bir bakış attı. Yüzümdeki sırıtışı hissedebiliyordum. Meydan okumayı severdim.

"Hangi film bu?" Fısıldayarak uzandım ve patlamış mısırdan bir avuç aldım.

Elimi tokatlayarak uzaklaştırdı. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı. "Emmett Rhodes'a oy vermem için beni ikna etmeye mi geldin?" Homurdandı. "Umutsuz," diye alay etti şarkı söyler gibi fısıldayarak.

Başımı ona doğru eğdim. "Benden hoşlanmıyorsun, değil mi?"

Göz ucuyla bana bir bakış attı ve ekrana geri döndü. "Hayır."

"Bu gece ne yapıyorsun?"

Bana *ciddi misin* der gibi baktı. "Gerçekten mi? Aman Tanrım, bu çok üzücü. Bu sana yakışmıyor."

"Ne?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Oy toplamak için kadınlara çıkma teklif etmek mi? Bunun seni yakalayacağını düşünmüyor musun?"

Boğazımda bir kahkaha düğümlendi. "Burada yaptığım şey bu *değil*."

"Oh, gerçekten mi?" Sesini alçalttı ve çenesini dışarı çıkardı. "Ben seni arıyorum, Avery. Bu gece ne yapıyorsun, Avery? Kollarımı kavuşturayım da pazularım ortaya çıksın."

Yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı ve pazuma bakıp esnedim. "Spor salonundaki tüm sıkı çalışmamı fark ettiğin için teşekkürler. Sesim böyle mi çıkıyor?"

Biri bizi susturdu.

"Çok meşgulüm," diye fısıldadı. "Lütfen gidin."
"Restoranı nasıl satın alabileceğinizi biliyorum."
Yüz ifadesi değişti ve o tatlı memnuniyet hissi göğsüme yerleşti.
"Sen neden bahsediyorsun?" Beni dikkatle izledi, çiğneyerek dudak.
Biri bizi yine susturdu.
"Harold, bu filmi altı kez izledin!" Avery ona seslendi omuz. Bana geri döndü. "Neden bahsediyorsun?" diye tekrar fısıldadı.
Ona en çekici gülümsememi verdim. Henüz ona söylemeyecektim. Pazarlama 101 bana insanların zaten sahip oldukları şeylerden vazgeçmek istemediklerini öğretti. Bu yüzden ücretsiz denemeler çok etkiliydi. Avery'nin bütün öğleden sonra restoranını açma olasılığı hakkında düşünmesine izin verecektim ve akşam olduğunda bundan vazgeçmek istemeyecek, böylece anlaşmamı kabul edecekti.
"Nerede yaşadığımı hatırlıyor musun?" diye sordum.
Kaşlarını çatı. "Emmett. Sen neden bahsediyorsun?"
Ayağa kalktım. "Saat yedi."
Ben dışarı çıkarken arkamdan tıslayarak, "Şimdi söyle," dedi.
"Saat yedi," diye tekrarladım omzumun üzerinden. "Daha önce yemek yeme."
Dışarıda, camdaki yansımamı yakaladım ve kendi kendime gülümsedim. Ben bir dahiydim. Yakışıklı, lanet olası bir dahi.

Linguine haşlamak için tencereye su doldururken kapı çalındı.

"İçeri gel, Adams," diye seslendim ve tencereyi ocağın üzerine koydum. "Adams?" diye sordu kardeşim Holden mutfığa girerek.

Döndüm ve kaşlarımı çatı. "Kalamazsın. Bir şeyim var." Ayrıntıları bilmesine gerek yoktu.

Holden'ın böyle uğraması alışılmadık bir şey değildi, kardeşlerim ve ben bunu hep yapardık. Yine de etrafta dolaşıp Avery'yi korkutmasını istemedim. Neler sunabileceğimi öğrenmeden önce olmazdı.

"Avery Adams?" Başını bana doğru eğdi ve kuvars tezgâha oturdu, bakışları her yüzeyi, her tesisat bağlantısını gözden geçirdi.

Bu mutfağın çoğunu birkaç yıl önce kendimiz kurmuştuk ve burada sadece ben yaşıyor olmama ve burayı asla taşımayı ya da satmayı planlamamış olmama rağmen tek bir köşeyi bile kesmemize izin vermedi. "Kadınların evinize girmesine izin vermiyorsunuz sanıyordum."

Suyu tuzladım. "Ne? Bu çok saçma. Annem her zaman gelir."

"*Bekar* kadınlar. Kadınları davet etmenin onlara bir ilişki istediğinizi gösterdiğini söylemişsiniz."

Bu benim söyleyeceğim bir şeymiş gibi geldi. "Bu farklı." Döndüm ve ona bir bakış attım. "Buraya beni taciz etmeye mi geldin? Çünkü elimde dört ay öncesine ait konuşabileceğimiz bir yığın faturan var."

Holden homurdandı. "Matkabımı almaya geldim." Kara'nın birkaç ay önce yaptığı ve buzdolabıma mıknatısla tutturduğu resme baktı. "Will ve Nat nasıllar?"

Omuz silktim ve arpacık soğanı doğramaya odaklandım. "Peki."

"Kiracıların taşındığını gördüm." Will'e eve göz kulak olacağımızı ve herhangi bir sorun olursa yardım edeceğimizi söylemiştik.

Yutkundum ve arpacık soğanlarını küçük küçük doğradım. "Evet. Yine de herhangi bir sorun olduğunu duymadım."

Holden yine homurdandı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, beni doğrarken izliyordu. Ona bıkkın bir bakış attım. "Kalmıyorsun."

"Avery geliyor diye mi?"

Kapı bir kez daha çalındı ve Holden'ın kaşları havaya kalktı. Arka kapıyı işaret ettim. "Matkap garajda. Dışarı. Hemen."

Ağzı düğümlendi ve ben makarnayı kaynar suya atıp zamanlayıcıyı ayarlayıp antreye doğru ilerlerken o arka kapıdan çıktı.

Bir eli kalçasında, yüzü asık bir şekilde ön basamağımda duruyordu.

"Gelmişsin," dedim sırtarak.

Bir kaşını kaldırdı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Kızgın görünüyordu. Belki de öğleden sonra bir şeyler düşünmesi için yaptığım plan geri tepmişti.

"İçeri gel," dedim ve o da tek kelime etmeden beni takip etti. Onu mutfığa götürdüm, orada şarap dolabından bir şişe beyaz şarap çıkardım ve mantarını çıkarmaya çalıştım.

"Neden buradayım?" diye sordu mutfağıma bakarak. Bunu asla kabul etmezdi ama ben gördüğümde hayranlık duyduğumu anlardım.

"Oturun." Bar taburelerini işaret ettim ve ona bir kadeh şarap doldurdum. "Ayaklarınızı uzatın. Rahatla. Uzun bir gün geçirdin."

Bana ters ters baktı.

Sırtışıımı gizlemek için ona sırtımı döndüm ve makarnayı kaynayan suyun içinde karıştırdım. Avery ile işim çok zordu ama meydan okumayı severdim. Hayatımın son on yılı bana zorluk ne kadar büyükse karşılığının da o kadar iyi olacağını öğretmişti. Holden ve ben birkaç kasaba ötedeki hastaneyi yeniden inşa etme ihalesini kazanmak için aylarca çalıştık. Bu iş teklifleri üzerinde haftalarımı harcadım ve sayısız toplantıya katılıp soru üstüne soru yanıtladım. Sabrım onların tarafındaki proje yöneticisiyle sınandı ama sonunda projeyi kazandık.

Bir haftadan daha kısa bir süredir belediye başkanlığı için koşuyordum ve şimdiden yokuş yukarı bir tırmanış olduğunu kanıtlıyordu, ancak buna degeceğini biliyordum.

Makarna için zamanlayıcı çaldı. O izlerken makarnayı lavaboya boşalttım. "Sen kapalı bir kitapsın, Avery. Tek bildiğim benden hoşlanmadığın."

Taburesinde kaykıldı ve benimle makarna arasına baktı. Aramızdaki havaya buhar yayılıyordu. Çenemi ona doğru eğdim. "Gördün mü? Bana katlanamıyorsun. Benimle aynı odada bile zor duruyorsun. Neden böyle?"

Mutfağıma göz gezdirdi, bakışları son model gazlı ocağa, tamamen dolu şarap dolabına ve restoranıyla yarışacak kadar geniş bir likör stoğuna sahip bar dolabına takıldı. "Sadede gel, Emmett." Şarabından bir yudum aldı.

Ocağın üzerindeki sosumu kontrol ettim ve bir kaşık daldırdım. "Sen benim sahte kız arkadaşım olmalısın."

Boğuldu ve neredeyse bardağı düşürüyordu, diğer eliyle tam zamanında yakaladı. Gülümsedim ve tepkisinin şaşkınlık, kafa karışıklığı, inançsızlık ve nihayet mizah arasında gidip gelişini izledim.

Bir kahkaha attı. "Sen neden bahsediyorsun? Bir şantiyede çok fazla boya dumanı mı soludun?"

"Ben şantiyelerde çalışmıyorum, o işleri kardeşim yapıyor. Al." Bir kaşık sosu ona götürdüm. "Tadına bak." İçgüdüsel olarak ağzını açtı ve kaşığı dudaklarının arasından geçirdim. Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Yeterince tuz var mı?"

"Hayır. Ne?" Tükürdü ve gözlerini kırıştırdı, ben de biraz daha tuz eklemek için ocağa döndüm. "Benim kesinlikle senin sahte kız arkadaşın olmadığım kısmına geri dönebilir miyiz?"

"The Arbutus'u satın almak istediğini sanıyordum." Omzumun üzerinden ona baktım.

Yüzünde bir şey parladı. Odaklanma. Kararlılık. Utanç. Şarap kadehine baktı. "İstiyorum."

"Kasabadaki herkes iş kredisi başvurunuzun nasıl reddedildiğini konuşuyor."

Burun delikleri alevlendi ve bana attığı bakış kaşlarımı yakabilirdi. "Herkes bu konu hakkında konuşmuyor."

Ona kaşlarımı kaldırdım.

Şarabına baktı ve bir an için neredeyse onun için üzüleceğimi hissettim. Ama sonra ona tam olarak istediğini verecek karşılıklı özel bir anlaşma teklif edeceğimi hatırladım.

"Bunun benim kesinlikle senin sahte kız arkadaşın olmamamla ne ilgisi var?" diye sordu.

Makarnayı tabaklara koyarken beni izledi - güneşte kurutulmuş domates ve karidesli pesto beyaz şarap sosu. Her şey çok lezzetliydi; tuz, zeytinyağı ve pestodan gelen yağ, domatesten gelen tatlılık. Parmakları şarap kadehinin sapıyla oynuyordu.

Tabağı ona doğru kaydırıp çatal bıçak çekmecesinden çatalları çıkararak, "Aslında dâhiyane fikrimi sana borçluyum," dedim. "Isaac Anderson'da bende olmayan bir şey var; mükemmel bir robot ailesi." Yanına oturdum ve yemeğini işaret ettim. "Yani, en azından dene."

Göz ucuyla bana alaycı bir bakış attı, çatalını aldı ve bir lokma yedi. "Cyborglar. Max ve ben onlara cyborg diyoruz çünkü hepsi çok mükemmel," dedi ve bir ısırık daha aldı. "Seninle çıkmıyorum."

Güldüm. "Tabii ki hayır, gerçek değil. Hepsi göstermelik olacak. Sadece kasabaya sorumluluk sahibi, güvenilir bir adam olduğumu göstermem gerekiyor."

"Herkes yalan söylemek istiyorsun."

Yüzüm kızardı. "Tabii ki hayır. Ben sorumluluk sahibi, güvenilir bir adamım ama insanlar bekâr olduğum gerçeğini bir türlü kabullenemiyor."

"Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü restoran için sana borç para vereceğim." Makarnadan bir ısırık aldım ve lezzeti dilimde patladı. "Kahretsin, ben iyi bir aşçıyım. Şarap yüzünden, yemeği her zaman daha iyi yapar."

Cevap vermedi. Çatalını yemeğinin üzerinde gezdiriyor ve gözlerini şarap kadehine dikeyordu.

Ağzım düğümlendi ama sessiz kaldım. Bu konu hakkında düşünüyordu. Zihninde evirip çeviriyor, her açıdan inceliyor ve seçeneklerini tartıyordu. Başka seçeneği yoktu. Onu tam istediğim yere getirmiştım.

"Kimse bize inanmayacak," dedi sonunda.

Onu yakalamıştım. O içerideydi ama ben yüz ifademi nötr tuttum. "Tabii ki yapacaklar."

Başını iki yana salladı. "İşe yaramayacak. Bu kasaba bizi tanıyor. Bizi tanıyorlar-" Parmağını aramızda ileri geri oynattı. "-Asla olmaz."

"Kendin hakkında böyle söyleme Avery, sen çok çekici bir kadınsın."

Öldürücü görünüyordu. "Bu benden çok seninle ilgiliydi."

"Kimse *benimle* yatmayacağına *inanmayacak*."

Başını ellerinin arasına aldı. "Aman Tanrım. Bu gerçek olamaz." Başını kaldırdı ve başını salladı. "Ben bunu yapmıyorum. Herkese yalan söylemeyeceğim. İşe yaramayacak ve yüzümüze patlayacak."

Dirseklerimi tezgâhın üzerine koydum ve ona doğru öne eğildim, çenemi avucuma dayadım, gözlerinin içine baktım. "Büyük planın nedir?"

Göğsü inip kalktı ama sessiz kaldı. Elinde hiçbir şey yoktu. Çatalını linguine'e sapladı ve kocaman bir ısırık daha aldı. Güzeldi ve güzel olmasından *nefret* ediyordu ve bunda beni çok ama çok mutlu eden bir şey vardı.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Birbirine katlanamayan iki insanın birlikte olduğuna kimse inanmaz."

"*Bana* katlanamayan sadece *sizsiniz*," diye belirttim. "İnsanlar neye isterlerse ona inanırlar."

Ayağa kalktı ve bar taburesini yere sürttü. "Bunu yapmayacağım." Mutfaktan dışarı çıktı, ben de kalktım ve peşinden gittim.

"Adams, hadi ama," dedim ona. "Sana borç para vermekten mutluluk duyarım. Bu bir gurur meselesi mi? Benden başka kimse bilmeyecek ve bu konuda seninle dalga bile geçmeyeceğim."

Kapıyı açarken bana bir kez daha alaycı bir bakış fırlattı. "Yardıma ihtiyacım yok."

"Neilsens'larla arkadaşsın, değil mi?" Frank Nielsen kitapçının sahibiydi ve Avery'yi kızı Hannah'yla görmüştüm; Hannah, Avery'nin yaşlarında, sessiz, yumuşak konuşan bir kadındı.

İhtiyatlı görünüyordu. "Evet."

"Frank geceleri nefes almak için CPAP makinesi kullanıyor. Son elektrik kesintisinden sonraki sabah kendini iyi hissetmiyordu. Başının ağrıdığını söylediğini hatırlıyorum." Bu doğrudu, nalborda onunla bu konu hakkında konuşuyordum. "Muhtemelen bir gece önce beynine yeterince oksijen gitmediği için başı ağrıyordu. Bir dahaki sefere elektrikler kesilirse *ölebilir*."

"Kapa çeneni," dedi başını sallayarak. "Frank Nielsen ölmeyecek."

Ciddiyetle başımı salladım. Evet, buraya kadar gelmişim ama beklediğimden daha fazla mücadele ediyordu. "Frank ölebilir ve o zaman Hannah'ya bunun senin hatan olduğunu söylemek zorunda kalırsın. Ama bunu yaparsak ve belediye başkanı seçilirsem, elektrik şebekesini yenileyeceğim, elektrik kesintileri sona erecek ve Frank uzun, mutlu bir hayat yaşayacak."

"Tam bir pisliksin." Beni işaret etti ve gözlerini kıstı. "Kasabaya taşındığım günden beri bunu biliyordum. O kadar dolusun ki benden başka kimse bunu göremiyor. Seninle *asla* çıkmam."

Kapıyı kapattı ve kapının yanındaki pencereden onun sokağa giden küçük patikadan aşağıya doğru adım atışını izledim.

Pek planladığım gibi gitmedi. Çenemi ovuşturdum. Neden bu kadar inatçı davranıyordu? Kapıyı açtım.

"Hadi Adams," diye seslendim arkasından. "Restorana gitmenin başka bir yolu olmadığını biliyorsun."

Olduğu yerde durdu ve ben de yirmi metre öteden kafasının arkasına bakarak gülümsedim. Lanet olası bingo. Elleri iki yanında yumruk olmuştu ve bana korkunç, çok korkunç şeyler olduğunu hayal ettiğini biliyordum. Belki de eve döndüğünde voodoo bebeğine iğneler batıracaktı.

Bana döndü ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Kafasının içinde çarklar dönüyordu. Aklına gelen her bir senaryoyu, bana istediğimi vermekten başka her türlü olası seçeneği gözden geçiriyordu. Sonunda derin bir nefes alarak göğsünü kabarttı.

"Bir yolunu bulacağım," dedi ve gözlerinde ateş parladı. Kaşlarım havaya kalktı. İfadesinde beni biraz tahrik eden bir şey vardı, sertlik, kararlılık.

Hah. Bu çok ilginç.

"Peki, ne zaman yaparsan," dedim ona, "burada bekliyor olacağım." O uzaklaştı ve ben de telefonumu çıkardım.

"Evet mi?" Div cevap verdi.

"Oyuncuları iptal et. Daha iyi bir fikrim var."

OceanofPDF.com

Avery

ERTESİ SABAH, kimsenin izlemediğinden emin olmak için restoranın dışındaki sokağa bir göz attıktan sonra, Emmett'in yüzünün olduğu reklam panosunun önünden geçerken orta parmağımı salladım.

Benden yapmamı istediği şeye hâlâ inanamıyordum. Üzerindeki ego eşsizdi. Çiftmişiz gibi davranma fikrine yüksek sesle güldüm. Ben öğürüp geri çekilirken onun kolunu omuzlarıma dolamaya çalıştığını hayal ettim. İçimden bir homurtu kaçtı. Bunu başaracak oyunculuk yeteneğine sahip değildim.

Onun mide bulandırıcı karizmasının etki alanına girmeye istekli olsam bile, bu kasabadaki hiç kimse onunla çıkacağıma inanmazdı.

Hiç kimse.

Ofisimde, bilgisayarımın ekranında sarı bir yapışkan not duruyordu.
Keiko'yu ara!

Midem bulandı. Elizabeth banka kredisi alamadığımı biliyorsa, Keiko da muhtemelen biliyordu. Beni başka bir alıcı bulduğunu söylemek için mi aramıştı? Sadece restoranı kaybetmek değil, aynı zamanda başka birinin restorana sahip olması fikri beni endişelendiriyordu.

Emmett'in dün geceki sözleri kafamda tekrarlandı ve ellerim sıkıştı. O adam. Dün gece eve geldiğim andan uyuduğum ana kadar onu ve o aptal, ukala, bilmiş sırıtişını düşündüm. Onun aptal anlaşmasını düşünerek berbat bir uyku çektim. Seçimi kazanabilmesi için onun kız arkadaşını oynamayı asla kabul edemezdin. Düşüncesi bile iğrençti. Kimse bize inanmazdı. Kasabada şişme bir bebek gezdirip adını Avery koyarak insanları ikna etme konusunda daha şanslı olurdu.

Tüm kasabaya yalan söylemiş olacağımızdan bahsetmiyorum bile. Bunu yapamazdım.

Isaac Anderson'a gelince, haklı olduğu bir nokta vardı. Isaac belediye başkanı olarak pek bir şey yapmıyor gibiydi. Kasaba yılda bir milyon turisti ağırlıyordu ama yine de kasabanın umutsuzca ihtiyaç duyduğu şeyler için asla yeterli para yoktu. İşletme sahipleri, mülklerinin yakınındaki devrilmiş ağaçları ya da dökülen kaldırımları onarmak için sık sık kitle fonlamasına başvuruyor ya da ceplerinden para ödüyorlardı.

Emmett'in kasabaya yalan söylemesinin iyi bir nedeni varsa bu ne kadar ahlaksızca bir davranıştı?

Hayır, kendime söyledim. Kesinlikle olmaz. Emmett Rhodes gibi biriyle empati *kuramazdım*. İğrenç.

Bu beni restoran konusunda hâlâ ilk karede bırakıyordu. Yapışkan notu aldım ve inceledim. Belki o kadar da kötü olmazdı.

İçime bir kararlılık dalgası düştü ve yüksek sesle güldüm. Hayatta olmaz. Hayatta olmaz. Bu işi çözecektim. Sadece henüz nasıl yapacağımı bilmiyordum ve Keiko'ya da tam olarak bunu söyleyecektim.

Numarasını çevirdim.

"Merhaba tatlım," diye cevap verdi.

Derin bir nefes aldım. "Keiko. Merhaba. Eminim çoktan duymuşsundur-" "Emmett Rhodes'un belediye başkanlığına aday olduğunu mu? Biliyorum. İlginç."

Kaşlarımı çattım. "Hayır. Yani, evet, öyle, kimi kandırdığını sanıyor bilmiyorum ama denemesini izlemek eğlenceli olacak."

Keiko güldü. "Vancouver'a gittiğimde beni haberdar etmen gerekecek. Dün şehirdeki ev için teklif verdim ve kabul edildi."

Gözlerim büyüdü. "Vay canına. Teklifi restoranı satmadan önce mi yaptın?"

"Emlakçı sözleşmeye 'mevcut varlıkların satın alınmasına tabi' şeklinde birkaç koşul koydu" dedi. "Yani, buradaki evimi ve restoranı satmadığım sürece sözleşmeyi yerine getirmek zorunda olmayacağım. Standart emlak işleri. Evimi bugün satışa çıkardım ve şimdiden üç teklif aldım! Buna inanabiliyor musunuz?"

"Vay canına," diye tekrarladım. Bu iş ilerliyordu ve çok ama çok gerçektir. Keiko banka kredimin reddedilmesiyle ilgili hiçbir şeyden bahsetmemişti. Duymamış olması mümkün müydü?

"Geriye kalan tek şey seninle bankada buluşmamız ve ben gitmeye hazırım," dedi.

Reddedildiğimi kesinlikle duymamıştı.

"Bu sabah şehir evi için depozitoyu yatırırken onlara bunu soruyordum," diye devam etti. "İşi size satmak için gerekli evraklar çok basit olacak."

"Depozito mu? Şehir evi için para mı yatırdın?" Midem döndü ve sanki içi taş doluydu. Yutkundum.

"Teklif verirken satın alma fiyatının yüzde beşini peşin vermek standarttır. Anlaşma gerçekleşmezse, mal sahipleri depozitoyu tutar. Gerçi anlaşma neredeyse hiç bozulmaz. Herkes parasını almak istiyor. Her şeyi düzene sokmak için iki ayım var, bu normalden daha az bir süre ama her şey için harekete geçmek istiyorum."

Dizim bir aşığı bir yukarı zıpladı ve midem yine burkuldu. Vancouver'daki satın alma fiyatlarıyla, yüzde beş önemli bir paraydı. Keiko restoranı iki ay içinde satamazsa bu parayı kaybedecekti.

Bir şeyleri anlamak için fazla zamanım yoktu.

"Bu harika," diye mırıldandım. "Çok harika, Keiko."

"Bu hafta şehir eviyle biraz meşgulüm ama önümüzdeki hafta bir ara bankada bir toplantı ayarlayabilir miyiz?"

"Mhm. Kulağa harika geliyor." Bankaya geri döndüğümü ve beni kovaladıklarını, *kışt diye* bağırıklarını hayal ettim! *Defolun buradan! Zaten hayır demiştik!*

"Harika. Yakında konuşuruz, tatlım."

"Hoşça kal Keiko." Sıkıca gülümsedim ve telefonu kapattıktan sonra masamın üzerine fırlatıp başımı ellerimin arasına aldım.

Keiko restoranı satıyordu ve çok hızlı satıyordu. Eğer yakında bir çözüm bulamazsam, başka birine satmaktan başka çaresi kalmayacaktı.

Emmett'in ukala sırtışı gözümün önüne geldi ve inledim.

Emmett o akşam evinin kapısını açarken, "İŞTE BENİM TATLIM," diye sırttı.

Ona kaşlarımı çattım.

Bundan nefret ediyordum. Yedi saniyedir buradaydım ve bundan nefret ediyordum. Kendini beğenmiş, sinir bozucu yüzündeki her şeyden nefret ediyordum. Sanki anlaşmasını kabul etmemi bekliyormuş ve sürünerek geri geleceğimi biliyormuş gibi bilmiş ifadesi.

Çünkü başka seçeneğim yoktu. Başkasına güvenmekten nefret ediyordum ve özellikle ona güvenmekten nefret ediyordum çünkü onun bunu sevdiğini hissediyordum.

Ama restoranı istiyordum ve Keiko için işleri o l a b i l d i ğ i n c e kolaylaştırmak istiyordum. Yani, bunu yapıyordum.

"Tamam," diye isteksizce kelimeyi ağzımdan zorla çıkardım. Kaşları yukarı kalktı. "Tamam mı?"

"Tamam."

Bana gülümsedi ve kollarını uzattı. "Hadi sarılma alıştırması yapalım."

Öfkemi bir kenara bıraktım ve Emmett'in yavaş, acılı ölümünü planlamaya odaklandım. "Bana zihninde sarılabilirsin," dedim ona, yanından geçip evine doğru yürürken.

"Bunu satmak istiyorsak şefkat alıştırması yapmamız gerekecek," diye seslendi arkamdan, ön kapıyı kapatırken.

Birkaç dakika sonra oturma odasında oturduk. Dev pencereler evin etrafındaki ormana bakıyordu. Başka bir yerde olsa, odanın akşam güneşinde çok sıcak olup olmayacağını merak ederdim, temelde bir seraydı, ama yüksek, iki yüz yıllık köknar ağaçları burayı gölgeli ve serin tutuyordu. Evin dekoru yüzyıl ortası moderniydi; koyu renkli ahşaplar, temiz çizgiler, arada sırada ilginç tablolar ya da vazolar ve büyük yapraklı bitkiler vardı. Ailesinin fotoğrafları arada bir ortaya çıkıyordu. Her yerde Mad Men havası vardı ve dekoru kendisinin seçip seçmediğini merak ettim. Muhtemelen seçmemiştir. Emmett gibi adamlar böyle şeyler için para ödüyorlardı.

Emmett, "Seçimlere iki ay var," diye bilgi verdi. "Bu kasabayı biliyorsun, ikimizin çıktığını öğrenir öğrenmez çılgına dönecekler."

O haklıydı. Böyle bir şey tüm kasabaya yayılırdı.

"Paraya ne zaman ihtiyacınız var? Avukata bir kredi sözleşmesi hazırlatabilirim," diye sordu telefonunu çıkararak.

Başımı salladım. "Kredime kefil olmanı tercih ederim." Her şey bittikten sonra, onun yerine doğrudan bankaya ödeme yapmayı tercih ederdim. Ona ödeme yapmak, her şey bittikten sonra bile kendimi kancaya takılmış gibi hissettirecekti. Bu anlaşma zaten yeterince aşağılayıcıydı ve bir an önce onunla yollarımı ayırmak istiyordum.

Omuz silkti ve telefonunu kaldırdı. "Elbette, sorun değil." "Ve restoranın tek sahibi ben olacağım," dedim ona.

Homurdandı. "Restoran işine girmek gibi bir arzum yok. Hepsi senin, Adams."

Başımı salladım ve göğsümdeki gerginlik biraz azaldı. Ruhumu şeytana satıyor olabilirdim ama en azından o benim şartlarımı kabul ediyordu.

Emmett, "Haftada beş kez halkın karşısına çıkıyorum," dedi.

Gözlerimi devirdim. "Halkın önüne çıkmak mı? Kimsin sen, on dokuz y a ş 1 n d a bir popstar mı?"

"İstersen onlara randevu da diyebiliriz." Bana göz kırptı.

"Haftada bir *halkla buluşma*."

"Farkı bölüşürüz. Haftada iki tane." Kabul etmemi beklemedi. "Ne kadar PDA ile rahat ediyorsun?"

Zihnimde Emmett ve benim bir park bankında gençler gibi öfkeyle öpüştüğümüzü canlandırdım. Kucağına oturmuştum ve elleri saçlarımdaydı. Gözlerimi kırıştırdım ve kafamdan silkeledim. *Böyle* bir şey olmayacaktı.

"Ne?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Bu surat da ne?"

"Hiçbir şey." Yutkundum. Yanaklarım ısındı. "Hafif bir el tutuşu."

Güldü. "*Hafif* el tutuşu mu? Bu da ne demek oluyor? Bunun normal el tutuşundan ne farkı var?"

Emin değildim. "Sadece politikacınızın ölümcül pençesinden kurtulmak istiyorum."

Bana sırtıttı. "Adams, toplum içinde sadece 'hafifçe el ele tutuşmaya' izin veren bir kadınla çıktığıma kimse inanmayacak."

İç çektim. O haklıydı. "Tamam, herkesin önünde sevgi gösterisinde bulunman sorun değil, ama bunu gereksiz yere yapma, tamam mı?"

Bana bir kaşını kaldırdı. "Emin misin? Bu konuda ciddiym, seni rahatsız etmek istemem."

Ona düz bir bakış attım. "Bana bir şey olmaz. Eğer beni rahatsız edersen, sana haber veririm."

Sandalyesinde arkasına yaslandı, ayak bileğini dizinin üzerinde dengeleyerek bana baktı. "Bir şey daha var. Bir çift iç çamaşırına ihtiyacım var."

Şarabım boğazıma kaçtı, neredeyse Emmett'in kanepesine tükürüyordum. "Ne? Neden?"

Şeytani bir şekilde sırtıttı. "Göreceksin."

Başımı salladım. "İnsanlar seni onları koklarken yakalayabilsin diye mi? Hayır, teşekkürler." Şeytani sırıtışı genişledi. "Kardeşlerim her zaman benim evimdeler."

Onlara bizi satmak için seviştigimize dair kanıt bulmalarından daha iyi bir yol var mı?"

Ağzım tıkanmış. "*Bir* daha asla *sevişmek* ve *biz* kelimelerini aynı cümlede *kullanma*."

Beklentiyle bana baktı.

"Bir çorap," diye yumuşadım. "Sana bir çorap vereceğim."

Ellerini havaya kaldırdı. "İç çamaşırına kadar çalışacağız. Giydiğin üç paketlik ekonomik marka yerine güzel şeyler al."

Ağzım açık kaldı. "Bütçe iç çamaşırı giymiyorum."

Ağzı tekrar gerildi ve kaşlarını kaldırarak beni izlemeye başladı. "Ah, öyle mi? Bana iç çamaşırlarından biraz daha bahset. Bu harika bir alıştırma."

Yüzüm kızardı ve şarabımdan uzun bir yudum daha aldım. "Bu kadar erken pişman olmam kötüye işaret mi?"

Güldü. "Gözün ödülde, Adams. Yakında restoranına kavuşacaksın."

O haklıydı. Restoran anlaşması benim için kesin bir şeydi ama Emmett için hiçbir garanti yoktu. Başımı ona doğru eğdim.

"Ya kazanamazsan?"

Sandalyesinin kolçağına yaslanmış, bana gülümsüyordu. "Gülümseyeceğim."

"Eğer kazanamazsan, çünkü insanlar senin ekstra şımarık gülümsemelerinin ve sahte endişe sorularının farkına varırlarsa, anlaşmamın bozulmayacağından emin olmak istiyorum."

Pencereden dışarı baktı. "Ben kazanacağım." Öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve bana baktı. "Ve kız arkadaşım olarak senin de kazanacağıma inanman gerekecek, yoksa bu kasabada kimse buna inanmaz." Aramızda ileri geri hareketler yaptı. "Ama diyelim ki bir meteor Queen's Cove'a çarptı, Anderson'lar hariç tüm nüfusu yok etti ve ben kazanamadım."

Sırıtmamak için kendimi zor tuttum. Gülmeyecektim, çünkü gerçekten şaka yaptığını düşünmüyordum.

"Yine de restoranını alacaksın." Omuz silkti. "Para için iyi olduğunu biliyorum. Çok fazla gururun var."

Güneş batıyordu ve ılık ışık gri gözlerini yakalayıp tenine altın sarısı bir parlaklık veriyordu. Sanki derimin altını görebiliyormuş gibi bilmiş bir bakışla beni izledi. Ensem karıncalandı. Bana böyle baktığında kendimi bu kadar çıplak hissetmek hoşuma gitmiyordu.

Ama içimde çok küçük bir parça hoşuma *gitti*. Bu hissi olabildiğince hızlı bir şekilde bir kenara ittim.

"Seçimden sonra herkese ayrıldığımızı söyleyeceğiz," dedim. O da başını salladı. "Çıkmayı bırakırız diye düşünmüştüm-"

"Halkın önüne çıkmak," diye düzeltilti.

"İnsanların karşısına çıkmayı bırakırdık ve bir ya da iki ay sonra ayrıldığımızı açıklardık."

"İnsanlara bir süredir birlikte olduğumuzu ve bunu gizli tutmak istediğimizi söylemeliyiz," diye düşündüm.

Gözleri parladı. "Harika bir fikir." "Peki ya çıkmak?"

"Biz de öyle yapıyoruz."

"Hayır, yani başkalarıyla çıkmak." Ona vurgulu bir bakış gönderdim. "Tam olarak bekâr olarak bilinmiyorsun."

İnançsız bir kahkaha attı. "Sen de öyle." Kaşlarım çatıldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Emmett'in çenesindeki bir kas gerildi. "Genelde yazlıkçılarla çıkarsın. Elizabeth geçen yaz Wyatt'ın sörf dükkanında çalışan bir adamla görüştüğünden bahsetmişti." Beni inceledi. Bakışları genellikle eğlenceli ve rahattı ama şu anda bakışlarının altında sert bir şey vardı. Belki de kızgınlık. "Görünüşe göre her zaman eve gitmek için belirli bir tarihi olan insanlarla çıkıyorsun, doğru mu?"

Nutkum tutulmuştu. Ağzım açılıp kapandı ve odaya baktım. "Tamam, yani? Gerçekten uzun vadeli bir şey aramıyorum ve-" Omuz silktim. "-Ben bir insanım ve bazen sevişmeye ihtiyacım oluyor."

Gözlerindeki kızgınlık kayboldu ve yüzüne bir gülümseme yayıldı. Kesinlikle memnun görünüyordu. Bu konuşma çok hoşuna gitmişti. Muhtemelen günlüğüne yazacak ve tekrar tekrar okuyacaktı.

"Bunda yanlış bir şey var mı?" Savunmaya geçerek sordum.

"Tabii ki hayır." Bakışları formumun üzerinde o kadar kısa bir süre gezindi ki gözümü kırpıp kaçırabilirdim. "Seks önemlidir."

Tenim ısındı. "Harika. Sanırım gerçekten gizli olursak ve kimse bunu öğrenmezse, bir yandan da çıkmamızda bir sakınca yok."

Koltuğa doğru kaydı ve kolunu koltuğun arkasına dayadı. Şu anda bana dikilmiş olan gözleri dışında vücut diliyle ilgili her şey rahattı. "Hayır."

"Affedersiniz?" Kaşlarım havaya kalktı.

Omuz silkti. "Çok riskli." Pencerenin dışındaki bir şeyle çok ilgiliydi ve çenesini ovuştururken bakışlarını oraya sabitledi.

"Bekar kalmamı mı bekliyorsun?"

Bak, bunu daha önce de yapmıştım. Tabii ki yapmıştım. Önemli bir şey değildi. Sadece iki ay sürdü. Ama bana bir şeyi alamayacağım söylendiği anda

o.

Bakışları bana kaydı. "Bu kadar azgın olduğunu bilmiyordum." "Bu kadar Ağzının köşesi yukarı doğru çekildi ama çenesi hâlâ gergindi.

Ayağa kalktım. "Bu benim gitmem için bir işaret."

O eğlenen bakış geri gelmişti. "Adams, istediğin kadar erkek arkadaş hizmeti sunmaktan mutluluk duyarım." Beni oturma odasından fuayeye kadar takip etti. "Gece ya da gündüz."

Kendi kendime başımı salladım. Bu bir hataydı. Büyük bir hata. "Telefonun yanında bekleme." Kapıyı açtım ve bir daha bakmadan dışarı çıktım.

"Avery." Sesindeki ölçülü bir şey duraksamama neden oldu ve döndüm. Düşünceli bir ifadeyle kapının pervazına yaslanmıştı. Gözleri kalın, koyu kirpiklerle çevriliydi ve üst dudağında zar zor fark edilen küçük beyaz bir yara izi vardı. "Ben sadece güvendiğim insanlarla iş yaparım." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak beni izledi. "Sana güvenebilir miyim?"

Sorunun havada asılı kalmasına izin verdim. "Herkes yalan söylediğim için kendimi iyi hissetmiyorum ama eğer söylediğin gibi şebekeyi tamir edeceksen..." Sözlerim kesildi. "Evet, bana güvenebilirsin." Parmağımla göğsünü işaret ettim. "Sana güvenebilir miyim?"

Bana o beyaz dişleriyle geniş politikacı gülümsemesini gösterdi. "Elbette bana güvenebilirsin."

Gözlerimi devirdim. "Tanrım, eğer belediye başkanı olmak istiyorsan bundan daha iyisini yapman gerekecek."

Bahçesinden çıkıp patikadan aşağı doğru yürürken kahkahası beni takip etti. Kendimi neye bulaştırmıştım? Eve doğru yol alırken kafamın içinde bunu duydum. Kapımın kilidini açıp küçük mutfığıma adım attığımda başka seçeneğim olmadığını biliyordum. Ayrıca, birkaç ay vardı. Bunu yapabilirdim. Restoranla meşgul olacaktım ve birkaç ay beklenenden daha hızlı geçecekti.

Ve sonunda, restoranım olacaktı.

Kendi kendime gülümsedim ve heyecanla gözlerimi kısa süreliğine kapattım. Arbutus benim olacaktı ve Keiko'nun aile mirasını devam ettirmek benim ellerimde olacaktı. Kimse onu benden alamaz, kimse kararlarımı geçersiz kılamaz ve kimse hayallerimi raydan çıkaramazdı. Kontrol tamamen bende olacaktı. Emmett'le yaşadığım bu saçma sahte flört olayı hayatımın geri kalanı için küçük bir basamaktı ve beş yıl sonra bunu hatırlamayacaktım bile.

OceanofPDF.com

Emmett

Kan kulaklarıma hücum etti ve ayaklarım birbiri ardına patıkaya çarptı. Koşarken ciğerlerim yandı ve nefesime ve ağaçların arasından sızan sabah ışığına odaklandım.

Sabah koşumdaydım ve bugün normalden daha zordu. Genelde gece on gibi uykuya daldardım ama dün gece uyuyamayacak kadar heyecanlıydım. Evet dedi.

Evet dediğine inanamadım.

Dürüst olmak gerekirse, fazla seçeneği yoktu. Tek seçeneğinin ben olduğumu anladığında yüzünde beliren ıstırabı hatırladığımda göğsümde bir suçluluk duygusu hissettim. Anlaşmaların yürümesi için herkesin mutlu olması gerekiyordu ve bunu seçimi kazanmak için yapıyor olsam da, gerçekten istediğini almış gibi hissetmesini istiyordum.

Suçluluk duygumu omuzlarımdan attım. Restoranını alacaktı. Neredeyse bir yabancı olan biri için bir krediye kefil oluyordum. Mutlu ayrılacaktı, sadece birkaç hafta sürebilirdi.

Yine de bir çift iç çamaşırı istediğimde yüzünde beliren tiksinti ifadesi beni hala güldürüyor.

Saatim bip sesi çıkararak kalp atış hızımın çok düştüğünü ve tempomu artırmam gerektiğini gösterdi. İnledim ve kendimi daha da zorlayarak orman yollarından sahile doğru ilerledim.

Kuma ulaştığımda yüzümden ter boşanıyordu ve saçlarım sıırılsıklamdı. Yavaşça yürüdüm ve bir kütüğün üzerine oturup dalgalar kıyıya vururken okyanusa baktım. Kahretsin, burası muhteşemdi. Başımı salladım ve gün doğumu tonlarıyla aydınlanan gökyüzüne hayranlıkla baktım.

Telefonumun kilidini açtım ve Will'den cevapsız bir arama olduğunu gördüm. Boğazım düğümlendi. Bir şeyler ters gidiyordu. Kara'ya ya da belki Nat'e bir şey olmuştu.

Geri aradığımda "Selam," diye cevap verdi. "Her şey yolunda mı? Ne oldu?"

"Her şey yolunda," dedi bana. "Sakin ol. Erken kalktım ve sadece iyi haberleri duyduğumu söylemek istedim Sayın Başkan."

Rahatlamış bir şekilde nefesimi verdim ve sııttım. "Henüz belediye başkanı değilim."

"Evet, ama olacaksın. Bu kasaba üzerinde yürüdüğünüz toprağa tapıyor, hep taptı."

Anketlerdeki düşük oy oranımı düşündüm. "Aile nasıl?" "İyi, hala daireyi kuruyor ve eşyaları yerleştiriyoruz. Kara özlüyor Emmett Amcası."

Dirseğimi dizime dayadım ve çenemi avucuma yasladım. "O çocuğu ben de özlüyorum." Suya bakarken ağzım bir çizgi halinde sıkıştı. "Elektrik şebekesini tamir edeceğim, Will. Birkaç yıl sürebilir ama bunu yapacağım. Kara burada, ailesinin olduğu Queen's Cove'da büyümeli. O da bizim gibi büyümeli."

"Burası o kadar da kötü değil," dedi Will ama cesur bir yüz ifadesi takındığı ve pozitif kalmaya çalıştığı belliydi. "Umarım sen-" Sesi kesildi.

"Ne?"

"Umarım sadece bizim için belediye başkanlığına adaylığını koymuyorsundur. Senden bunu yapmanı asla isteyemem. Yürütmen gereken bir işin var. Bir hayatınız var. Belediye başkanı olmak büyük bir sorumluluktur."

Bunu Will için mi yapıyordum? Tabii ki Will için yapıyordum. O benim en iyi arkadaşımdı. Durumun tersine döndüğü alternatif bir evrende o da benim için aynısını yapardı.

Belediye başkanı olmayı düşündükçe, kampanya yürüttükçe, platformumu oluşturdukça ve yerel halkla konuştukça bunu daha çok istedim. Queen's Cove'u düzeltmek istiyordum. Bu sadece Will için değil, burada yaşayan herkes içindi. Bu muhteşem yerin olması gerektiği gibi parlamasını istedim.

Will'in durumu sadece bir katalizördü.

"Sizlerin taşınması bana bu fikri verdi," diye itiraf ettim. "Ama ben bu kasabayı olması gerektiği gibi yapmak istiyorum. İşler iyi gidiyor ve yönetim ekibime güveniyorum. Yeni bir meydan okumaya hazırım. Bunu istiyorum."

"Ne olursa olsun, Rhodes, minnettarım." Will'in sesi kalındı.

"Bana bu kadar duygusal davranma. Ben kazandığımda ağlayabilirsin." Güldü. "Göt herif."

Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Artık gitsem iyi olacak," dedi. "Sadece tebriklerimi iletmek istedim. Yapabileceğim bir şey olursa haber ver, tamam mı? Web sitesi için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, ekibim bu işi halletti. Teşekkürler, dostum. Yakında görüşürüz."

Telefonu kapattık ve sahilde oturup güneş yükseldikçe gökyüzünün daha da aydınlanmasını izleyerek önümüzdeki ay beni nelerin beklediğini düşündüm. Önce Avery'yi ve ilişkiyi kasabaya duyurmam gerekiyordu. Yarın gece başlayacak bir tür festival vardı. Göğsümü bir heyecan kapladı ve sııttım. Will gibi bir ilişki adamı değildim ama Avery'yi kasabada dolaştırmak ve onun göz devirmelerine ve kızgınlığına katlanmak eğlenceli olacaktı. Onunla ilgili bir şey beni güldürüyordu.

Zihnimin derinliklerinde, küçük bir sinir dalgası beni vurdu. Adams'a karşı hep küçük bir *şeyler* hissetmişim. Onu kızdırmak eğlenceliydi. Onunla çok kolaydı. Kadın benden hiç hoşlanmıyordu, hem de hiç. O duvarı hep dik tutardı.

Artık birlikte vakit geçirecek ve bir çiftmişiz gibi davranacaktık. Bunu düşününce dizlerim zıpladı. Tehlikeli hissediyordum.

İyi ki hepsi sahte olacaktı. Avery o duvarı ayakta tutacak ve hiçbir şey olmayacaktı. Her şey her zaman olduğu gibi kalacaktı. Ben devam edecek, belediye başkanı olacak ve bu kasabayı düzeltecektim, o da restoranına kavuşacak ve ikimiz de mutlu bir şekilde yürüyüp gidecektik.

Sahilden ayrılıp ormana geri döndüm ve yenilenmiş bir enerji hissiyle eve koştum.

Avery

"Kasabanın bir şeylerden şüphelenmesini sağlamalıyız." Emmett'in evine geri dönmüştüm, oturma odasındaki veranda kapısında durmuş, evinin arkasındaki ormana bakıyordum. Küçük arka bahçenin üzerinde zümrüt yeşilinden kalın bir gölgelik yükseliyordu. İki mavi alakarga bir ağaca girip çıkıyordu. Gözlerim kısıldı. "Queen's Cove dedikodu değirmenini harekete geçirmeliyiz."

Kanepede bana kaşlarını kaldırarak baktı. "Bu kasabada hiçbir şey gizli kalmaz. Sen ne düşünüyorsun?"

"Ricci's Pizza'yı arayın ve sütsüz peynir, armut ve roka içeren orta boy bir pizza sipariş edin. Mantar olmadığını belirttiğinizden emin olun."

Yüzünü buruşturdu. "Emrin bu mu? Neyin var senin?"

Ona bilmiş bir bakış attım. "Mateo da ne zaman sipariş versem aynı şeyi söylüyor. O pizzayla ailesinin İtalyan mirasına hakaret ettiğimi söylüyor. Ayrıca, gece yarısından sonra sipariş et. Her zaman restorandan eve dönerken ararım."

Cüzdanına uzanmadan önce siparişimi not etti. Küçük bir kâğıt bilet çıkardı. "Kuru temizlemem yarın hazır olur."

İnançsızlık içinde boğuldum. "Şaka

yapıyorsun." "Ne?"

"Kuru temizlemeni ben almayacağım."

"Kız arkadaşlar böyle yapar."

Aman Tanrım, bu adam. "Belki ellili yıllarda."

"Görevine sadık olman gerektiğini sanıyordum." Kendini beğenmiş bir sırıtış ağzını çekti.

Homurdandım. "Bunun için yanlış kızı seçtin." Parmağımla çeneme vurup düşündüm. "Kampanya tabelanı postaneden almama ne dersin?"

Küçük kasabamızın matbaası, postane olarak ikiye katlanmıştı.

Yanına gittim ve kanepenin arkasına yaslandım. "Öğle yemeğinde herkes mola verdiğiinde her zaman bir sıra olur. O zaman giderim ve herkes beni senin için bir ayak işi yaparken görür."

Bu onu tatmin etmiş görünüyordu. "Mükemmel. Birkaç gün bekleyelim, sonra Cuma günü kasaba fuarını birlikte gezeriz."

Doğru. Kasaba panayırı, bu tuhaf oyunun başlayacağı yer. Korkuyordum. Bizi izleyen ve fısıldayan tüm o gözler midemi bulandırıyordu ama restoranımı almanın bu işe balıklama dalmaktan başka bir yolu yoktu.

Derin bir nefes alarak başımı salladım. "Cuma."

"ELİNİ UZAK TUTMAYI BIRAK," diye fısıldadı Emmett. "Birbirimize aşık olmamız gerekiyordu."

Satıcı stantları arasında dolaşırken gözlerin bizi izlediğini, sırtımızda gezindiğini hissedebiliyordum. Bu yılki fuarın teması mantardı.

Evet, mantarlar.

Panayır yılda iki kez, bazen de kasabanın Fuar Planlama Kurulu isterse üç kez düzenlenirdi. Tema genellikle yiyecek (elma, balkabağı, kiraz, şeftali) ve bazen de bayramlar (Cadılar Bayramı, Noel, Sevgililer Günü) etrafında dönerdi.

Yerel bir yemek şirketi tarafından işletilen stanttaki mantar dolması tepsisine baktım ve yüzümdeki tiksinti ifadesini ısırarak geri çektim. Fuar Planlama Kurulu'nun fikirleri tükenmiş olmalı.

Mantardan nefret ederdim.

Emmett elini tekrar benimkinin içine kaydırđı ve ben onu geri çekme dürtüsüyle savaştım. Sadece görölmek için fuarda hızlıca bir tur atmaya karar vermiştik ve sonra eve gidebilecektim. Elimi gevşetmeye çalıştım.

"Al bakalım." Bana sıırıttı. "Aynen böyle."

Derin nefes al, dedim kendi kendime, ensemdeki öfke artarken.

"Emmett." Önümüzde bir kadın belirdi, gözleri kilitli ellerimize yapışmıştı ve yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. Gözleri heyecanla parlıyor, ellerimiz, ben ve Emmett arasında gidip geliyordu.

"Hey, Miri." Bana döndü. "Avery, Miri'yi tanıyor musun?"

Başımı salladım ve ona gülümsedim. "Merhaba."

Miri Yang kırklı yaşlarının başındaydı ve lisede öğretmenlik yapmanın yanı sıra kasabada hevesli bir gönüllüydü. Sosyal bir kelebek olan bu kadın sürekli olarak arkadaşlarıyla öğle yemeklerinde buluşur ve kasabadaki etkinliklere yardım ederdi. Her zaman neşeli bir ruh hali içindeydi, sürekli kibardı ve personelime iyi bahşış verirdi. Bu benim kitaplarımda yeterince iyiydi.

Elim titredi ama Emmett beni bırakmadı.

Miri'nin bakışları elimin Emmett'inkiyle birleştiği yere döndü. "Evet, Avery'yi Arbutus'ta her zaman görüyorum."

"Scott nasıl?" Emmett sordu.

Bakışlarını tekrar onunkilere çevirdi. "O iyi biri. Onu bilirsin, her zaman herkesi mutlu etmek ister ama bu imkansızdır." Omuz silkti ve başını salladı. "Sadece çok iyi bir kalbi var." Gözleri tekrar ellerimize kaydı. "Demek söylentiler doğruymuş."

Emmett elimi sıktı, ben de görmezden geldim.

"Söylentiler mi?" Sesi masumdu. "Ne söylentisi?"

Miri'nin bakışları yukarı kaydı ve parlak bir şekilde gülümsedi. "İkinizin birlikte olduğunu. Buna inanmamıştım."

Dudaklarımı birbirine bastırarak sırtıttığımı gizledim. Miri'yi her geçen saniye daha çok seviyordum.

"Buna inan." Emmett elimi bıraktı ve bir kolunu omzuma doladı. "Sonunda bunu halka açılmaya ikna ettim."

Orada öylece durdum.

"Değil mi tatlım?" Emmett bakışlarımı yakalamak için başını eğdi. Ben de Miri'ye başımı salladım. "Birbirimize çok aşığız." Ses tonum düz çıkmıştı. Ellerini çırpı ve birbirine kenetledi. "Biliyordum." *Gülme*, dedim kendi kendime. *Her şeyi mahvedeceksin.*

"Birlikte akşam yemeği yemeliyiz." Miri telefonunu çıkardı ve takvimine göz attı. "Scott yuva kurduğunu duyunca çok sevinecek, Emmett."

"Kesinlikle." Telefonunu da çıkardı. "Pazar günü mü?"

Miri'nin gözleri parladı. "Pazar günü o zaman!"

"Harika. Görüşürüz o zaman."

Miri giderken parmaklarını bize doğru çevirdi ve Emmett bana döndü. "Birbirimize çok mu aşışız?" Az önceki sözlerimi tekrarladı. "Daha inandırıcı olabilir misin?"

Ağzım açık kaldı. "Peki ya sen? *Tatlım?*" Gözlerinde meydan okuma vardı. "Miri hemen yedi."

Beni orada yakalamıştı. Yüzüne baktım ve üst dudağında küçük beyaz bir yara izi fark ettim.

"Yürümeye devam edelim." Tekrar elimi tuttu ve beni bir kabine doğru çekti. "Dolaşmamız gerek."

Elimi tutarken Emmett'in beni panayıra doğru götürmesine izin verdim. Daha kötüsü de olabilirdi. Eli terli olabilirdi. Ama değildi. Elleri büyük ve sıcaktı ve ben onlara mükemmel bir şekilde uyuyordum. Neredeyse rahattım. Neredeyse iyi vakit geçiriyordum.

Birinin nefesi kesildi.

Neredeyse.

"Biliyordum." Pizza dükkânı sahibi Mateo başını bize doğru salladı. "Lanet olsun biliyordum. O siparişi verdiğin anda Emmett, adamlarıma bu ikisinin gizlice dolaştığını söyledim." Başını bize doğru salladı. "Biliyordum."

Karısı Farrah bize gülümsedi. "Bunun doğru olmasını umuyordum." Peluş bir oyuncağı göğsüne bastırdı. "Ne kadar tatlı. İkiniz adına çok mutluyum."

"Teşekkürler, Farrah." Emmett onun gülümsemesine karşılık verdi. "Güzel oyuncak."

Tekrar gülümsedi ve Mateo'yu dürttü. "Kocam benim için kazandı."

Ve böylece kendimizi dart standında bulduk.

"Fuarın bir döngüsü üzerinde anlaştık." Ona düz bir bakış attım.

"İlişkisi olan insanlar böyle yapar." Emmett cebinden bir yirmilik çıkarıp bir avuç dartla değiştirdi. "Sana küçük aptal bir oyuncak kazanacağım ve sen de o şeyi bütün gece yanında taşıyacaksın."

Alay ettim. "Vay canına, çok mu maçosun? Mağara adamlarının sopası sana daha sert vurmuş."

Kimsenin bizi duymayacağından emin olmak için etrafına bakındı. Eğildiğinde yüzünde küçük bir sırıtış vardı ve mizah dolu açık gri gözlerini net bir şekilde görebiliyordum. Dudağındaki küçük yara izi kıvrıldı. "İtaatkâr," diye hatırlattı bana.

İşte bu kadar. Çantamdan cüzdanımı çıkardım.

"Ne yapıyorsun?"

"Benim için bir şey kazanmak ister misin?" Cüzdanımdan bir banknot çıkardım ve kabinin arkasındaki gence uzattım. "*Senin* için bir şey kazanacağım. Ayrıca bunu bütün gece yanında taşımak zorundasın."

Hayatımda hiç dart oynamamıştım ama Emmett'te beni etkileyen bir şey vardı. Belki de o kendini beğenmiş yüz ifadesiydi. Ya da belki de dudağındaki o küçük yara izi dikkatimi çekmeye devam ediyordu.

Genç bana birkaç dart uzattı ve ben de Emmett'e elimle işaret ettim. "Başlıyor muyuz, başlamıyor muyuz?"

Yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Kesinlikle. Senin için ne kazanırsam kazanayım, bütün gece etrafta dolaşmak zorundasın."

Başımı salladım. "Ve eğer o devasa mantarı kazanırsam-" Diğer oyuncaklarla birlikte çatıdan sarkan devasa pelüş oyuncağı işaret ettim. Benden daha büyük olmalıydı. "-bütün gece onu taşımak zorundasın."

"Harika." Gözleri rekabet ve meydan okumayla parlıyordu. "Harika." Ona en kendinden emin gülümsememi verdim.

"Önce bayanlar."

Ayaklarımı doğru hissettiğim şekilde konumlandırımdım ve tahtaya ilk dartımı atarken bir gözümü kapattım.

Sekti.

Kahretsin.

"Merak etme, Adams." Emmett kendi tahtasına nişan aldı. "İlki sadece seni gevşetmek için." Dartı fırlattı ve hedefi tam on ikiden vurdu. Ağzım açık kaldı ama Emmett omzunun üzerinden bana memnun bir sırıtış fırlatınca ağzımı kapattım. "Sıra sende."

Yutkundum.

"Yani," diye sordu gence, "üç boğa gözü vurursam istediğim oyuncağı seçebilir miyim?"

Genç kız omuz silkti. "Evet. Ne olursa."

Emmett, üzerinde büyük bir delik olan mantar oyuncağı işaret etti. "Şu şapka bile mi?"

Aman Tanrım. Boğazımdan boğuk bir ses çıktı. Mantar bir *şapkaydı*. Aman Tanrım. Hayır. Yüzümü buruşturduğumu hissedebiliyordum. Bunu giymek tam bir aşağılanma olurdu.

Genç kız başını salladı. "Elbette, ama bunu kimse istemez."

"Nedenini merak ediyorum." Bakışlarım Emmett'a kaydı ama o bana kazanan bir sırıtış fırlattı.

"Devam et, Adams. Sıra sende."

Arkamızda, izlemek için bir grup insan oluşmuştu. Sakin bir nefes aldım ve dartı fırlattım. Tahtanın kenarına yakın bir yere isabet etti.

Daha iyi, ama yeterince iyi değil. Emmett ısıklık çaldı.

"Yaklaştın." "Kapa çeneni."

Dartını nişan aldı ve hiçbir şey olmamış gibi fırlattı. Hedefi tam on ikiden vurdu ve kalabalık arkamızdan alkışladı. Ruh halimin bozulduğunu hissedebiliyordum ama Emmett'e bu zevki tattırmayacaktım. Omuzlarımı yuvarladım.

Emmett çok kolay, çok rahat fırlattı. Ben de onun gibi fırlatmalıyım. Dartı uçurmadan önce kolumu salladım.

Neredeyse gencin omzuna çarpacaktı ama genç sıçrayarak kurtuldu. "Hey!"

"Özür dilerim." Yüzümü buruşturdum. Arkamızdaki kalabalıkta mırıltılar vardı ve daha fazla insan yaygaranın ne olduğunu görmek için durdu.

Emmett başını salladı. "Adams, boyundan büyük işlere kalkışıyorsun ve bu hoşuma gidiyor." Dartı fırlattı ve yine hedefi tam on ikiden vurdu.

Arkamızdaki kalabalık patladı ve ben gözlerimi devirdim.

Noel'deki bir çocuk gibi görünüyordu. "Bir mantar şapka lütfen." Ses tonundan zevk damlıyordu.

Genç kız aptal şeyi indirdi ve Emmett'e uzattı. Kabartmak için salladı ve bana doğru bir adım attı. Kırmızı, kahverengi ve beyazdı, her tarafı pofuduktu. Korkunçtu. Bu kâbusların malzemesiydi.

Ondan bir adım uzaklaştım. "Hayır."

Sırıltısı genişledi. "Adams, senin sözünün eri bir kadın olduğunu sanıyordum." "Öyleyim." Onunla şapka arasına baktım.

"Şapkayı tak da fotoğrafını çekeyim, sonra da gidip bize mantarlı dondurma alayım."

Yüzümü buruşturdum.

"Şapkayı takar takmaz gidebiliriz."

İçimi çektim ve elimden kaptım. Başıma geçirdiğim anda pişman oldum.

"Avery, ne kadar sevimli görünüyorsun!" Miri, önünde duran telefonuyla fotoğraf çekerken haykırdı. "Bu doğrudan Queen's Cove bloguna girecek."

"Bunu sana ödeteceğim," diye mırıldandım Emmett'a. Kolunu bana dolamış, Miri'nin fotoğrafı için poz veriyordu. Kamerasına ters ters baktım.

"Dört gözle bekliyorum, Adams."

OceanofPDF.com

Emmett

"AVERY, fuarda sana rastlamak çok güzeldi," dedi Miri ona. "Seni Arbutus'un dışında pek görmüyorum."

Dördümüz -ben, Avery, Scott ve Miri Yang- Pazar gecesi Bob's Barbeque'de akşam yemeği yiyorduk. Scott Yang yerel sendikanın başkanıydı. Holden ve ben onu şirketimizin k u r u l u ş u n d a n beri tanırdık ve Noel zamanı onu ve Miri'yi her zaman güzel bir akşam yemeğine götürürdük. Birlikte çalışmak için iyi bir adamdı, asla öfkelenmezdi ve dakikti. Nadiren de olsa, Rhodes Construction ile ilgili herhangi bir esnafla bir anlaşmazlık olduğunda, bunu hemen bize getirdi ve bize karşı dürüst davrandı. Adildi, sorumluluğu paylaşmaya her zaman istekliydi ve sendikanın birkaç yüz üyesi tarafından saygı görüyordu - bu yüzden seçimde onun desteğini almam gerekiyordu.

Miri de nüfuzlu biriydi. Herkesi tanır ve herkes tarafından sevilirdi. Ayrıca son derece konuşkan ve coşkuluydu ve eğer bu gece bu işi başarırırsak, ilişkimizin geçerliliğinin en büyük savunucusu olacaktı.

"Restoran beni çok meşgul ediyor ama seviyorum." Avery, Miri ile menü arasında gidip geldi. "İlk kez bir bakıcıya bıraktığım bebeğimmiş gibi hissediyorum."

Miri güldü. "Oraya birçok kez gittim ve sen orayı bir donanma gemisi gibi işletiyorsun."

"Oh, bundan emin değilim." Avery menüsüne gülümsedi, açıkça memnun olmuştu.

"Bu doğru." Scott başıyla onu onayladı. "Belki sana genç esnaf arkadaşlarımdan birkaçını gönderirim, onları korkutabilirsin."

Avery'nin ifadesi sinsî bir hal aldı ve hepimiz güldük.

Onu izledim. Doğuştan yetenekliydi. Bilmem gerekirdi.

Peki ya ben? Ben lanet bir dahiydim. Bir daha asla Holden'ı bu yemeklerden birine getirmeyecektim. Kardeşimi severdim, ama adam berbat bir sohbetçiydi. O adamla havadan sudan konuşulmaz, kibar sorular sorulmaz, birinin işinin nasıl gittiği sorgulanmazdı. Her zaman orada oturur, yemeğini yer ve ben kiminle yemek yiyorsak onunla sohbet ederken dinlerdi.

Ama şimdi? O yanımda olmadan bir daha asla başka bir müşterimi ya da potansiyel bir iş ortağımı yemeğe çıkarmayacaktım.

Bakışlarım Avery'nin yakasına ve köprücük kemiğinin pürüzsüz tenine takıldı. Beyaz ipek tişörtü, siyah kot pantolonu ve siyah süet topuklu ayakkabılarıyla "şık görünme" konusunda çok başarılıydı. Kadın modası uzmanı değildim ama akşam yemeği konuklarımıza saygı gösterecek kadar güzel giyinmişti ama Miri'yi rahatsız edecek kadar da abartılı değildi. Kot pantolon üzerine tam oturmuştu ve onu kucağıma aldığımda kışının ne kadar harika görüldüğünü fark etmeden edemedim.

"Muhteşem bir kolye," diye fark etti Miri ve Avery'nin eli boynunda asılı duran eski görünümlü gümüş kolyeye geldi.

Avery heyecanla başını salladı. Miri'ye, "Teşekkür ederim, çok eski," dedi. "Eğer aradığın bir şey olursa bana haber ver. Tüm iyi vintage sitelerini biliyorum ve Victoria'da yeni stoklar geldiğinde bana haber veren birkaç arkadaşım var."

Miri'nin gözleri parladı. "Bu harika olurdu."

Ben lanet olası bir dahiydim. Avery'nin bu kadar sevimli olabileceğini kim bilebilirdi? Ben bilmezdim. Arkadaş canlısıydı, tatlıydı, Miri ve Scott onu çoktan sevmişti, tüm doğru soruları soruyor ve hikâyenin tüm doğru yerlerinde gülüyordu. Sohbeti taşımak zorunda olmamak böyle bir şey miydi? Kendi kendime sırttım. *Isaac Anderson, senin için geliyorum*, diye düşündüm.

"Evet, Avery," dedi Scott, kendimi tebrik etme çabalarımı yarıda keserek. "Burada iyi bir tane var. Emmett iyi bir adam." Bana başıyla onay verdi. "Çalışanlarının mutlu olması için çok çalışır ve her zaman doğru olanı yapar."

Bana inanmayarak bir kaşını kaldırdı. "Oh, öyle mi?"

Başımla onayladım ve ona *oyun oynadığımı* söyledim. "Evet. Ben iyi bir adamım, Avery." Ağzımın kenarı çarpıldı. "Bu yüzden benimle çıkıyorsun, değil mi?" Sınırlarını biraz zorlamak için ona göz kırptım.

Mantar şapkanın içinde nasıl görüldüğünü düşündüm ve neredeyse kahkahalara boğuluyordum. Tamam, belki iyi bir adam değildim ama onu o komik şapkayı takarken görmek buna değdi.

Gözleri kısılmış ama dudaklarında küçük bir gülümsemeyle bir süre beni izledi. "Aynen öyle. İşte tam da bu yüzden seninle çıkıyorum."

"Bir ortak harika bir şeydir, Emmett." Scott kolunu Miri'ye doladı ve Miri ona hayranlıkla baktı. "On bir yıldır birlikteyiz ve Miri'siz bir hayat düşünemiyorum."

Başımı salladım ve onlara gülümsedim. "Bu çok tatlı."

Miri Scott'ı dürttü. "Beni ikna etmesi gerekti ama verdiğim en iyi karar bu oldu."

Avery'nin ağzı buruştu. "Emmett'i biraz ikna etmek gerekti."

Scott öne doğru eğildi. "İkiniz hakkında duyduklarıma şaşırdığımı söylemeliyim. Emmet, sen hiç yuva kurmak ister gibi görünmüyordun." Avery'ye baktı. "Şimdiye kadar tabii."

Hâlâ bir yuva kurmak istemiyordum. Bir eş ve aile fikri midemi bulandırıyor. Will için harikaydı. Will hep bir aile istemişti. Ama ben? Yalnız olmayı seviyordum.

Ama Scott bunu bilmiyordu.

"Ne diyebilirim ki?" Uzandım ve Avery'nin kucağındaki elini tuttum. "Ruh eşimi buldum." Elini sıktım, o da bana ölümcül bir sıklıkla karşılık verdi. Ona sııttım. Ruh eşi yorumundan hiç hoşlanmamıştı. "Değil mi tatlım?"

Avery dişlerini sıkarak, "Doğru, sevgilim," diye cevap

verdi. "Çok aşıksın," diye iç geçirdi Miri hüzünle.

Avery dudaklarını bastırarak başını salladı. "Mhm. Birbirimize

çok aşığız." Scott Avery'ye baktı. "Avery, Vancouver'lısın, değil mi?" "Evet, buraya yaklaşık beş yıl önce taşındık."

"Ailen orada mı yaşıyor?" Miri öne doğru eğildi ve çenesini avucuna dayadı. "Hâlâ birlikteler mi?"

"Hâlâ orada yaşıyorlar ama yıllar önce boşandılar."

Miri ona sempatik bir bakış attı. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

Avery kararlılıkla başını salladı. "Olma, boşanmak yaptıkları en iyi seçimdi."

Hah. İlginç. Avery'nin ailesi hakkında daha önce hiç düşünmemiştim ama şimdi merakım arttı. Belki de bunun kasabada uzun süreli bir ilişki yaşamamış olmasıyla bir ilgisi vardı. Bir süre onu izledim.

"Bir sürahi Bob's Margarita var," dedi garson masaya koyarken.

Avery sunucuya minnettar bir bakış attı. "Teşekkür ederim." Dört bardak doldurdu.

Miri heyecanlı gözlerle ellerini birbirine kenetledi. "Bize nasıl bir araya geldiğinizi anlatın."

Avery ve ben birbirimize belirsizlikle baktık. Detayları konuşurken bu konuyu ele almamıştık.

"Şey," diye başladı Avery, ne diyeceğini bilemez bir halde.

Aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Sörf yapıyordu."

Bana göz kırptı ve ben de gülmek için kendimi zor tuttum. Queen's Cove'un en önemli turistik yerlerinden biri olmasına rağmen hayatında hiç sörf tahtasına binmediğine yıllık maaşım üzerine bahse girerim.

Başını salladı, yüzünde hoş bir ifade vardı ama gözleriyle beni süzüyordu. Bunun bedelini daha sonra çok ağır ödeyecektim. "Aynen öyle. Sörf yapıyordum."

Miri ve Scott'a döndüm. "Kardeşim Wyatt'la birlikte sörf kulübesindeydik ve rüzgârın şiddetlendiğini fark ettik."

Scott'ın başı ilgiyle eğilmişti ve Miri geniş gözlerle başını salladı, öne doğru eğilerek her kelimeyi dikkatle dinledi. Avery'ye baktı. "Okyanusta yalnız mıydın?"

Elimi Avery'nin sırtının üst kısmına koydum, yüzümü buruşturdum ve başımı salladım. "Öyleydi. Klasik acemi hatası." Elimin altında omuz kasları gerildi. "Wyatt müşterilerle meşguldü, ben de bir tahta kaptım ve iyi olduğundan emin olmak için oraya koştum."

Scott başıyla onayladı. "İyi adam."

"Çok tatlısın," diye mırıldandı Miri. "Umarım dalgıç kıyafeti giymişsindir, su çok soğuktur."

Ne yapacaksın der gibi bir ifadeyle başımı salladım. "Zaman yoktu ve onun iyi olduğundan emin olmalıydım."

Avery boğazından boğulur gibi bir ses çıkardı ve ben de ona dönerek sırtını sıvazladım. "İyi misin tatlım?"

Bana attığı bakış kornealarımı yakabilirdi. "Ben harikayım, tatlım. Çok harikayım," demeyi başardı. Omuz kaslarını tekrar gerdi ve bunun, *lanet ellerini üzerimden çek* demenin bir yolu olduğunu biliyordum.

"Neyse," dedim ve elimi onun sırtında bırakarak Miri ve Scott'a döndüm. "Suya girdim ve gerçekten çok dalgalıydı. Rüzgâr şiddetleniyordu, dalgalar büyüyordu ve Wyatt'ın deyimiyle çok sert dalgalar geliyordu."

Miri dudagını çiğnedi ve Scott endişeyle kaşlarını çatı.

Miri'ye doğru eğildim. "Avery'yi tam bir dalga onu tahtasından düşürürken fark ettim."

Avery bıkkınlık içinde başını ellerinin arasına aldı.

"Oh, hayır," diye nefes aldı Miri. Bana doğru o kadar eğilmişti ki neredeyse masanın üzerine uzanacaktı.

Ona başımı salladım. "Ah, evet. Sörf tahtamla olabildiğince hızlı kürek çektim. Avery'yi hiçbir yerde bulamadım." Başımı salladım. "Tahtasının yüzdüğünü gördüm ama orada değildi. Bu noktada çok korkmuştum. Dalga onu yere düşürdüğünde bileğindeki bağlama kayışı gevşemiş olmalıydı. Onu bulmak zorundaydım."

"Neredeydi o?" Miri ısrar etti.

"Kalbim kırılmıştı, boğulduğunu düşünüyordum. Tam o sırada, soluk soluğa sörf tahtamın yanında su yüzüne çıktı," diye anlattım.

Scott başını sallayarak, "Tanrıya şükür," dedi.

"Bana baktı, öksürüyor ve su kusuyordu-"

"Tamam," diye araya girdi Avery, sonunda yeteri kadar dayanmıştı ama sözünü kestim. "Tahtamı tuttu ve dedi ki-"

Miri'nin gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. "Ne? Ne dedi o?" "Dedi ki, 'Sen misin Henry Cavill?'"

Avery göz ucuyla dönüp bana baktı. Ona bakmaya cesaret edemiyordum. Ya gülmeye başlayacak ve hiç durmayacaktım ya da bakışlarının yoğunluğundan hemen alevler içinde kalacaktım.

Derin bir nefes aldım ve bıraktım, elimi tekrar sırtına sürdüm, hala ona bakmıyordum. "İşte o zaman ona aşık olduğumu anladım."

Miri dudaklarını birbirine bastırdı ve ellerini kolyesinin üzerinde kavuşturdu. "Çok cesursun. Ne hikâye ama! İnanılmaz bir hikâye, değil mi Scott?"

Scott şaşkınlıkla başını salladı. "Kesinlikle öyle." Önündeki margaritayı kaldırdı. "Hadi kadeh kaldıralım. Aşka."

"Sevmek için," diye koro halinde Miri ve ben de onun ardından söyledik.

Yanımda, Avery sadece buz kalana kadar içkisini yudumladı.

Yemekler geldi ve Avery ile ben sohbeti bizden uzaklaştırıp kasabaya ve nihayetinde elektrik kesintilerine yönlendirmeyi başardık.

Scott başını salladı. "Elektrikler kesildiğinde yaşlılar için zor oluyor, özellikle de kışın nem ve soğuk cehennem gibi olduğunda."

Başımı salladım. "Aynen öyle. Bu gerçekten rahatsız edici ve bence kasabadaki pek çok insan buna alıştı ve kabullendi." Arkama yaslandım. "Ne zaman belediye toplantılarında iyileştirme konusu açılrsa, çok pahalı, çok iş var diye geçirtiliyor." Kaşlarımı çatarak elimdeki peçeteyi sıktım. "Bu bana yeterince iyi gelmiyor, bu yüzden bu konuda bir şeyler yapıyorum." Scott beni dikkatle dinliyordu ve tarafsız kalmaya çalıştığını görebiliyordum. "Seçimlere dahil olamayacağını hissettiğin bir konumda olduğunu biliyorum ve senden bunu istemiyorum. Isaac ile ilişkinizi bilmiyorum. Tek bildiğim, elektrik şebekemizde yapılacak herhangi bir çalışmada sizin esnafınızın kullanılacağı. Bunlar birkaç hafta içinde iş aramaya geri dönecekleri kısa süreli istihdamlar olmayacak. Bu işlerin bazıları yıllar sürecektir."

Scott başını salladı ve tabağına bakarak düşünmeye başladı.

Miri omuz silkti. "Ben sendika başkanı değilim ve ne istersem yapabilirim. Oyumu sana veriyorum Emmett."

Ona en kazanan gülümsememi verdim. "Miri, sana tapıyorum, umarım bunu biliyordur."

Sırıttı ve kızardı.

Scott kollarını göğsünde kavuşturarak, "Haklısın, genellikle yerel politikaya karışmamam tavsiye edilir," dedi.

Ellerimi teslimiyetle kaldırdım. "Sorun değil, oyunuz ne olursa olsun bu dostluğumuzu ya da iş ilişkimizi etkilemeyecek. Rhodes Construction, seçimlerin sonucu ne olursa olsun, sendikanız aracılığıyla yüksek kaliteli işgücü kullanmaya karardır."

Scott sandalyesinde kaydı. "Genelde bu tavsiyeye uyarım ama haklısın." Başını hepimize doğru salladı. "Bu sorunlardan bıktım usandım. Adamlarımıza her sabah söylüyorum, *bir sorun görüyorsanız, sorunu çözün*. Öylece oturup kasabamızın başına gelenleri izlemek ve bu konuda hiçbir şey yapmamak sorumsuzluktur." Avery ile bana baktı. "Eskiden sadece eğlenip para kazanmaya çalıştığınızı düşünürdüm ama her zaman Avery'nin iyi niyetli olduğunu düşünmüşümdür."

Eğer onun için yeterince iyiysen-" Elimi sıkmak için masanın diğer tarafına uzandı. "Emmett, oyum sana."

Gururum göğsümde kabardı ve sakın kalmaya çalıştım. Bu büyük bir şeydi. Bu benim ve kampanyam için muazzam bir zaferdi. Seçimi kazanmaya bir adım daha yaklaşmıştım.

Scott'ın ezici el sıkışını en mütevazı ve utangaç gülümsememle kabul ettim. "Scott, bunu ne kadar takdir ettiğimi bilemezsin. Adamlarını nasıl yönettiğin ve onların sana nasıl saygı duydukları konusunda seni gerçekten örnek alıyorum. Umarım belediye başkanı olarak seni gururlandırabilirim."

"Eminim öyle olacak." Servis görevlisi tabaklarımızı toplamaya başladı ve Scott masanın etrafına bakındı. "Mutlu çifti kutlamak için tatlıya ne dersiniz?"

"Bu harika olur. Tatlım, biraz cheesecake paylaşmak ister misin?" Avery'ye sordum. Tatlıyı bölüşmek, bundan daha romantik ne olabilir?

Başını iki yana salladı. "Laktoz intoleransım var."

"Ne?" Yüzüm kızardı. "Bu korkunç." En sevdiği pizzanın üzerinde sütsüz peynir olduğunu hatırladım ve şimdi mantıklı gelmeye başladı.

Miri bana azarlayıcı bir bakış gönderdi. "Emmett, böyle şeyleri hatırlaman gerekir. Onu çok az tanıyormuşsun gibi konuşuyorsun." Güldü. "Düşünsene."

Avery başını bana doğru eğdi, güzel ağzında küçük bir sırıtış belirdi. "Evet, Emmett, sanki sana tamamen yabancıymışım gibi."

Ona meydan okurcasına kaşlarımı kaldırdım. Onu utandırmanın ne kadar kolay olduğunu unutmuş muydu? Bunu daha önce o aptal sörf hikâyesiyle yapmıştım ve yine yapardım. O utanıp yerin dibine girmeye çalışırken ben de her saniyesinden zevk alacaktım.

"Çabuk," diye ellerini çırpıttı Miri. "Hadi bir oyun oynayalım."

Başlarımız ona doğru döndü. "Ne oyunu?" Avery ve ben hep bir ağızdan sorduk, ikimiz de ağır bir şüpheyle.

"Yeni evliler oyunu. Kolay ve *çok eğlenceli*. Ben size birbiriniz hakkında sorular soracağım, siz de cevapları yazacaksınız." Kâğıt ve kalem getirmesi için bir garsona işaret etti.

Bu konuda içimde kötü bir his vardı. Biz bir şey olacağını düşünmemiştik. *Test*, Tanrı aşkına.

Avery burnundan yavaşça nefes verdi. "Kulağa çok eğlenceli geliyor."

Avery ve ben kâğıdı önümüze koyduğumuzda Miri kaşlarını oynatarak, "Tamam," dedi. "Birbirinizin doğum gününü söyleyin."

Avery ve ben sessizce oturmuş, kâğıtlarımıza bakıyorduk. "Şubat..." Yüzümü buruşturdum. "...on dördüncü mü?"

Homurdandı. "Sevgililer Günü'ndeyiz."

Miri bize "Yazmanız gerekiyor," diye hatırlattı.

"İkisi de olabilir," dedim savunmacı bir tavırla. "İnsanlar Sevgililer Günü'nde doğar.

Ve sen benim doğum günümü bilmiyorsun. 27

Ocakth ." "Ben de tam bunu söylemek üzereydim."

"Peki. Peki seninki ne zaman?"

Miri boğazını temizledi. "Söylemene gerek yok, sen yaz, ben de cevapları okuyayım."

"12 Eylülth ."

Onu işaret ettim. "Bu benim ikinci tercihimdi."

Bizi tereddütle izleyen Miri ve Scott'a döndük.

"Sıradaki soru," diye sordu Avery, sesi rekabetten ağırlaşmıştı.

Miri gülerek, "Bunun sadece aptalca, eğlenceli bir oyun olması gerekiyor," dedi. "İhtiyacımız yok-"

"Sıradaki soru, Miri," dedim ona.

Gözleri bir parça açıldı. "En sevdiğim film."

Gözlerimi Avery'ye diktim, onu ölçüp biçiyordum. "Audrey Hepburn'le ilgili bir şey. Fransa'ya gittiği film neydi?"

Başını bana doğru çevirdi ve bana şüpheyle baktı. "Komik Surat. Bunu nereden biliyorsun?"

Omuz silktim. "Audrey Hepburn'e benziyorsun ve ben de çılgınca bir tahminde bulundum."

Miri çığlık atıp alkışladı ve yüzüme kendini beğenmiş bir gülümseme yerleşti. Avery'ye ters bir bakış attım. "Çok kolay. Benimki ne?"

Düşünürken ağzı kısa bir süre için burkuldu. "Top Gun."

Ağzım açık kaldı. "Ne? *Bunu* nereden biliyorsun?" Miri neredeyse hiperventilasyon geçiriyordu.

Scott ona "Nefes al," diye mırıldandı ve önüne bir bardak su koydu.

Onu.

Avery güldü ve elini bana doğru salladı. "Sen sadece Top Gun tarzı bir adam gibi görünüyor."

Nutkum tutulmuştu. Kardeşlerim ve ben büyürken bu filmi sayısız kez izlemiştik. Başımı salladım.

"Ooooh, bu iş iyiye gidiyor!" Miri ellerini birbirine kenetleyerek bize gülümsedi.

En azından şu anda sadece stratejiye dayalı olarak bir araya gelmeyi kabul eden bir çift gibi görünmek yerine bazı soruları alıyorduk.

Miri öne doğru eğilerek, "En sevdiğin hayvan," diye sordu. Aklıma gelen ilk şeyi söyleyerek, "Hamster," diye cevap verdim.

Avery yüzünü buruşturdu. "Kimsenin en sevdiği hayvan hamster değildir. Tek yaptıkları uyumak ve kaka yapmak. Benim en sevdiğim hayvan köpektir."

"Herkes köpekleri sever," diye ekledim gözlerimi devirerek. Köpekleri sevmeyen tek insanlar sosyopatlardı.

"Sosyopat olmadıkları sürece," diye ekledi. Kaşlarımı çattım.

"Avery, Emmett'in en sevdiği hayvan hangisi?" Miri sordu. Heyecanını biraz kaybetmişti.

Kahretsin. Bunu kurtarmamız gerekiyordu. Avery hangi hayvanı söylerse söylesin, kabul edecektim. Avery yüzünde tuhaf bir ifadeyle beni izliyordu. Gözleri kısılmıştı ve ağzının kenarı yukarı doğru seğiriyordu.

"Kaplumbağalar." Bakışlarıyla beni hizaya getirdi. "Emmett'in en sevdiği hayvan kaplumbağadır."

Midem bulandı. O biliyordu. Nereden biliyordu?

Miri'nin ağzı şok içinde düştü. "Bu doğru mu?"

Yüzümü buruşturarak başımı salladım. Kaplumbağalardan nefret ederdim. Zihnimde, bisikletimle kazara üzerinden geçtiğim çocukluk arkadaşımın kaplumbağa kabuğunun çıtırtısını duydum ve midem bulandı.

Bunu düşünürken neredeyse öğürüyordum. Daha önce hiç dokunmamıştım ama çok yapışkan ve iğrenç görünüyorlardı. Kafaları çürüyen bir başparmak gibi buruş buruş ve yapış yapıştı.

Midem yine guruldadı. Hasta olacaktım. Yutkundum ve Miri'ye odaklandım.

"Kaplumbağaları *severim*," dedim ona. "Onları seviyorum. Onlara doyamıyorum." Uzakta kaldıkları sürece.

Miri uzandı ve azarlayan bir bakışla koluma hafifçe vurdu. "Nasıl olur da benim kaplumbağa rehabilitasyon merkezimi hiç ziyaret etmezsin?"

Ona göz kırptım. Yanımda Avery'nin göğsü bir kez kasıldıktan sonra dirseğini masaya dayadı ve eliyle ağzını kapattı.

"Özür dilerim," diye başardı Avery. "Neyin için?"

Miri ona gülümsedi. "Bir kaplumbağa rehabilitasyon merkezi işletiyorum."

Scott kolunu ona doladı ve şefkatle baktı. "Limanda tekneler tarafından yaralanan kaplumbağaları kurtarıyorlar, onları sağlığına kavuşturuyorlar ve sonra doğaya salıyorlar. Ayrıca evcil kaplumbağaları da alıyorlar."

"Emmett," dedi Miri, "bizimle birlikte gönüllü *olmalısın*. Aman Tanrım, buna bayılacaksın. Kaplumbağaları tutabilir, yıkayabilir, besleyebilir, onlarla oynayabilir ve onlara tüm sırlarını anlatabilirsin."

Sanki bunlar iyi şeylermiş gibi söyledi.

"Onlara dokunmak zorunda mıyım?"

diye sordum.

Ellerini sevinçle havaya kaldırdı. "Tabii ki onlara dokunacaksın. Kaplumbağalar da tıpkı insanlar gibi oksitosin, yani sarılma hormonu üretir. Rehabilitasyon merkezinde yardım edecek gönüllülere her zaman ihtiyacımız var. Tıpkı hastanelerde insanların yeni doğan bebekleri kucakladığı programlar gibi."

"İnsanların kaplumbağalara sarılması dışında mı?" Avery sordu.

Miri aydınlandı. "Aynen öyle! Sen anlıyorsun. Bazı insanlar anlamıyor."

Kendimi bir kaplumbağa tutarken hayal ettim. Cildim sıcak ve soğuk hissediyordu, geçen sene grip olduğum zamanki gibi.

Scott bana yan gözle baktı. "Kampanya basını için harika olur."

Avery kendini zor tutarak bana başıyla onay verdi. Titriyordu, çok heyecanlıydı. Gözlerinde bir şey parladı ve Cuma günü mantar şapkanın altından tıslayarak söylediği sözleri hatırladım.

Bunu sana ödeteceğim. İntikam, senin adın Avery.

Gözleri yüzümde dans etti. "Gerçekten öyle, Emmett ve bir mola verip sevdiğin bir şeyi yapmak senin için harika olur - kaplumbağalara dokunmak."

Miri heyecanla ışıldıyordu. "Gel benimle kaplumbağalara dokun, olur mu?"

Bundan kaçış yoktu, en azından şu anda. "Bundan onur duyarım," dedim Miri'ye, "Avery de öyle."

"Ne?" Avery yüzünü buruşturdu. "O gün meşgulüm."

Miri hâlâ gülümseyerek başını salladı. "Henüz bir tarih belirlemedik."

Bir sonraki hafta için Avery ve benim iğrenç kaplumbağa rehabilitasyon merkezine uğrayıp yardım etmemiz için bir tarih belirledik. Miri ve Avery, Miri'nin şehirdeki gönüllü organizasyonları hakkında daha fazla konuşurken ve Scott bana mutfaklarında yaptığı tadilattan bahsederken, Div'den o gün çıkmamın mümkün olmadığı çakışan toplantılar planlamasını istemeyi aklıma not ettim. Avery sümüksü yaratıkları tek başına tutmak zorunda kalacaktı. Hak etmişti.

Ona baktım, gülümsüyor ve dikkatle dinliyordu. Parmakları kolyesiyle oynuyordu ve Miri konuşurken gözleri ışıktı parlıyordu.

Orada oturmuş onu izlerken, onun benim sahte kız arkadaşım olmak için mükemmel bir insan olduğunu kabul etmek zorundaydım, sadece insani becerileri ve bunu gerçekmiş gibi gösterme konusundaki eşit arzusu nedeniyle değil, aynı zamanda aslında çok güzel olduğu için. Neye benzediğimi biliyordum ve ikimiz birlikte? İnsanlar yanımızdan geçerken bizi izliyor, kolumu rahatça omuzlarına atıyor ve ne kadar güzel çocuklar olacağımız konusunda yorum yapıyorlardı. Tam da düşünmelerini istediğim şey.

Kolumu ona dolama fikrine de aldırış etmedim. Hem de hiç.

Daha sonra restorandan ayrılırken Scott benimle bir kez daha sıkıca tokalaştı.

"Tebrikler Emmett," dedi bana başını sallayarak. "Kendin için iyi olanı yapmışsın."

"Kesinlikle öyle," dedim ona. Her şey mükemmel bir şekilde planlandığı gibi gidiyordu.

Miri bize komplocu bir bakış attı. "Gelecekte düğün çanlarını duyacak mıyız?"

"Ne? Hayır," dedim kendimi tutamadan.

Avery hızla, "Kesinlikle olmaz," deyince Miri yıkılmış görünüyordu.

"Yani," diye başladım. Kahretsin, bunu kurtarmalıydım. "Kim bilir." Miri'ye gülümsedim ve ağzı bilmiş bir bakışla açıldı.

Avery ve ben bakıştık. Az önce ne yapmıştım ben?

"Miri, bir fotoğrafımızı çekebilir misin?" diye sordum.

"Elbette." Aramızda el salladı. "Yaklaş."

Telefonumu ona uzattım ve kolumu Avery'nin omuzlarına doladım. Bana tam oturmuştu ve kıyafetlerinin arasından teninin sıcaklığını hissedebiliyordum. Saçlarının kokusunu alabiliyordum, hafif ve tatlı. Sikim seğirdi ve keskin bir nefes aldım.

Tanrı aşkına, Rhodes. Kendine gel. Gençliğimden beri hiç bu kadar çabuk tahrik olmamıştım.

"Birbirinize bir öpücük verin," diye

önerdi Miri. "Ah," diye irkildi Avery.

Eğildim ve Avery'nin yanağına bir öpücük kondurdum. Teni kadife gibi yumuşacıktı.

"Hayır, gerçek bir tane," diye bastırdı Miri.

Avery boğazını temizledi. "Sarımsak nefesim var."

Ne olduğunu bilmiyorum ama bir saniye önce kolumu Avery'ye dolamış orada duruyordum ve bir saniye sonra onu kendime doğru çekiyordum, ağzımı onunkine bastırmak üzereydim.

Hızla döndü ve kulağını ve bir ağız dolusu saçını aldım.

"Ne oluyor, Adams," diye mırıldandım kulağına.

"Ne halin varsa gör," diye mırıldandı, bakışları alev alev yanıyordu. "Bir dahaki sefere küçük bir uyarı?"

"Pekâlâ," diye cıvıldadı Miri, telefonumu bana geri uzatırken. "Aşk kuşları, sonra görüşürüz. İyi geceler dilerim. Avery, okul programıyla ilgili ayrıntıları sana e-posta ile göndereceğim."

"İyi geceler," dedi Avery.

"Neden bahsediyordu?" Arabaya giderken ona sordum. "Okul programı."

"Yerel lisede queer gençleri kabul edici ve sıcak iş ortamlarına yerleştiren bir çalışma programı var. Restoranda birkaç yaz çalışanına ihtiyacımız olabilir."

Aklıma bir şey takıldı. Avery, benimle ilgisi olmayan, tanıdığım ve beni çekici bulmayan tek heteroseksüel kadındı. Pek kimseyle çıkmıyordu, sadece takılıyormuş gibi görünüyordu. Ve şimdi Avery şehirdeki eşcinsel gençlere yönelik bir organizasyona büyük ilgi gösteriyordu.

Nabzım durdu. Avery *eşcinseldi*. Bu çok mantıklıydı. Tabii ya. Tanrım, bunu neden daha önce fark etmedim? Belki de topluluğumuza açılmaya hazır değildi ya da açılmayı planlamıyordu.

Avery ile aramızdaki ilişkinin asla daha ileri gitmeyeceğini düşünerek hayal kırıklığına uğradım. Eğer bana ısınırsa, birkaç ilişki yaşamak eğlenceli olabilirdi. Aynı zamanda göğsüme bir rahatlama yerleşti. Cazibemi kaybetmiyordum. Çekici olmaktan yaşlanmıyordum. Avery'nin benden hoşlanmamasının *benimle* hiçbir ilgisi yoktu. Her şey onunla ilgiliydi. Tamamen benim kontrolüm dışındaydı.

Sürücü koltuğuna kaydım ve sempatik bir bakışla ona döndüm. "Bu bizim küçük sırrımız olacak," dedim ona.

Bana garip bir bakış attı. "Evet, biliyorum."

Arabayı çalıştırdım. "Umarım Queen's Cove'un son derece özgürlükçü bir yer olduğunu ve kimsenin size farklı davranmayacağını biliyorsunuzdur."

Gözlerini bana dikti. "Sen neden bahsediyorsun?" Ona *aptal* bir bakış attım. "Avery, sen eşcinselsin."

Bana eğlenen bir bakış attı. "Öyle miyim?"

Kafamın içinde bir tereddüt kırıntısı vardı. "Bu yüzden benden hoşlanmıyorsun. Çünkü eşcinselsin." Bakışlarım yoldan ona kaydı. "Öyle değil mi?"

Bir kahkaha patlattı. "Vay be."

"Ne?"

"Egon heteroseksüel bir kadının senden hoşlanmadığına inanamayacak kadar büyük mü?"

"Hayır." Evet. Kaşlarımın çatıldığını hissettim. "Ama sen-"

"Bu işe dahil oluyorum çünkü bunun harika bir amaç olduğunu düşünüyorum, Miri gerçekten iyi birine benziyor ve geçen hafta bir müşteri Max'e günahkar olduğunu söyledi, bu yüzden mükemmel bir fırsat gibi geldi."

"Bu korkunç."

"Müşterinin Max'e günahkâr olduğunu söylemesi mi yoksa benim eşcinsel olmam mı?"

Önümdeki ışık sarıya döndü ve tam kırmızıya dönerken yavaşlayarak durdum. "İkisi de."

Homurdandı. Kasabanın ana caddesinde ilerlerken sessizdik.

Gözlerini bana dikti. "Yani Miri evlilik çanlarından bahsettiğinde, yeterince hızlı hayır diyemedin."

Onun sokağına döndüğümde bakışlarım onunkilerle kesildi. "Seninle bir ilgisi yok."

"Bunun için endişelenmiyordum."

Omuz silkdim. "Sadece o hayatı kendime uygun görmüyorum." Ona baktım. "Sen de hayır demekte oldukça hızlı davrandın."

"Biliyorum."

"Demek annenle baban boşandı."

"Evet." Gözlerini pencereden dışarı dikti.

Bir süre hiçbir şey söylemedim ama o sessizliğin sürmesine izin verdi. Sanırım bu gece ondan alabileceğim tek şey buydu.

Arabayı evinin önündeki sokağa çektim. Pekâlâ, bu kadar ciddi konuşma yeterdi. Ona her seferinde işe yarayan en baştan çıkarıcı gülümsememi verdim. "Eğer eşcinsel değilsen," dedim kısık bir sesle, sonra ona baktım, "içeri girebilir miyim?"

Homurdandı ve arabanın kapısını açtı. "Hayır."

Yardım edemedim ama sıırıttım. *Aslında* içeri girmek istemiyordum, sadece onu kızdırmaya çalışıyordum. Onun damarına basmak yeni favori hobim olmaya başlamıştı.

Tamam, evet, evet, içeri girmek istiyordum. Restoranın dışındaki o garip öpücükten beri yarım kemikle dolaşıyordum. Çünkü Avery benden hoşlanmıyordu. Bu yüzden daha fazlasını istiyordum.

"Tamam, belki bir dahaki sefere o zaman. Öpüşme pratiği üzerinde çalışabiliriz."

"Hayır." Kapıyı kapatmadan önce başını salladı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Evine giden yolda yürürken onu izledim. Tam içeri girmek üzereyken arabadan indim.

"Kaplumbağaları nereden biliyorsun?"

Döndü ve bana komplocu bir bakış attı. "Elizabeth söyledi."

İnledim ve dönüp yola devam edişini izledim.

"İyi geceler tatlım," diye seslendim ona, kasabadaki herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

Bana onaylamayan bir bakış atmadan önce sokakta kimsenin olup olmadığını görmek için öfkeyle etrafına bakındı ve ben de kaşlarımı oynatarak ona kocaman sırttım. Yaptığı o aptal kaplumbağa kurtarma numarasının intikamını almıştı. O içeride kayboldu, ben de arabayla uzaklaşmak için üst katta bir ışık yanana kadar bekledim.

Avery

Ertesi sabah telefonumun zil sesiyle uyandım.

"Alo?" diye sordum. Sesim uykudan boğuk boğuk çıkıyordu. "Harika bir fikrim var."

Gözlerimi ovuşturdum. "Emmett?"

"Hâlâ uyuyor musun? Adams, saat neredeyse sabahın dokuzu."

"Biliyorum, saat sabahın dokuzu bile değil ve sen beni arıyorsun. Çok kabasın."

"Her gün altıda kalkıyorum. Evlenmeliyiz."

Gözlerimi kısıtım, yanlışlıkla duymuş olmam gereken kelimeleri tekrar ettim. "Hayır, teşekkür ederim."

"İşe yarıyor, Adams. Sen ve ben birlikte dışarı adım attığımız anda anket sonuçlarım yükseldi. Ayrıca, Miri dün geceki fotoğrafı kendisine gönderdi ve sosyal medyada yayınladı."

"İkincisi mi?" Ağzına bir tutam saçımı almadan hemen önce ağzının yanağına nasıl dokunduğunu hatırladım. Kirli sakalı tenimi öyle nazikçe sıyırmıştı ki. Neden sürekli bunu hatırlıyordum?

"Hayır, Tanrı'ya şükür, birincisi. Sabahtan beri telefonum şehirdeki insanların bizi tebrik etmek istemesiyle çalıyor."

Telefonumu kulağımdan çektiğimde birkaç arama ve cevapsız mesaj gördüm. Çoğu insanın ne düşündüğü umurunda değildi ama Hannah, Keiko, Max ve Elizabeth de dâhil olmak üzere yalan söylemekten hoşlanmadığım birkaç kişi vardı. Yüzümü buruşturdum. Bu anlaşılmayı yaparken Elizabeth'i düşünmemiştim, sadece kendimi düşünmüştüm. Ama şimdi Elizabeth'e yalan söylemek zorunda kalacaktım.

oğluyula çıkıyordu ve ben onu gerçekten seviyor ve saygı duyuyordum. Dudağımı çiğnedim ve yatak odamın penceresinin dışındaki ağaçlara bakıp düşündüm.

"Aslında evlenmemize gerek yok, sadece nişanlanabiliriz," diyordu Emmett. "İnsanlar düğünlere bayılır. Bu çok ses getirir. Miri'nin nasıl tepki verdiğini gördün ve bu sadece bizim çıkmamızdı. Bir de nişanlandığınızı düşün, aklını kaçıırır."

Evliyim. Hay aksi. Midem çalkalandı. Miri'nin dün gece düğünden bahsetmesine verdiğim ilk tepki doğrudu; evlenmek gibi bir arzum yoktu, özellikle de ailemin yaşadıklarını gördükten sonra. Bana yaşattıklarından sonra.

En alttan başlayarak yükselmiştim. Özellikle işler kaçınılmaz olarak kötüye gittiğinde, yarısını vermeme asla izin vermezdim. Birinin babamın anneme yaptığını yapmasına asla izin vermezdim.

"Emmett, zaten işe yaradığını söylemiştin, neden nişanlanmamız gerekiyor?"

"Bu iş henüz çantada keklik değil. Isaac hâlâ önde."

"Bunu yapmayacağım."

Telefonu yüzüne kapattım ve başım yastığa düştü. Bir saniye sonra telefonum çalmaya başladı.

"Hayır," diye cevap verdim. "Çift camlı pencereler." "Ne?"

"Arbutus hala tek camlı pencereler kullanıyor. Bunların ne kadar enerji verimsiz olduğunu biliyor musunuz? Onları değiştirerek yaz ve kış aylarında elektrik faturalarınızı yüzde otuz azaltabilirim."

"Seninle nişanlanmış gibi yaparsam bana bedava çift camlı pencere mi vereceksin?" Tekrar gözlerimi ovuşturdum ve tavana baktım. Sahte bir nişanı kabul etmek için çok erkendi. "Ne kadar romantik."

"Mhm."

Emmett bunun nasıl işe yarayacağını anlatırken ben de yataktan kalkıp kahve yapmak için mutfığa gittim. Aslında bu zaten yaptığımdan çok da farklı değildi - ona gülümsemeye çalışmak, elini uzattığında elimi geri çekmemek, ondan hoşlanıyormuş gibi davranmak. Düğün asla gerçekleşmeyecekti. Seçimden sonra sessizce ayrılacaktık ve herkes kendi işine dönecekti.

Kahve makinesinin cezveye kafein damlatmasını izledim. "Tamam."

Emmett diğerk taraftan memnun bir ses çıkardı. "Mükemmel. Daha sonra merhaba demek için restorana uğrarım."

"Hayır, yapma-"

Ama telefonu çoktan kapatmıştı.

O akşam yemek servisi sırasında Max'e dolu bir sürahi su uzatıp boş sürahiyi ondan alarak "BUNU BEN ALIRIM" dedim.

Restorana geri dönmeden önce rahatlamış bir ifadeyle kabul etti ve ben de önümde, barda oturan Chuck'ı izlemeye geri döndüm. Dün şefle birlikte elimden geldiğince ters mühendislikle hazırladığım linguine makarnasından aldığı lokmalar arasında restoranın etrafına bakıyor ve bir deftere notlar alıyordu.

"Yemeğın nasıl, Chuck?" diye sordum. Gömleğının önünde büyük bir yağ lekesi vardı.

Defterine bir not düşmeden önce bir saniye bana baktı. "Çok tuzlu." Yüzüne bir ısırık daha attı.

Kaşlarım kalktı ama sadece Chuck gibi insanlar için sakladığım müşteri hizmetleri gülümsememi yüzüme yapıştırmaya devam ettim. Keşke o kitapta ne yazdığını görebilseydim.

"Çok fazla personeliniz var," diye yorum yaptı ve uzanıp kulağını karıştırdıktan sonra bez peçetesine sildi. Bir öğürmeyi bastırdım.

"Bu bizim en yoğun gecemiz," dedim omuz silkerek. "Herkes güverteye."

Perşembe gecesi idi ve ben barın arkasında duruyor, restoran müşterilerle dolup taşarken işlerin yolunda gitmesine yardımcı olmak için elimden geleni yapıyordum. Mayıs'tan Ekim'e kadar Perşembe günleri her zaman en yoğun gecelerimiz olurdu. Cuma günü olduğunu düşünebilirsiniz, ancak Vancouver, Victoria ve Seattle'dan gelen ziyaretçiler genellikle hafta sonu tatilleri için Queen's Cove'a akın ederdi, bu nedenle yerel halk hafta sonları bizden uzak durmayı bilirdi. Bu yaz aylarında çoğu yerli zaten hafta sonları çalışırdı. Yaz turizmi Queen's Cove'un barlar ve restoranlar, sörf ya da kano turları gibi açık hava etkinlikleri ya da üzerinde kasabamızın adının yazılı olduğu kupalar, tişörtler ya da buzdolabı magnetleri satan hediyelik eşya dükkanları aracılığıyla para kazanmasını sağlardı. Perşembe gecesi yerel halkın hafta sonuydu.

Chuck, içkileri hazırlamak için yanıma gelen Max'e alaycı bir bakış attı. "Duyduğuma göre burayı satın almaya çalışıyormuşsun."

"Burayı satın alıyorum," diye düzelttim.

Boğazının arkasından onaylamayan bir ses çıkardı ve bir şeyler yazdı. Omuzlarım gerildi ve omuz silktim. Not defterine her ne yazıyorsa - kovulacak insanlar, menüden çıkarılacak yemekler, dekorda yapılacak değişiklikler - bunların hiçbiri gerçekleşmeyecekti çünkü Emmett ve benim hazırladığımız plan işe yarayacaktı.

Keiko ön kapıdan içeri girdi ve hostes onu karşıladı. Ben de ona neşeli bir el salladım. Chuck kime el salladığıma bakmak için koltuğunda dönüp durdu ve Keiko'yu görünce zıplayarak yanına gidip ona merhaba dedi.

Not defteri barın üzerinde açık duruyordu.

Oku, diye fısıldadı içimdeki şeytan.

Homurdandım. Emmett bana bulaşmış olmalıydı.

Fikrimi değiştiremeden arkamı döndüm ve bar alanını terk ettim. O kitapta ne olduğunu görmeme gerek yoktu. Ben Chuck'tan daha iyiydim. Çalışkandım, çalışanlarıma saygılı davranıyordum ve burayı işletmek için yeterli iş zekâsına sahiptim. Keiko bunu biliyordu ve o kitapta her ne yazıyorsa endişelenmeme gerek yoktu.

Hannah ve babasını yakındaki bir masada gördüm. Tanrım, kasabadaki herkes bu gece buradaydı.

"Hey, siz ikiniz. Frank, seni gördüğüme çok sevindim," dedim kasabada nadiren gördüğüm babasına. Utangaç, sessiz bir adamdı.

Bana hızlı bir el salladı ve sıcak bir gülümseme verdi. "Merhaba. Hannah beni kitabı bırakıp bu akşam güzel bir yemek için dışarı çıkmaya ikna etti."

"Bunu yapmasına çok sevindim," dedim onlara. "Size bir şey getireyim mi?"

Hannah bana usulca gülümsedi ve başını salladı. O ve babası da aynı gülümsemeye sahipti. Birkaç kadeh beyaz şarap eşliğinde paellamızı bölüşüyorlardı. "Her şey harika. Teşekkürler, Avery."

Frank masanın karşısından kızına şefkatle baktı. Dışarıda, suyun üzerinde batmakta olan, gökyüzüne turuncu ve pembeler saçan güneşi işaret etti. "Ve ne manzara ama."

Hannah tekrar gülümsedi ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. Gözlerinde daha önce görmediğim *bir* parıltı vardı. Yaramazlık, belki de.

"Bu bakış da ne?" Kaşlarımı çatarak ona sordum. "Benim bilmediğim ne biliyorsun?"

Başını salladı ve peçetesine gülümsedi. "Yok bir şey, yok bir şey. Burada olmak güzel."

Ellerimi birbirine çııptım. "Pekâlâ, başka bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bana haber verin ve yemeğinizin tadını çıkarın." Masanın üzerindeki boş ekmek sepetini fark ettim. "Biraz daha ekmek göndereceğim."

Bara dönerken neredeyse Elizabeth Rhodes'a çarpıyordum. Kapıdan yeni girmişti.

"Oh, Elizabeth." Elimi koluna koydum. "Seni gördüğüme sevindim. Merhaba Sam," dedim kocasına, Emmett'in babasına. Kalın, kısa saçları, güçlü burnu ve açık gri gözleriyle Emmett'in daha yaşlı bir versiyonu gibi göründüğünü fark ettim birden. Arkasında Wyatt ve Holden duruyordu. "Bu gece bir sürü Rhodes var." Finn dışında tüm Rhodes ailesi buradaydı. Restorandaki çeşitli kadınların onlara doğru bakışlar gönderdiğini görebiliyordum. Hepsi 1.80'in üzerindeydi ve hepsi de kendi tarzlarında yakışıklıydı. Emmett yontulmuş Ralph Lauren tarzıyla, Holden sakalını karıştırmış, ekose giyimli, huysuz ama kibar dağ adamı tarzıyla ve Wyatt, sürekli kestirilmesi gereken kum sarısı saçları ve tembel, kendine aşırı güvenen gülümsemesiyle.

Etrafıma bakıp ev sahibi Rachel'ı aradım ama o başka bir grubu masalarına oturtuyordu.

Elizabeth bana gülümsedi. "Emmett hep birlikte akşam yemeğine çıkmamızı önerdi, ne hoş değil mi?"

Emmett yanımda belirdi ve gülümseyerek kolunu omzuma doladı. "Avery, her zamanki gibi muhteşem görünüyorsun."

Yüzüm karıncalandı ve omzumdaki kolunun sıcaklığını ve ağırlığını görmezden geldim.

Bekle, tüm Rhodes ailesi burada mıydı?

Döndüğünde ona "Rachel," dedim. "Rodosluları Masa Bir'e oturtur musun lütfen?" Elizabeth'e gülümsedim. "Size bir manzara sunalım, olur mu?"

"Aslında," diye araya girdi Emmett, "ana yemek salonunda bir masa tercih ederiz. Hareketin tam ortasında."

Gözlerim ona dikildi. Ne yapıyordu acaba? "Masa Bir'in limanı çok daha iyi gören bir manzarası var."

Bana doğru sıırttı ve bakışlarım dudağındaki küçük beyaz yara izine takıldı. Sinir bozucu, işgüzar, uzun boylu adam. "Diğer herkesle birlikte ana odada olmayı çok isteriz."

Elizabeth elini salladı. "Tatlım, nerede oturduğumuzun bir önemi yok."

Emmett dikkatle bana baktı. "Israr ediyorum. Masa Bir'i başkasına ver."

Bakışlarını yakaladım ve bir an için ona ters ters baktıktan sonra sözümü kestim. "Rachel, lütfen Rhodes ailesini on numaralı masaya oturt. Yemek salonunun tam ortasına." En hoş, en kibar gülümsememle Emmett'a döndüm. "Mutlu musun?"

Eğlenen sırıtışı samimiydi. "Kesinlikle. Teşekkürler *tatlım*." "Her zaman, *sevgilim*." Sonra herkese baktım. "Afiyet olsun." Rachel onlara eliyle işaret etti. "Beni takip edin."

Emmett omzumu sıkıp hızlıca göz kırptı ve beni sıkıca kucaklayan Elizabeth dışında aile Rachel'ı takip etti. Gül gibi kokuyordu ve ona sarıldığım anda rahatladım.

"Bu ne için?"

Geri çekildi ve bana gülümsedi. "Sen ve Emmett'ım hakkındaki haberleri duyduğumda ne kadar heyecanlandığımı anlatamam. Her zaman ondan hoşlanmadığınızı düşünmüştüm!"

Koluma hafif bir tokat attı ve ben de sinirli bir şekilde güldüm. "Oh, ha-ha. Yakaladım seni," dedim şakacı bir tonda.

"Siz ikiniz beni gerçekten kandırdınız," diye başını salladı.

Elizabeth, hiçbir fikrin yok.

Daha sonra, akşam yemeği telaşı tüm hızıyla sürerken ve bar tamamen doluyken, ayak altında dolaştığıma karar verdim ve ofisime geri döndüm.

"Nereye gidiyorsun?" Max koridora adımımı attığım anda yolumu keserek sordu.

Arkasını işaret ettim. "Bir şeye ihtiyacınız olursa ofisimde olacağım." "Bu gece sana burada ihtiyacımız var."

"Sadece ayak bağı oluyorum," diyerek onu reddettiler. "İhtiyacınız olan özel bir şey var mı?"

Max yerinde durdu. Omzumun üzerinden bir bakış gönderdi. "Bir şeyden şikayet etmek isteyen bir müşteri mi var?"

Ona kaşlarını çatıttım. "Kim, Chuck mı?"

Birinin kadehini tokuştururken çıkardığı çınlama sesi duyuldu ve arkamızdan tüm restoran sessizleşti. Merakla restorana geri döndüm.

Emmett kadehini kaldırarak masasında durdu.

Aman Tanrım. İim panikle burkuldu, ciğerlerim daraldı ve birkaç gün önce, uyandıktan hemen sonra yaptığımız konuşmayı hatırladım.

Bunu tamamen unutmuştum.

Zihnim yarışmaya başladı. Burada mı? Hayır. Bu gece mi? *Bu gece* mi yapacaktı? Ama bunu sadece birkaç gün önce konuşmuştuk. Daha fazla planlama yapılması gerekiyordu. Adam beni biraz uyarabilirdi. Arkamı döndüm, koşarak ofisime geri dönmek, kapıyı kilitlemek ve dosya dolabını öne kaydırmak niyetindeydim. Ancak küçük velet Max yine beni engelledi.

"Hayır, bilmiyorsun," dedi ve beni geri döndürdü. Beni sabit tutmak için kolunu omuzlarıma doladı.

"Ne yapıyorsun sen?" Ona tısladım. "Kimin tarafındasın sen?"

Emmett'e gülümsemeye devam ederken ağzının kenarından bana bir şeyler fısıldadı. "Emmett senin burada olmanı sağlamak için bana yüz dolar verdi."

Piç kurusu. Küçük, minicik bir parçam etkilendi. Şaşırmamalıyım. Adam her zaman strateji kurar, her zaman entrikalar çevirirdi. Yaptığımız anlaşma? Ona çok doğal gelmişti. Ben daha evet demeden her şeyi çözmüştü. Tabii ki bunu dakikası dakikasına ayarlamıştı.

"Çoğunuz beni tanıyorsunuz," diyordu Emmett restorandakilere. "Burada, Queen's Cove'da doğup büyüdüm ve siz de ailem Elizabeth ve Sam'i tanıyorsunuz." Kadehini onlara doğru kaldırdı ve gülümsedi. "Bu kasaba benim için çoğunuzun bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor. Her yere seyahat ettim ama daha iyi bir insan grubuyla hiç karşılaşmadım."

Vay canına, nabzım hızlanmaya başladığında bile fark ettim ki, gerçekten de lafı gediğine koyuyordu. Belki de bu sadece kampanyasına kadeh kaldırmak içindi. Ne yazık ki ben öyle olduğunu düşünmüyordum.

"Bu kasabayı ve burada yaşayan insanları seviyorum, bu yüzden belediye başkanlığına adaylığımı koyuyorum. Queen's Cove halkı önemli ve onları korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım, buna elektrik kesintilerinin geçmişte kalması için elektrik şebekesinin iyileştirilmesi de dahil."

İnsanlar alkışlamaya başladı ve o da alkışların bitmesini bekledi. Gözlerimi devirmiştım. Emmett'in kafasında o İsa Mesih'in ta kendisiydi ve bizim küçük kasabamızı kurtarmak için buradaydı. Can sıkıcı.

Emmett başını salladı. "Beni kardeşlerimle sorun çıkaran Queen's Cove çocuğu olarak tanıyorsunuz, beni müstakbel belediye başkanı olarak biliyorsunuz ama bilmediğiniz bir yanıam var."

Bir şovmen olan Emmett, bu son cümleinin odada yerleşmesine izin verdi. Restoranın her yerinde bir merak dalgası vardı. Midem düğümlenmişti, dönüyor ve çalkalanıyordu ve beklentiden dolayı kan dolaşıma adrenaline damlıyordu. Ailesi meraklı bakışlar atıyordu. Kimseden ses çıkmadı.

"Ben de aşık bir adamım."

Ben hariç odadaki her kadın bayıldı. Yüzüm karıncalandı ve bunun kızgınlıktan mı, sinirden mi yoksa mide bulantısından mı olduğunu anlayamadım. Yemek yiyenlerden birkaçı kocaman gülümsemelerle bana baktı. Miri'nin fotoğrafımızı internette görmüş olmalılar.

Emmett hepsine utangaç bir bakış attı. "Bu doğru. Beklediğim en son kişiye sırılsıklam aşık oldum." Şarap kadehini masaya koydu ve elini cebine attı.

Gözlerimi kapattım. Neden, *neden* bunu yapmayı kabul ettim? Bu utanç vericiydi. Kimse buna inanmayacaktı. Yüzüme bir kez bakıp bunun tamamen saçmalık olduğunu anlayacaklardı.

Emmett küçük, lacivert kadife bir kutu çıkardı ve odada bir nefes korusu yükseldi. Doğrudan bana baktı ve Max'in omuzlarımdaki tutuşu karşılık olarak sıkılaştı. Kalın bir şekilde yutkundum. Emmett bana bu utancı yaşıyor olsa da gözümü ondan alamıyordum. O bir çapa gibiydi. Gerçeği bilen tek kişi oydu ve bu işte beraberdik.

Bana yumuşak bir gülümseme verdi ve restoranda yavaşça bana doğru yürümeye başladı. Herkes nefesini tutarken botlarının parke üzerindeki gümbürtüsü sessiz restoranda yankılandı.

Max beni öne doğru itti, böylece restoranın ortasına geldim. Herkes beni görebiliyordu.

"Avery," dedi Emmett ve arkasında Elizabeth sevinçle ellerini ağzına götürdü. "Korktuğunu ve bizi bir sır olarak saklamak istediğini biliyorum." Uzandı ve ellerimi tuttu. "Ama bebeğim, senin için deli oluyorum ve bunu tüm dünyaya anlatmak istiyorum. Beni daha iyi bir adam yapıyorsun. Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum." Tek dizinin üzerine çöktü ve odada daha fazla soluk yükseldi.

"Aman Tanrım!" Max arkamdan ciyakladı.

Kafam patlamak üzereydi. Ses tellerimin hemen altında her an kabarmaya hazır gergin bir kahkaha oturuyordu. Midem ileri geri gidip geliyordu. Ellerim Emmett'in ellerinde titriyordu. Herkes bana bakıyordu. Arkadaşım olarak gördüğüm herkes bu gece buradaydı, beni izliyordu, olanları izliyordu.

Emmett önümde diz çökerek kutuyu açtı. Ağzım açık kaldı.

1920'lerden kalma, Art Deco tarzı vintage bir elmas yüzüktü. İnternette benzerlerini görmüştüm. Işıl ışıl parlıyor, ışığı her açıdan yakalıyordu. Ortadaki elmas yumuşak bir griydi, tıpkı Emmet'in gözlerinin rengi gibi. Küçük beyaz elmaslardan oluşan bir hale, büyük pırlantayı çevreliyor ve baget tarzı taşlar haleden sarkıyordu.

Muhteşemdi. Karmaşık, benzersiz, üst düzey ve aynı zamanda zarıftı. Bu yüzük beni kesinlikle büyülemişti.

Ne istediğimi nereden biliyordu? Bundan bahsettiğim tek kişi-

Bakışlarım, beklentiyle dudaklarını ısırırken bana yumuşak bir gülümseme veren Hannah'ya kaydı. Kaşlarını bana doğru oynattı.

Tekrar yutkundum ve Emmett'e baktım. Görünüşe göre parası ve nüfuzu bu kasabada sınır tanımıyordu.

"Avery Adams, benimle evlenir misin?" diye sordu usulca ama herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle.

Bütün restoran sessizdi, cevabımı bekliyorlardı. Emmett yüzünde nazik ve saygılı bir ifadeyle beni izliyordu. Donup kalmıştım. Düşüncelerim jölenin içinde yavaş ve halsiz hareket ediyordu. Sessizliğim uzadıkça gerginliğim daha da artıyordu. Kahretsin, ne yapıyordum ben? Bir şey söylemem gerekiyordu. Evet demeliydim.

Gözümün ucuyla Chuck'ın sıkılmış gibi telefonunu kontrol etmeden önce koltuğunda kıpırdandığını gördüm.

Restoran. Bunu restorani alabilmek için yapıyordum. Emmett ve ben bu işte beraberdik ve ben her zaman sözümü tuttum. Her zaman pazarlığın bana düşen kısmını yerine getirdim.

Cevabımı beklerken Emmett'in gözlerinde belirsizlik titreşiyordu. Adem elması sallanıyordu.

"Evet," diye fısıldadım.

"Evet?" Kaşları havaya kalktı ve her şeyi berbat etmediğim için rahatladığını söyleyebilirim. "Evet mi?"

Başımı salladım ve kendime rağmen gülümsedim. Emmett'in akıl sağlığı ve duygularıyla bu şekilde oynamak eğlenceliydi. "Evet."

Yüzüğü parmağıma taktı, ayağa kalktı ve ben farkına varmadan kişisel alanıma girip ağzını benimkine dayadı.

Nefes almayı bıraktım.

Kolları beni sarmıştı. Emmett beni öpüyordu.

Etrafımızda alkışlar ve tezahüratlar patladı. Emmett beni öpüyordu. Barın arkasında bir şampanya şişesi patladı. Emmett beni öpüyordu.

Ağzı sıcak ve yumuşaktı; tenimde hafif bir kirli sakal izi hissettim ve bu da omurgamda küçük bir ürperti yarattı. Erkeksi kokusunu alabiliyordum ve ellerim içgüdüsel olarak göğsüne geldi. Parmakları saçlarıma dolandığında tekrar ürperdim.

Beynim ne olduğunu anlayamadan geri çekildi ve bana gülümsedi. "İyi iş," diye mırıldandı saçlarıma.

Etrafımız hemen mutlu arkadaşlar ve aileler tarafından sarıldı, bize iyi dileklerde bulundular ve bizi tebrik ettiler. Sarılmak ve tokalaşmak için sürekli birbirimizden ayrılısak da Emmett tutkal gibi yanımdan ayrılmadı, bir eli hep üzerimdeydi, dirseğimde, elimde, omzumda ya da sırtımın alt kısmında. Gürültülü, patırtılı ve kaotikti ve gülümseyip insanlara teşekkür ederken ve insanlar bana hiçbir fikirleri olmadığını söylediklerinde hızlı bir gülümsemeyle omuz silkerken düşünecek vaktim yoktu.

Sonunda, herkes masalarına yerleştikten ve çalışanlar işlerinin başına döndükten sonra ofisime geri döndüm ve oturup gözlerimi kapatıp başımı ellerimin arasına almadan önce kapıyı kapattım.

Uzun bir nefes verdim. Nabzım nihayet yavaşlıyordu ama zihnim hâlâ yarışlıyordu. Gerçekten başardığımıza inanamıyordum. Başardık.

Elizabeth'in sevinçli ifadesi zihnime yansdı. Emmett evlenme teklif ettikten sonra koşarak yanıma gelmiş ve bana bir kez daha sarılmıştı. Bizim için çok mutluydu. En büyük oğlu evleniyordu. Bu onun istediği her şeydi.

Suçluluk duygusu içime işledi ve irkildim. Bu duyguyu sevmiyordum ve ona yalan söylemekten de hoşlanmıyordum. Gerçekten iyi bir kadındı ve Emmett'le ilişkimizin yürümediğini öğrendiğinde yüzünde belirecek hayal kırıklığını şimdiden hayal edebiliyordum.

Ama sonra bu maskaralığa devam etmezsem ne olacağını düşündüm. Emmett kredime kefil olmazdı, şansım kalmazdı ve

Chuck gelip Keiko'dan restoranı satın alacaktı. Orayı striptiz kulübüne falan çevirirdi.

Yanlış bir şey mi yapıyordum? Evet. Ama kötünün iyisiydi. Ama kötünün iyisiydi, yani başka seçeneğim var mıydı?

Ve eğer daha az kötü olan bu yüzüğü birkaç ay takmaksa, kesinlikle kabul ettim. Elimi sağa sola eğdiğimde ışığı yakaladı. Her bir küçük elmas çok dikkatli ve bilinçli bir şekilde yerleştirilmişti. Daha önce hiç böyle bir yüzük görmemiştim.

"Tek kelimeyle muhteşem," diye nefes aldım.

Emmett kafasını içeri uzatmadan önce kapı çalındı.

"İyi iş, Adams," dedi onaylayarak, içeri girdi, kapıyı arkasından kapattı ve dosya dolabına yaslandı.

Bir süre ona baktım.

Yüzünü buruşturdu ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ne var? Şimdi neden huysuzlanıyorsun? Hayal edebileceğimden daha iyi gitti. Evet demeden önceki o küçük tereddüt?" Başını hüzünlü bir memnuniyetle salladı. "Doğuştan yeteneklisin. *Kim, ben mi? Seninle evlenmek mi? Şey, bilmiyorum...*" tiz bir sesle taklit etti ve dudaklarını ısırdı.

"Bu şov için değildi. Aslında restoranı satın almanın seninle cehenneme tek yönlü bir yolculuk yapmaya değip değmeyeceğini tartışıyordum."

Ağzı gerildi ve bakışları üzerimde yoğunlaştı. Birbirimizden birkaç santim uzaktayken gözlerimizin nasıl buluştuğunu hatırlayınca tüylerim diken diken oldu. "Çok komiksin. Bunu biliyor muydun?"

Başımı salladım. "Evet."

Göz kırptı. "Ve mütevazı. Görünüşe göre ortak bir noktamız var." Doğruldu. "Pazar günü evimde nişan partisi var." Durdu ve göz ucuyla bana baktı. "Miri ve Scott'la yemeğe giderken sürdüğün ruju sür."

Bana şeytani bir sırıtışla baktı, ben de ayağa kalktım, ellerimi göğsüne koydum ve onu nazikçe ofisimden dışarı ittim.

"Dışarı," dedim ona.

Güldü ve ellerini kaldırdı. "Tamam, tamam. İyi geceler, Adams."

Kapıyı kapattım ve sandalyeme çöktüm. Hâlâ o kırmızı ruju mu düşünüyordu? Geçen gece bakışlarının ağzımda nasıl oyalandığını, gözlerini kırpmadan önce gözlerinde nasıl bir sıcaklık parladığını ve bunun bacaklarımın arasına nasıl elektrik gönderdiğini düşündüm.

Kendi kendime başımı salladım ve bilgisayarımı uyandırdım. Emmett giderek daha fazla düşüncelerime giriyordu ama bunun tek nedeni onunla çok fazla zaman geçiriyor olmamdı. Ayrıca, bir süredir biriyle yatmamıştım. Bu doğaldı. Tabii ki onu düşünüyordum, çıkıyormuş gibi yaptığım yakışıklı bir adamdı. Vücudum aradaki farkı bilmiyordu.

Ama beynim anladı. Bu sadece bir anlaşılmıyordu. Emmett benimle gerçekten ilgilenmiyordu, yoksa yıllar önce bir hamle yapardı. Ben de bu konuda bir şey yapmazdım. Bu yüzden tek yapmam gereken, eğer bu anlaşmanın sorunsuz ilerlemesini istiyorsam, soğukkanlılığımı korumaktı.

Çok kolay.

OceanofPDF.com

Emmett

"EMMETT," diye seslendi Miri, kasaba sınırından önceki otoyolun hemen dışındaki alçak, eski binanın dışından. Otoparkın karşısında ve tepenin aşağısında küçük bir koy vardı. Burası diğer sahillere göre daha kayalıktı ve o kadar sakin değildi ama sabah koşularından biliyordum ki en muhteşem gün doğumu buradan izlenebilirdi. Bu bölgeden geçerken koşmaktan her zaman keyif almışımdır.

Ta ki bu binanın yeraltı dünyasının yaratıklarına ev sahipliği yaptığını öğrenene kadar. "Emmett," diye seslendi Miri tekrar ve ben de arabamdan indim.

Bakın, Miri'yi severdim. Çok hoş bir insandı, çok tatlıydı ve Queen's Cove'da bir sürü hayır işi yaptı. Toplumumuza inanılmaz bir katkısı oldu. Kadın hakkında söyleyecek kötü bir şey bulamadım.

Yine de ısrarcıydı, hakkını vermeliyim. Miri kaplumbağa rehabilitasyonu ile ilgili ayrıntılar için aradığında, ona ne yazık ki Div'in bana yerel hastanede bir ziyaret ayarladığını söyledim. *Asistanımla çoktan teyit ettiğini* söyledi.

Miri şeytani bir dahi olabilir.

"Günaydın." Yaklaşırken parlak bir gülümseme takındım, midem çalkalanıyordu.

Miri ellerini birbirine kenetledi. "Günaydın yakışıklı. Sevgilin çoktan içeride."

"Kimim?" Kaşlarımı çatarak sordum. "Oh. Avery."

Miri güldü ve omzuma bir tokat attı. "Hadi, içeri girelim. Muhabir çoktan geldi."

Kapıyı açık tutarken arkasından baktım ve yanımdan hızla geçti. "Kim?" İkinci kez sordum.

Küçük ofisin lobisine girdiğimde Don O'Rourke beni "Emmett," diye karşıladı. Don yerel gazetenin ve haber blogunun muhabiriydi. Küçük bir gazeteydi ve genellikle yoğun sezonda bir yaz öğrencisini işe alan tek bir kişi tarafından yönetiliyordu. Fotoğraf makinesi boynunda asılıydı ve bana kocaman bir sırıtış attı. "Kaplumbağalarla yakınlaşmaya hazır mısınız?"

Ensemi ovuşturdum ve yutkundum. Yolda midem düğüm düğüm olmuştu.

Don'un yanındaki Avery dudaklarını birbirine bastırdı ve gülümsememeye çalışarak aşağı baktı. Saçlarını farklı yapmıştı, her zamanki gibi omuzlarına dökmek yerine at kuyruğu şeklinde bağlamıştı.

"Sabırsızlanıyorum," dedim, ona hızlı ve gergin bir gülümseme verdim ve Avery'nin yanına gittim. Kolumu omzuna doladım ve onu hızla kendime çektim, başının yan tarafına hızlı bir öpücük kondurdum. Saçları harika kokuyordu, yeni yıkanmış kadın saç ürünlerinin kokusu. "Merhaba tatlım."

"Merhaba, sevgilim." Ses tonundan kendinden memnuniyet damlıyordu.

Miri yüzüğü görünce nefesi kesildi ve Avery'nin eline uzandı. "Yüzüğü henüz görmedim. Aman Tanrım." Miri bana düz bir bakış attı. "Yüzük muhteşem. Emmett, inanılmaz bir zevkin var."

Avery yüzüğe bakmak için elini eğdi ve gözleri yüzüğe sabitlendi. Dün ofisinde yüzüğe hayran hayran bakarken onu yakalamıştım. Başını salladı ve göz ucuyla bana baktı. "Bunu nasıl bulduğunu bilmiyorum."

Gülümsedim ve göğsümde tatmin olmuş bir his yayıldı. "Benim de kendi yöntemlerim var."

Avery'nin o yüzüğe hayran olduğunu görmek beni mutlu etti. Nişan planına yeşil ışık yaktığı gün Hannah'yı ziyaret ettim. Küf kokan küçük kitapçıda Hannah, vintage mücevherlerle ilgili bir kitabın sayfalarını çevirdi ve tam da Avery'nin ilgisini çeken şekil ve stili işaret etti. Hemen üç saat uzaklıktaki Victoria'ya gittim ve insanların Avery'nin isteyeceğine inanacağı vintage bir şeyler bulmak için kuyumcuları araştırdım. Yüzük için biraz para harcadım mı? Elbette verdim ama gözlerinin parladığını gördüğüm an bunun pek de önemi kalmadı.

Miri ikimizin arasına baktı. "Henüz bir tarih seçmediniz mi?"

"Hâlâ düşünüyoruz," dedi Avery kayıtsızca. "Muhtemelen gelecek yıl ya da belki bir sonraki yıl."

İçimden kolumu tekrar ona dolamak geldi ama kendimi durdurdum. Son zamanlarda garip bir şeyler oluyordu.

Avery daha da fazla.

İlk olarak, Miri'nin çektiği fotoğraf için verdiğim o garip öpücük vardı. Ağzımın yanağına nasıl değdiğini ve ağzıma dolan saçları düşündüm. Umutsuzca tekrar yapmak istemiştım çünkü ben Emmett Rhodes'dum ve kötü öpücükler vermezdim.

Restoranda Avery'ye evlenme teklif ettiğimde tekrar yaşadım. Yumuşacık ağzının benimkinin altında verdiği his, lanet olsun. O kadar yumuşak ve tatlıydı ki, saçları parmaklarımın arasında ipek gibiydi ama yine de yeterli değildi. O öpücük çok iffetliydi. Ben Emmett Rhodes'dum ve iffetli öpüşmeler yapmazdım.

Bu yüzden bir kez daha yapmam gerekiyordu ve bu iyi bir şey olacaktı. Ne zaman olacağını bilmiyordum ama bir noktada bir fırsatımız olacağından emindim. Tekrar öpüştüğümüz anda, onu, vücudunu ve göğüslerinin neye benzediğini merak etmeyi ve düşünmeyi bırakabilir ve seçime odaklanabilirdim.

"Tura başlamadan önce atıştırmalık bir şeyler isteyen var mı?" Miri masanın arkasından bir tepsi tart çıkararak sordu. "Scott dün gece bunları yapmama yardım etti."

Belediye başkanlığına aday olmanın bir numaralı kuralı: Biri size yemek teklif ederse, kabul edersiniz. Alerji mi? Umurumda değil. Seçici mi? Kapa çeneni. Bir saat önce yediğiniz smoothie, üç yumurta ve avokadolu tosttan doydunuz mu? Boğul dostum.

"Kesinlikle." Bir tart aldım ve bir ısırik aldım. Dolgunun dokusunu tanıyamadım.

"Bunlar harika görünüyor," dedi Avery ona. *Mükemmel, Avery. Aynen böyle.* "Bunlar ne?"

Miri, "Bunlar başaramayan kaplumbağalar," diye cevap verince tıkandım ve tartın yarısını peçeteme tükürdüm.

Avery ya şoktan ya da kahkahadan ya da her ikisinden birden elini ağzına götürdü. "Şaka yapıyorum!" Miri kahkahalarla güldü. "Onlar kıyma."

Avery ve Don bana gülmeye başladılar ve ben yüzümün kızardığını hissettim.

"Beni yakaladın," dedim Miri'ye sırtarak. Bu daha çok ona dişlerimi göstermek gibi geldi ve gözleri biraz açıldı. "Tura başlayalım mı?"

"Harika bir fikir," diye onayladı Miri ve tesise girdik. Don not alırken, Avery kibarca sorular sorarken ve ben geçtiğimiz pencerelerden hiçbirine çok fazla bakmamaya çalışırken Miri bizi resepsiyon alanından geçirdi ve binanın içine doğru ilerletti, kurtarma organizasyonu hakkında sohbet etti.

"Kaplumbağalar buraya nasıl geliyor?" Avery sordu.

Miri heyecanla başını salladı. "Bazıları limanda tekne pervaneleri tarafından yaralanıyor, bazılarını araba çarpıyor, bazıları hayvanlar ya da köpekbalıkları tarafından saldırıya uğruyor ve insanlar bizi arıyor ve biz de küçük adamı alması için birini gönderiyoruz. Bazıları ani sıcaklık düşüşleri nedeniyle soğuktan sersemlemiş." Kapıda durdu ve içeri girmemizi işaret etti. "Ve bazen insanlar evcil kaplumbağalarına ihtiyaç duydukları sevgi ve şefkati veremezler. Deniz kaplumbağalarının yanı sıra evcil kaplumbağaları da kabul ediyoruz. Şimdi gidip birkaçına merhaba diyelim."

Öff. Midem bulandı.

"Hızlıca bir arama yapacağım-" Başladım ama Avery'nin kolu benimkine dolandı.

"Aramayı daha sonra yapabilir." Başını kaldırıp bana baktı. Gözleri floresan ışıkları altında yaramazlık ve intikam ateşiyle parlıyordu. "Hadi Emmett, gidip kaplumbağalara dokunalım."

Başının ne kadar büyük bir belada olduğunu anlatmasını umduğum bir ifadeyle ona baktım, ama takındığı ifade bundan ne kadar keyif aldığını anlatıyordu. Bu onun için bir oyundu. Benim kaplumbağalardan iğrenmem onun için lanet olası bir oyundu.

Miri kapıyı açtı ve büyük tanklarla dolu odaya girdik. Bakışlarım Miri'ye, yere, tavana, Avery'ye, fotoğraf çeken Don'un kamerasına, camın arkasındaki o yavaş hareket eden sümüksü şeylerden başka her yere kaydı. Avery'nin kolu hâlâ benimkine dolanmıştı ve diğer eli pazumun üzerinde duruyordu. Gömleğimin içinden elinin sıcaklığını hissedebiliyordum. Belki de kaçacağımı düşünmüştü. Ya da belki bana dokunmak için bir bahane bulmak istiyordu.

Bu düşünce omurgamda küçük bir kıvılcım yarattı.

Muhtemelen bu sahte ilişkimizi satmaya çalışıyordu. Bunu istediği için yapmıyordu.

Narin eline ve ona aldığım yüzüğe baktım. Bu kısmı, dokunmayı umursamadım. Hem de hiç.

Miri, "Jeneratörleri yok, bu yüzden son kesinti sırasında tüm tank ısıtıcılarının gücü kesildi," diye açıklıyordu, "ve kaplumbağalar çok üşüdü."

"Bunu duydu mu, Emmett?" Avery aşırı sempatik bir ifadeyle bana baktı. "Kaplumbağalar *üşümüş*. Bu korkunç değil mi?"

Başımı salladım. "Evet. Bu gerçekten berbat. Okyanus oldukça soğuk değil mi?" Miri güldü ve omzuma bir tokat daha attı. "Ah, sen."

Avery'ye şaşkın bir ifade takındım ve o da kahkahasını bastırdı. Miri ve Don'un bakmadığı bir anda "*Ah, sen,*" diye mırıldandı ve ben de bir kahkahayı bastırdım. Kolunu çözmeye çalıştı ama onu orada tutmak için elimi koluna koydum.

"Senin belediye başkanı olman kaplumbağaları kurtaracak, Emmett," diye not düştü Don, öfkeyle yazarken. "Bunu makaleye ekleyeceğim."

Avery gülümsedi. "Lütfen yap."

"Evet," diye soludu Miri, alnını tokatlayarak. "Bunu düşünmemiştim bile. Bunu nasıl düşünemedim?"

"Emmett," dedi Avery, bir şeylerin peşinde olduğunu belli eden bir ses tonuyla. "Kampanyanızın bir maskotu var mı?"

"Aman Tanrım!" Miri'nin ağzı bir karış açık kaldı. "Avery, sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?"

Burnumdan nefes aldım. Seçim. Belediye başkanı olmak. Will ve ailesinin Queen's Cove'a dönmesi.

Avery başıyla onayladı. "Kaplumbağa maskotu mu?"

"Kaplumbağa maskotu!" Miri ellerini çırparak bağırdı. Bir tanka döndü ve kapağını açtı.

Kalbim karnıma doğru düştü. İçgüdüsel olarak bir adım geri attım ama Avery kolumu tuttu. Göründüğünden daha güçlüydü. Bahse girerim bu kadın düzenli olarak spor salonuna gidiyordur. Çıplak halinin neye benzediğini merak ettiğim bir an aklıma geldi ama Miri iğrenç bir kaplumbağayla arkasını dönünce çıplak Avery'yi tamamen unuttum.

"Bak," dedi Miri buruşuk yaratığı hayranlıkla bakarak.

"Uh..." Yüzümü buruşturdum. "Vay canına. Ve o... bir şey." Midem tekrar döndü ve kahvaltı ettiğime pişman oldum. Kaplumbağanın kolları sanki paraşütle atlıyormuş gibi açılmıştı ve tuhaf gözleri ruhuma dikilmişti.

"Adı Elizabeth, annenizin adı. Birkaç ay önce bağış yaptı. Bağış yapan herkesin adını bir kaplumbağaya veriyoruz."

Don'un nefesi kesildi. "İnanılmaz bir fikrim var."

"Ne?" Avery sordu ve gözleri eğlenceyle parladı. Elinin altındaki kolumu uyarmak için bücktüm ve tırnakları bana battı ama niyetlendiği gibi canımı acıtmak yerine garip bir şekilde sıcak buldum. Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Don, "Kafamda canlandırabiliyorum - belediye başkan adayı Emmett Rhodes kaplumbağaları sıcak tutmaya yemin ediyor," diye açıkladı. "Emmett'in kaplumbağayı tutarken çekilmiş bir fotoğrafıyla birlikte. Ön sayfada!"

"Evet!" Miri başını salladı ve yaratıkla birlikte bana doğru bir adım attı. "Hayır," diye ağzımdan kaçırdım.

Miri ve Don bana tuhaf tuhaf baktılar. Avery kaşlarını kaldırarak bana baktı, dudaklarında hâlâ o şakacı gülümseme vardı.

"Yani," diye başladım, "Avery nişanım olduğu için fotoğrafta benimle birlikte olmalıydı." Evet. Doğru. Ben batıyorsam, o da benimle birlikte batacaktı. "Kendine ait bir kaplumbağa tutuyor."

Avery omuz silkti. "Elbette. Kulağa harika geliyor." Lanet olsun.

"Şu halimize bakın, kafalarımızı birleştiriyoruz," diye gülümsedi Miri. Bana doğru bir adım daha attı, kaplumbağayı yeni doğmuş bebeğimi uzatır gibi uzattı. "Ani hareketler yapma yoksa seni ısırır."

"Ne?" Daha yüksek bir ses tonuyla söyledim ve Avery kahkahalarla sarsıldı ama artık çok geçti. Miri neredeyse o şeyi bana fırlatacağı, ellerim havaya kalktı ve onu tutuyordum.

Ellerimde.

Boğazımda bir tıkaç yükseldi. Çok soğuk ve ıslaktı.

Kabuğunun alt tarafı ıslak bir balon gibiydi.

Midem bulandı. Bundan nefret ediyordum.

Cehennem gibiydi.

Miri bir tankın daha mandalını açtı ve ben Avery'ye baktım, kendini zor tutuyordu. "Bunun bedelini ödeyeceksin," diye nefes aldım.

Bana göz kırptı ve ağzım açık kaldı. Göz kırpmak *benim* hareketimdi. Onun değil. Benimkini. Bundan hoşlanmadım.

"Al bakalım." Miri bir kaplumbağa daha uzattı ve Avery onu da kabul etti. On

u. Don fotoğraf makinesini kaldırdı ve bir fotoğraf çekti. "Peynir de."

"Sanırım bunu resimden önce söylemen gerekiyor," dedim ona.

"Kaplumbağaları öptüğümüz bir resim yapalım," diye önerdi Avery ve O sabah yediğim her şey midemde çalkalanıyordu.

"Harika bir fikir." Don kamerasını tekrar yukarı kaldırdı. "Emmett, kaplumbağanı Avery'nin yaptığı gibi dudaklarına doğru kaldır."

Gözlerimi kısa süreliğine kapattım ve korkunç şeyi yüzüme doğru kaldırmadan önce içime çektim. Onunla doğrudan göz teması kurdum ve

boncuk gibi küçük gözlerinin içine baktım.

Kaplumbağa için üzüldüm. Belli ki o da bunu yapmak istemiyordu. Bu ikimiz için de küçük düşürücüydü.

"Dudaklarını büz Emmett," diye talimat verdi Miri, başını sallayarak. "Sanki onu öpüyormuşsun gibi."

Avery beni dürttü. Sırıtişını zar zor kontrol edebiliyordu. "Evet, Emmett, Elizabeth'e bir öpücük ver."

"Hasta olacağım," diye fısıldadım.

Aslında onu öpmedim. Avery'nin de öpmediğinden oldukça emindim. Sadece dudaklarımıza yakın tuttuk ve öpüyormuş gibi yaptık. Kamera flaşı patladığı anda o şeyi Miri'nin ellerine geri koydum ve ellerimi yıkamak için lavaboya koştum. Muhtemelen onu tuttuğum için salmonella zehirlenmesi geçirmiştım. Soğuk ürpertiler omurgamda aşağı yukarı dolaşıyor ve her birkaç saniyede bir boğazımda bir tıkaç yükseliyordu.

Birkaç dakika sonra tur sona erdi ve Avery ile ben ayrılırken Don ve Miri'ye veda ettik.

Miri arkamızdan, "Çabuk dönün," diye seslendi. "Mümkün değil," dedim nefesimin altında.

Miri içeri girer girmez ellerimi Avery'nin üzerine sildim. "Bu iğrençti. Bana bunu yaptırdığına inanamıyorum. Hala ellerimde hissedebiliyorum."

Kahkahalarla inliyordu. "Önerdiğimiz her şeyi yaptığına inanamıyorum. Aslında kaplumbağayı öpmeni beklemiyordum."

"Ne?" Yüzüm dehşet içinde buruştu. "Şaka mı yapıyorsun?"

Avery nefes alamıyordu, o kadar çok gülüyordu ki. İki büklüm olmuş, arabama yaslanmıştı. "Aman Tanrım." Sonunda gözlerinde yaşlarla doğruldu. "Bu şimdiye kadarki en güzel gündü ve daha öğle yemeği bile olmadı." Bana sıırıttı. "Öğle yemeğinden bahsetmişken, restorana gelmeye ne dersin, sana kıymalı börek yaparız?"

"Bir daha asla yemek yemeyeceğim," dediğimde yeni bir kahkaha tufanına kapıldı. "Yarınki nişan partisine yine de geliyorsun, değil mi?"

Kahkahası azaldı ve başını salladı. "Elbette. Altı mı?"

"Belki beş, beş buçuk. İnsanlar gelmeye başladığında orada olsanız daha iyi olur."

Tekrar başını salladı. Derin mavi gözleri güneş ışığında çok parlaktı. "Pekâlâ." Telefonundan saati kontrol etti. "Gitmem gerek, sonra görüşürüz."

"Görüşürüz."

"Bu eğlenceliydi." Öne doğru eğildi ve yanağıma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra döndü, arabasına doğru yürüdü ve uzaklaştı. Tüm bu süre boyunca orada durdum, yüzümde aptal ve şaşkın bir ifadeyle onu izledim.

Boş otoparkın etrafına bakındım. O anda etrafta ilişkimize ikna edecek kimse yoktu. Avery bunu kendi istediği için yapmıştı. Gözlerimi kısıtım, yumuşak dudaklarının çenemde bıraktığı his kafamda tekrar tekrar canlandı. Avery'nin yatağında, çırılçıplak olduğu bir görüntü gözümün önünden geçti ve sikim ağrımaya başladı.

Kahretsin.

Avery Adams'a karşı bir şeyler hissediyordum.

OceanofPDF.com

Emmett

Ön kapıdaki bir tıkırtı beni öğleden sonraki uykumdan uyandırdı. Saat kaçtı? Gözlerim kararmış ve kafam uykudan sislenmiş bir halde telefonumu aradım.

Saat beşte. Uyuyakalmışım ve yemekçiler buradaydı.

Pantolonumu giydim, gömlekle uğraşmadım, aceleyle aşağı indim ve ışıktaki gözlerimi kısarak kapıyı açtım. "Hey, içeri gel-oh. Selam."

Avery kalçasının ortasına kadar gelen kısa bir elbiseyle kapımın önünde duruyordu. Üzerinde çiçekler olan siyah, kısa kollu, yakası dışında çok ağırbaşlı bir elbiseydi. Bakışlarım kolyesine takıldı, gümüş bir madalyon göğüs dekoltesinin bir kısmının üzerinde duruyordu.

Yumuşak. Pürüzsüz. Parmaklarım yakasını sıyırmak, pürüzsüz teninin üzerinde gezinmek ve daha da aşağılara inmek isteğiyle seğirdi.

Dikkatimi onun yüzüne veremedim kan aletime hücum etti. Sertçe nefes aldım. Kapımın önünde duruyordum, sertleşmişim ve üzerimde talihsiz bir kombinasyon olan eşofman altı vardı.

"Merhaba," diye tekrarladım, bakışlarım göğüs dekoltesine döndü. Her zaman yüksek yaka giyerdi, diye düşündüm. Göğüslerini daha önce fark etmiş miydim? Orada dururken tek fark *edebildiğim* onlardı. "Yemekçiler daha gelmedi bile." Kalçalarımı gerdim, bir zamanlar okuduğum bir şey kanı uygunsuz bir ereksiyondan uzaklaştırmaya yardımcı oluyordu.

Bakışlarımı yüzüne diktiğimde onu sadece aç olarak tanımlayabileceğim bir ifadeyle çıplak göğsüme bakarken buldum.

Sikim yine sertleşmişti.

"Um." Gözlerini kırıştırdı ve bana baktı. Göz kapakları ağırlaşmıştı. "Yeni mi uyandın?"

"Kestiriyordum." Kapıyı açtım ve içeri girmesini işaret ettim, eşofman altından açıkça görünen ereksiyonu gidermek için kalçalarımı deli gibi gerdim.

Önümden geçip fuayeye doğru yürüdü ve ben de onun uzun ve biçimli, inanılmaz bacaklarının görüntüsüyle karşılaştım. Eminim teni yumuşacıktı. Bahse girerim ağzımı onun kalçalarında gezdirmek harika hissettirecekti.

"Evindeymiş gibi davran," dedim ona, merdivenleri yaralamışken. "Ben hızlıca bir duş alacağım."

Tanrı aşkına Rhodes, topla kendini.

Yirmi saniye sonra, buz gibi suyun altında titreyerek duşa girdim.

Duşta Avery'yi düşünerek mastürbasyon yapmayacağım.

Göğüslerinin nasıl inanılmaz görüldüğünü düşünmeyeceğim.

Ağzımı onun yakasının kenarına sokmayı düşünmeyeceğim.

Kapı yine çaldı. Yemek şirketi olmalı. Suyu kapatmak için musluğa uzandım ama kendimi tutamadım. Avery yemek şirketini içeri alacaktı. Oturup izleyecek türden biri değildi, nerede ihtiyaç duyulursa oraya atlardı. Onun bu yönünü sevdiğimi fark ettim. O bir takım oyuncusuydu.

Bu gece muhtemelen *çok fazla* yardım etmeye çalışacağını düşündüm. Yardım etmesini istemediğimden değil, ama rahatlamasını, eğlenmesini ve bir geceliğine iş modunu bir kenara bırakmasını istedim. Onu bulaşık makinesini doldururken ya da mezeleri yerleştirirken görürse diye Div'e bundan bahsetmeyi aklıma not ettim.

Bu gece önemliydi. Kasabadan pek çok kişiyi davet etmiştim - ailemi, arkadaşlarımı, Avery'nin arkadaşlarını, nüfuzlu herkesi. Bizi evimde birlikte görmeleri ve daha da önemlisi beni istikrarlı, güvenilir, hayatını düzene sokmuş bir adam olarak görmeleri önemliydi. Bir ergen gibi ereksiyonunu zar zor zapt eden bir azgın değil.

Avery'ye karşı bir şeyler hissediyor muydum? Elbette. Tabii ki. Kimin olmaz ki? Onun her zaman sevimli ve eğlenceli olduğunu düşünmüştüm ama hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Yine de kendime bir şans verdim. Bir çiftmişiz gibi davranıyorduk, bu tür karışıklıklar için doğasında vardı. Hiçbir anlamı yoktu. Ben ilişki kurmazdım, o tür bir adam değildim.

Ayrıca, Avery için bu sadece bir anlaşmaydı.

Duştan ıktım. Restoranda paylaştığımız öpücük aklıma geldi. İnledim ve havluyu ıslak salarımaya srttm. Bir kez daha pşp bunu aklımdan çıkaracak ve sonra da kampanyaya odaklanacaktım. Ne de olsa bunu yapmamızın nedeni buydu.

Giyindikten ve saçıma biraz ürün sürdükten sonra aşağıya indim. Avery yemek şirketiyle sohbet etti ve bir yandan da ordvrler için buzdolabımda yer açtı. Barmen verandayı hazırlıyordu. Kısa bir süre sonra insanlar gelmeye başladı. Müzik alıyordu. Kapı zili çaldı. "Hannah, merhaba," diye selamladım ve kapıyı açtım. Kızardı ve bana elini uzattı. bir şarap şişesi. "Mutlu nişanlar. şarap hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye itiraf etti bariz bir rahatsızlıkla ve şişeye bakarken yüzünü buruşturdu.

"Bugün şanslı günün çünkü buna bayıldım," dedim ve ona sarılmak için uzandım. şaşırmış görünüyordu ve birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "İçeri gelsene."

"Eviniz çok güzel." Antreden içeri girdi ve Avery'ye kk bir el sallayıp gülümseyerek yanımdan geçti. "Selam."

Avery onu kocaman bir kucakla sardı.

"Gelmişsin." "Tabii ki geldim. Bu senin nişan partin."

Onun arkasında Wyatt ve Holden merdivenleri tırmandılar. "Ayaktakımını kim davet etti?" diye sordum. Wyatt beni dostça itti ve yanımdan geçerek eve girdi.

"Hannah'yı tanıyorsunuz, değil mi?"

Hannah donup kalmıştı. "Tuvalete gitmem gerek," diyerek özür diledi ve koşarak uzaklaştı.

Tuhaf.

"Avery," dedi Holden Avery'ye.

"Hey, Holden." Ona gülümsedi. "Geldiğin için teşekkürler." "Fazla kalmayacağım," dedi ona. "Partileri sevmem." Kız ona başparmağıyla onay verdi. "Tamam o zaman."

Daha sonra herkes içkilerini iti ve bir sunucu ordvrlerle etrafta dolaşırken insanlar sohbet etti, güldü ve Wyatt'ın koyduğu yetmişli yılların disko alma listesiyle dalga geçti. Güneş ağaçların arasından batmaya başlarken barmen verandanın kenarındaki derme çatma barında içkileri salladı.

"Kampanya nasıl gidiyor?" diye sordu annem verandada dururken. Parmaklıklara yaslanmıştı. Avery için etrafa bakındım ama onu göremedim. İçeride olmalıydı.

"Harika, sanırım." Div'in bu sabahki son güncellemesini düşündüm.

"Anket rakamlarımız yükseldi ve çok fazla etkileşimimiz var, çok fazla

yerel halkın soruları."

Avery ve ben sahte nişanlandığımız anda, oylama rakamlarım yükseldi. Hâlâ Isaac seviyesindeki onaylarda değildim ve bu beni rahatsız ediyordu ama Div ve ben dün gece kampanya için saatler harcamıştık ve Queen's Cove'da görünmek ve sorumluluk sahibi biri olduğumu kanıtlamak dışında yapabileceğim pek bir şey yoktu.

Babam birasını bana doğru eğdi. "Div harika bir asistana benziyor."

"Öyle. Kampanyayı bir arada tutuyor." Div'e özel olarak seçimden sonra belediye binasında asistanım olarak bana katılabileceğini ya da Rhodes İnşaat'ta terfi edebileceğini söylemişim.

"Ve Avery ile işler çok iyi gidiyor gibi görünüyor." Annem bana gizli bir gülümseme verdi.

"Öyleler." Göğsüm biraz gerildi ve tekrar etrafa bakındım ama onu göremedim.

"Bir dakika müsaade edin," dedi babam bize. "Elizabeth, bir içki daha ister misin?"

"Bu çok hoş olurdu." Ona sıcak bir gülümseme verdi ve bana dönmeden önce kolunu okşadı. "Evlenme teklif ettiğinde şaşırmıştım ama her zaman bir şeyler planladığını bilmeliydim. Ailemize çok hoş bir katkı olacak ve onunla daha fazla zaman geçirmeyi dört gözle bekliyorum." Gülümsedi. "Onu seçtiğin için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam."

Bir suçluluk duygusu karnıma saplandı. Annemin tek istediği çocuklarının mutlu olmasıydı ve Avery'den hoşlandığını biliyordum. Onun Avery'ye bağlanmasını engelleyemezdim, annem böyleydi, sıcak, nazık ve misafirperverdi. Yutkundum, Avery ve ben ayrıldığımızda ne kadar zorlanacağını düşündüm. Hiçbir şey söylemezdi çünkü endişelerini bize yüklemek istemezdi ama bunun onu üzeceğini biliyordum.

Babam annem için taze bir içecek döndü. "Elizabeth, sana seveceğini düşündüğüm tuhaf bir şey getirdim. Buna Fransız 75'liği deniyor."

Annem şampanya kadehinden bir yudum aldı ve kaşları keyifle havaya kalktı. "Mmmm. Köpüklü bir şey mi, biraz ekşi bir şey mi?"

"Limon, şampanya ve cin. Dikkatli ol," dedim ona. "Bunlar güçlüdür."

"Evet, bizi vahşileşirken görmek istemezsin yoksa başka bir Rodoslu evlat daha yapabiliriz." Babam annemi omuzlarından sıktı ve annem başını sallayıp gözlerini devirdi.

Yüzümü buruşturdum. "Pekâlâ, açık sözlü ol."

Babam bana ve anneme, "Avery ile yakında bir akşam yemeği ayarlayalım," önerisinde bulundu.

"Emmett." Div yanımda belirdi ve suçlu görünen Avery'yi nazıkçe bana doğru itti. "Onu barın arkasında buldum."

Yanakları pembeleşmişti. "Sadece ihtiyacı olan şeyi aldığından emin olmaya çalışıyorum."

Div'e "Teşekkürler," dedim ve kolumu Avery'nin omuzlarına dolayarak onu kendime çektim.

"Avery, restoranı satın aldığın için tebrikler," dedi babam ona.

"Teşekkür ederim ama henüz bitmiş bir anlaşma değil." Bakışları benimkilere kaydı.

Omzunu hafifçe sıktım ve koyu mavi gözlerinin içine baktım. "Olacak." Ona küçük bir göz kırptım ve o da gülümsedi.

"Henüz bir tarih belirlemediniz mi?" Annemin gözleri heyecanla parlıyordu ama bizi korkutmamak için bunu bastırmaya çalışıyordu.

Avery elini salladı. "Belki birkaç yıl içinde. Bu konuda çok fazla düşünmedik. Acelemiz yok."

"Oh. Şey." Annemin yüzünde hayal kırıklığı belirdi. "Bu da gayet iyi. Sadece biz Avrupa'dayken evlenmeyin!" Güldü.

"Pekâlâ, yolculuğunuz. Siz ikiniz ne zaman gidiyorsunuz?" Onlara sordum. Avery'ye baktım. "Temmuz'dan itibaren altı aylığına Fransa'nın güneyinde bir yer kiraladılar."

Avery'nin gözleri parladı. "İnanılmaz. Kraliyet ailesi gibi yiyeceksin."

Sam bize eliyle işaret etti. "Siz ikiniz gelip bizimle kalmalısınız. Burası büyük bir ev, bir sürü oda var."

Avery orantısız bir sırtıışla, "Belki," diye düşündü. "Mülkiyeti devrederken restoranı terk edip edemeyeceğimden emin değilim." Onlara bastırılmış bir gülümseme verdi ve omuz silkti.

Elizabeth kaşlarını bize doğru sallayarak, "Belki biraz yer keşfi yapabilirsiniz," diye önerdi. "Fransa'nın güneyinde bir yaz düğünü mü? Daha romantik ne olabilir ki?"

Aklıma bir fikir geldi.

"Bize bir saniye izin verin," dedim aileme. "Yemekleri kontrol etmemiz gerekiyor." Avery'yi evin içine ve partiye doğru çektim.

"Neden bu kadar tuhaf davranıyorsun?" diye sordu sessiz mutfığa girdiğimizde.

"Harika bir fikrim var. Hakkımda bunu biliyor muydunuz bilmiyorum ama ben bir dahiyim."

Bana boş boş baktı.

"Entelektüel gücümün gözünüzü korkutmasında bir sorun yok." Ona çekici bir sırıtış attım.

Burun delikleri öfkeyle titriyordu ve içimde bir mutluluk hissettim. "Beni buraya kendinle övünmek için mi getirdin?"

"Hayır, aslında." Ellerimi onun kollarına koydum. "Evlenmeliyiz."

Kaşlarını çattı. "Öyleyiz. Sözde."

"Hayır." Gözlerinin içine baktım. "Bunu gerçekten yapmalıyız." Dondu kaldı. "Ne? Gerçek mi? Kesinlikle olmaz."

Başımı salladım. "*Aslında* evlenmeyeceğiz, lanet olsun hayır. Sahte bir belge falan imzalayabiliriz. Ama bir düğün yapmalıyız. Adams, annemin bir düğün için nasıl çılgına döndüğünü gördün. Kasabanın nasıl tepki vereceğini bir düşün." İçimi çektim. "Anketlerim tavan yapardı."

"Elizabeth orada 'çılgına dönmedi', kibarca sorular soruyordu."

"Isaac'i ezmek için ihtiyacım olan destek bu," dedim ona. "Bu konuda içimde iyi bir his var."

Başını iki yana salladı. "Emmett, hayır. Zaten çok derindeyiz. İstemediğim aptal bir düğün planlamıyorum."

Eğildim, ona yaklaştım. "Adams, parmağını bile kıpırdatmana gerek yok. Her şey halledilmiş olacaktı."

Tekrar başını salladı. "Hayır. Bunu yapmayacağım."

Durdum, düşündüm, elbisesinin kolları arasından teninin ne kadar sıcak olduğunu görmezden geldim. Avery restoranı istiyordu. Zaten kredisine kefil olmuştum, çoktan anlaşıştık. Nişanı kabul ettiği için ona çift camlı, enerji tasarruflu pencereler veriyordum.

Birkaç hafta önce restorana gittiğimde güvertenin bir kısmında su hasarı olduğunu fark ettim.

İşte buydu. İhtiyacım olan pazarlık aracı buydu.

"Güverte onarımı," dedim ona. "Rhodes İnşaat çürüyen tahtaları değiştirecek, böylece verandanın geri kalanını açabileceksiniz." Ona kaşlarını oynattım. "Daha fazla veranda alanı, yaz boyunca daha fazla gelir demek."

Gözlerini bana dikti. "Yeni güverte." Alay ettim. "Tabii ki hayır."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Yeni tahtalar eski tahtalarla uyuşmayacak. Ucuza yapılmış gibi görünecek."

Gözlerimi ona diktim. "Bizim işimiz asla ucuza yapılmış gibi görünmez." "Yeni güverte." Yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzaktaydı.

Daha da eğildim. "Hayır. Güverte onarıldı."

Bir an birbirimize baktık ve bakışlarımız arasında bir kıvılcım hissettim. Tekrar öpüşecek miydik?

Bu benim yeniden başlama fırsatım mıydı?

"Anlaşma yok." Omuz silkti ve mutfaktan çıkmak için hamle yaptı ama ben onu yerinde tuttum.

"Tamam, tamam. Yeni güverte. Tanrım, Adams, sen sıkı bir pazarlıkçısın."

Eğilip ayak parmaklarının üzerinde yükselerek ağzı kulağıma yaklaşıp kadar bana hınzırca bir gülümseme verdi. "Çünkü tüm güç bende," diye fısıldadı ve hem sözlerinden hem de kulağımı gıdıklayan nefesinden ürperdim.

Elimden kurtulup mutfaktan çıktı ve ben orada öylece durup kulak mememi ağzına almasının nasıl bir his olacağını düşündüm. Tekrar titredim ve sikim ağrımaya başladı. Tanrım.

Avery Adams'a karşı bir şeyler hissediyordum ve bunu sistemimden atmalıydım. Bu gece. Bu gece ona bir hamle yapacaktım.

Verandaya geri dönerken annemle babama "Harika haber," dedim. Avery yanlarında durdu ve onu kendime doğru çektim. "Fransa'da çok uzun süre kalacağınız için, siz ayrılmadan önce evleneceğiz."

Ağızları açık kaldı.

"Tatlım, bu harika," dedi annem. "Bir ay içinde gideceğimizi biliyorsun, değil mi?" Avery ve bana baktı. "Ve sen gerçekten hamile değilsin?"

Avery homurdandı. "Gerçekten hamile değilim."

Avery ve benim, yatağında çırılçıplak, ona sokulduğum ve içine boşaldığım görüntü aklıma geldi. İçine bir bebek koymak.

Daha önce çocuk sahibi olmayı hiç umursamamıştım.

Avery'nin çocuğumuzu taşıması fikri mi? Neden bana bu kadar çekici geliyordu?

Boğazımı temizledim. "Sadece bunu sonsuza kadar uzatmak istemiyoruz. Birkaç yıl boyunca üzerimizde dolaşmasını istemiyoruz."

"Belirmek mi?" diye tekrarladı annem.

Kaşlarını çatarak bize baktılar ve ben de bana kuşkulu bir bakış atan Avery'ye baktım. Sanki gözlerini devirmemeye çalışıyor gibiydi.

"Yani," diye başladım, ona gülümseyerek, "o kadar aşışız ki beklemek istemiyoruz."

"Ah, bu çok hoş." Babam hüzünlü görünüyordu.

"Seçtiğin bir elbise var mı?" Elizabeth sordu.

"Oh. Bir elbise. Doğru." Avery kaşlarını çattı. "Sanırım onlardan birine ihtiyacım olacak."

Elizabeth güldü. "Sizi daha iyi tanımasaydım, düğünle hiç ilgilenmediğinizi düşünürdüm."

Kolumun altındaki Avery gerildi. Ona baktım ve bakışlarımız arasında bir şey geçti. Onu daha sıkı sıktım ve o da gülümseyerek Elizabeth'e baktı.

"Düğün işlerinde hiçbir zaman iyi olmadım," dedi.

Elizabeth telefonunu çıkardı. "Önümüzdeki hafta sonu Victoria'daki Wedding Bells'e gidelim."

"Pardon?" Avery gözlerini kırptırdı.

"Gelinlik alışverişi. Ben de seninle geliyorum." Yukarı baktı. "Sanırım annen de orada olacak? Onunla tanışmak güzel olacak."

Avery tekrar gerildi. İçgüdüsel olarak elim kolundan omzunun üst kısmına doğru hareket etti ve başparmağım yakasının hemen üzerinde, boynunun omzuyla birleştiği yerdeki deriyi okşadı. Annesinin onunla alışverişe çıkmasına neden bu kadar sinirlenmişti ki? Önemli bir şey gibi görünmüyordu.

"Gelebileceğini sanmıyorum, çok kısa bir süre kaldı," dedi.

Her zaman zeki olan babam, Avery'nin rahatsızlığını anladı. "Bugün ikinizin yerel kaplumbağa mağazamızı ziyaret ettiğinizi duydum."

"İğrenç," dedim onlara ve annem sırtı.

Avery'nin gözleri parladı. "Aman Tanrım, tamamen unutmuşum. Bir saniye." Benden uzaklaştı, ben de ona izin verdim ama bir saniye sonra elinde bir yığın fotoğrafla geri döndü. Birini havaya kaldırdı. "Elizabeth, bu sensin."

Annem fotoğrafa bir kez baktı ve ulumaya başladı. Sam, Avery'den bir fotoğraf daha aldı ve gülerek başını geriye attı.

"Ne?" Ben sordum.

Holden verandaya çıktı, Elizabeth'in omzunun üzerinden bana, sonra tekrar resme baktı ve sırtı.

"Ne?" Ben talep ettim.

"Buraya gelirken Don'un evine uğradım," dedi Avery. "Benim için resimlerin çıktısını aldı." Kısa bir süre gözlerini kapadı ve memnuniyetle başını salladı. "Ve *çok iyiler*."

"Neler oluyor?" Wyatt babamın elinden fotoğrafı alarak sordu. "Ah, dostum," dedi gülerek ve bana acıyarak bakarak. "Kazanmak için her şeyi yaparsın, ha?"

"Başka seçeneğim yoktu," dedim kahkahalarını bastırarak. "Avery bana tuzak kurdu." Avery ve benim kaplumbağaları yüzümüze doğru tuttuğumuz fotoğrafa bakıp ürperdim. Kamera Avery'nin saf neşesini ve benim soğuk korkumu yakalamıştı.

Neyse ki yemek şirketi yemeğin hazır olduğunu işaret etti ve biz de içeri girdik.

"Düğün hakkında hiç konuşmadık," diye mırıldandı Avery avlu kapısından içeri girmeden hemen önce. Kolum hâlâ sıkıca omuzlarındaydı. Yemek boyunca yardım etmeye çalışacağını sanmıyordum ama emin de olamazdım, ayrıca kolum onun omzundayken harika bir çift gibi görünüyorduk. Mükemmel bir görüntü. Bu gece parfüm sıkılmıştı, hafif ve turuncuğilli bir şeydi, portakal olabilirdi, tanımlayamadığım baharatlı bir nota da vardı.

"Div bir araya getirmek için bir planlamacı tutacak," diye söz verdim. "Hiçbir şey için endişelenmemize gerek yok."

"Tamam," diye teslim oldu, kaşlarını çatarak. "Ama para kısmı ne olacak?" Bunu soracağını tahmin etmeliydim. "Ne hakkında?"

"Bütçe konusunu konuşmadık."

"Çünkü bu seni ilgilendirmez."

Homurdandı. "İşin içinde ben olduğum için bu beni ilgilendirir. Sana ne kadar borcum var?"

Başımı salladım. "Bunun için endişelenme." Yüzünü buruşturdu.

"Emmett."

"Adams. Bunun için ödeme yapmayacaksın." "Evet, ödüyorum."

"Hayır." Ona sert bir bakış attım. En katı, en sert bakışımı. "Değilsin. Bak Adams, bunu anladın mı bilmiyorum ama benim çok param var. Kime harcayacağım, kardeşlerime mi? Aileme mi? Bunu zaten yapıyorum. Annemin istediği kadar antika çaydanlığı var. Kimse o kadar çay içemez. Güzel bir evim var, güzel bir arabam var, ihtiyacım olan her şeye sahibim. Ben hazırım. Düğün parası doğrudan

Kasabanın yerel satıcıları. Ayrıca," dedim yutkunarak. "Bu seçim için, yani iyi harcanmış bir para."

Gözlerimin içine baktı. Yüzlerimiz sadece bir karış mesafedeydi. "Bundan hoşlanmıyorum."

"Zor iş bebeğim. Hadi, yemek yiyelim." Ağzının açık kalmasını görmezden geldim ve onu içeri çektim. Sanırım Avery'nin başına pek *zor şeyler* gelmiyordu, *bebeğim* ve bu beni sırttırdı. Masaya oturduk.

Yemek şirketi, otuz kişilik grubun rahatça oturabilmesi için benimkine birkaç masa eklemişti ve yemekler servis edilirken evim canlı sohbetlerle doldu. Kaplumbağa hapishanesindeki o aptal resimler elden ele dolaşıyor ve insanlar onları gördükçe kahkahalar odada dalgalanıyordu. En azından misafirlerim iyi vakit geçiriyordu. Avery, Hannah ve belediye meclisinden bir arkadaşımınla sohbet ediyor, nadir bulunan kitaplar hakkında bir sohbe dalmıştı. Onu böyle rahatlamış görmek güzeldi.

Garsonun dikkatini çektim. "Bir tane daha alabilir mi lütfen?" Avery'nin boş içkisini uzatarak sordum. Birkaç dakika sonra yeni bir içecek geldi ve Avery uzanıp bir yudum aldı.

"Teşekkürler," diye fısıldadı bana, eli koluma geldi.

Göğsümde bir şey pırıldadı, gitar teli gibi. Bana böyle dokunması hoşuma gidiyordu, sadece küçük bir şey, cinsel değil ama sadece şefkatli. Teni benimkiyle temas ettiğinde kan dolaşımda küçük bir zevk çarpması hissedebiliyordum. Genelde kadınlara karşı böyle davranmazdım. Böyle kadınlardan *hoşlanmazdım*. Ama Avery'den hoşlanmaya başlamıştım ki bu iyi bir şeydi çünkü en azından bir ay daha bu şeyin içinde sıkışıp kalacaktık.

"Sorun değil," diye cevap verdim içimden, gülümsedi ve elini tekrar kucağına çekti.

Herkes yemeğini bitirip tabaklar toplandığında babam kadehini kaldırdı.

"Kadeh kaldırmak istiyorum," dedi Sam. Masa hemen sessizleşti ve herkes Sam'e baktı. "Avery," diye söze başladı Sam, bildiği tek yolla ona içtenlikle gülümseyerek, "seni pek tanımıyoruz ama lanet olsun, senden hoşlandığımız kesin."

Bir anda bir "awww" sesi duyuldu. Avery yanımdaki kucağına doğru sırttı ve kolum kendiliğinden tekrar omuzlarına dolandı.

"Belli ki Emmett'i çok mutlu bir adam yapıyorsun." Sam bardağını kaldırdı. "Ailemize hoş geldiniz. Avery ve Emmett'e."

Herkes koro halinde, "Avery ve Emmett'e," dedi ve masanın etrafında kadehler tokuşturuldu.

Avery ve ben kadehlerimizi tokuştururken bakışlarımız birbirine kilitlendi. Bakışlarımızda bir şey vardı - yoldaşlık. Silahlar kısa bir an için bir kenara bırakılmıştı ve biz bu işte birlikteydik, daha büyük bir iyilik için bu büyük yalanın içindeydik. Bakışlarım onun güzel yüzünde, iri mavi gözlerinde ve burnunun üzerine serpiştirilmiş çillerinde gezindi.

"Şimdi öpüşün," diye
seslendi Wyatt. "Öp, öp!"
diye yankılandı diğerleri.

Avery'nin gözleri büyüdü ve ağzının kenarları kasıldı. Bakışlarım dudaklarına, sonra kısa bir süreliğine yakasının eğimine ve o yumuşak göğüs dekoltesine kayd, ardından bakışlarımı tekrar ağzına yönelttim. O öğleden sonra kapıyı açtığımda hissettiklerim bir an içimde canlandı. Kaşlarımı çattım.

Bu benim şansımdı. Tekrar şansım. Üçüncü kez şansım yaver gitti.

Elim başının arkasına geldi, onu kendime doğru çektim ve öptüm.

Yumuşak. İlk fark ettiğim şey buydu. Ağzı, saçları, gömleğimin önündeki elleri yumuşaktı. Hafif. Narin ve nazik, hepsi. Diğer elim boynunun omzuyla birleştiği yere geldi ve tenini okşadı. Ellerimin ve ağzımın altında titredi. Parmaklarım saçlarına dolandı, bir avuç tuttu ve başını nazikçe geriye yatırarak o tatlı, uysal ağzına daha iyi erişmemi sağladı. Dilimi içine kaydurdım, onu tattım ve ihtiyaç içimde yuvarlandı.

Tanrım, bu iyi hissettirdi. Bu, evlenme teklifimizdeki o iffetli öpücükten çok çok daha iyiydi. Böyle olmalıydı. Dilim onunkinin üzerinde gezindi ve boğazından küçük bir ses kaçtı. Bu ses tüm kan hücrelerimi doğrudan sikime gönderdi ve ben yine bir öpücük için ereksiyon olan bir genç kız oldum. Ellerinden biri kalçama geldi, tırnakları bana battı ve beni daha da sertleştirdi. Ağzının içine doğru inledim. Şampuan ve onun baharatlı portakal parfümünün karışımı olan kokusuyla sarmalanmıştım.

Biri boğazını temizledi ve donup kaldık.

Herkes çeşitli derecelerde şaşkınlıkla bize bakıyordu.

Avuçları gömleğimi bıraktı, ağzı benimkinden ayrıldı ve isteksizce ellerimi saçlarından ve boynundan çekti. Yüzü kızararak sandalyesine geri döndü. Ben daha çok kucağımdaki kaya gibi sert sevgi gösterisini saklamakla ilgileniyordum.

Wyatt sırtarak kaşlarını kaldırdı. "Güzel," dedi ve Holden ona dirsek attı.

"Tamam, sanırım büyükanne ve büyükbaba olmamak konusunda çok fazla endişelenmemize gerek yok," diye şaka yaptı babam ve konuklar güldü.

Yemek şirketi pastayı getirdi. Üzerinde *Tebrikler, Avery ve Emmett!* yazıyordu.

"Bensiz pratik yapıyormuşsun, Adams," diye mırıldandım kulağına.

Boğazını temizledi ve ben de biramdan uzun bir yudum aldım. Tenim yanıyordu. En yakın arkadaşlarımın ve ailemin olduğu bir odada otururken hâlâ sertleşmişim. Onun o küçük iniltisini, ellerimin altında mırıldanırken hissettiklerini, ağzımda hissettiklerini tekrar tekrar düşünmeden edemiyordum.

Aslında yeniden yapmak istedim çünkü ilk öpüşmelerimiz çok berbattı. İffetli, hızlı ve yavandı. Ama bu geceki öpücük? İffetli değildi ve yavan da değildi. Yine de çok hızlıydı ve ben daha fazlasını istedim. Bir kez daha denemek istedim. Sanki bir şeyden küçük bir ısırık almışım da bütün tabağı istiyormuşum gibi, ağzını tekrar ağzıma almak istiyordum.

O küçük iniltiyi tekrar duymak zorundaydım.

Avery

YEMEK VE TATLI BİTMİŞTİ, misafirlerin çoğu evlerine gitmişti ve Wyatt dantelli siyah iç çamaşırını kanepeden çıkardığında bir avuç insan oturma odasında oturmuş içiyor ve sohbet ediyorduk. Birkaç kişi yüzlerinde *şaşkın* bakışlarla bana döndü.

Karnım yere düştü.

"Nedir bu?" Wyatt siyah dantel parçasını havada sallayarak sordu.

Holden birasını yuvarladı ve gülmeye başladı. Emmett Wyatt'a tembel, kendini beğenmiş bir sırıtış attı. "Ne olduğunu sanıyorsun, dahi?"

Herkes bana kocaman sırtarak baktı. Yüzüm alev alev yanıyordu ve Emmett'e *bunun bedelini ödeyeceğini* ifade ettiğini umduğum bir bakış attım.

"Birileri kanepede meşgul oluyordu," diye şarkı söyledi biri.

Ayağa kalktım. "Ha, ha, evet, oops. İşte oraya gittiler. Bir içki daha alacağım."

Emmett ayağa kalkıp Wyatt'ın elindeki iç çamaşırını almak için uzandı ve ben de hemen mutfığa koştum.

Popomu tezgâha yasladım ve gözlerimi kapatıp nefes verdim. Emmett'le aramızdaki bu şey kontrolden çıkmaya başlamıştı. Annesi benimle gelinlik alışverişine geliyordu. Gözlerinin nasıl parladığını düşününce içim burkuldu. Çok heyecanlanmıştı. Kendi kızı yoktu, tek sahip olduğu erkek çocuklarıydı. Holden insanlara tahammül edemeyen bir huysuzdu, Wyatt sadece sörf yapmayı önemsiyordu ve Finn bırakın evlenmeyi, biriyle tanışacak kadar bile uzun süre bir yerde kalamıyordu, bu yüzden ben onun tüm eğlenceli kayınvalide-kayınpeder düğünü şeylerinde tek şansıyım.

Kayınvalidem.

Elizabeth ve Sam'i bu şekilde yönlendirerek tam bir pislik oldum. Gerçek olduğunu sandılar. Onları ikna etmek için çok iyi bir iş çıkarmıştık ve şimdi oltaya takılmışlardı.

Kahretsin.

Ve o öpücük.

Çifte bok.

Omurgamda elektrik parıltıları belirmeye devam ediyordu. Beni tutup öptüğünden beri karnımda bir basınç vardı. O öpücük. Hayatımda *hiç* böyle bir öpücük almamıştım. Böyle öpüşmeleri beyaz perdede görmüş, kitaplarda okumuştum ama böyle olabileceğini hayal bile etmemiştim.

Tekrar yapmak istedim.

Titredim ve kollarımı kendime doladım. Bu iş kontrolden çıkmaya başlamıştı. Kontrolden çıkıyordum.

"Selam," diye Emmett'in sesi beni selamladı ve gözlerimi açtım.

"Seni sıçan," diye azarladım onu, o da bana suçlu bir sırıtış attı ve tezgâhta yanımdaki yerini aldı. İç çamaşırını elinden çekip aldım.

"Kazanmak için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyorsun. Wyatt onları çıkardığında yüzündeki ifade, o aptal kaplumbağayı kurtarmaya değerdi" dedi.

Kendime engel olamadım, güldüm. "O resimlerdeki yüz ifaden, benim sahte iç çamaşırlarımın salonda kırbaçlanmasına değerdi."

Bana baktı ve bakışları ağzıma düştü. "Şimdilik ödeştik."

"Onları saklayacağım, biliyorsun," diye meydan okuyarak yemin ettim.

"Gerçekten mi?" Bakışları yüzümde oyalandı ve yine hissettim, omurgamdaki o zonklamayı. Sakinleştirici bir nefes aldım, ama hızlanan nabzımı yavaşlatmak için hiçbir şey yapmadı. "Bunları kendim aldım.

Onları giyecek misin?" Cevap vermedim. Konuşma hızla tehlikeli bir bölgeye kaymıştı. Tüm bunların sahte olması gerekiyordu, ama bu canlı, elektrikli his

rol yapıyormuş gibi hissediyorum.

"O neydi öyle?" diye sordu kısık bir sesle, hâlâ bana bakıyordu. Gözleri kararıyordu.

"Ne demek istiyorsun?" Nefesim kesilmişti. Göğsüm sıkışmıştı, sanki bir hız treninin tepesindeymişim de düşmek üzereymişim gibi.

"O öpücük. Neden beni öyle öptün?" Ağzıma baktı ve sonra tekrar gözlerime baktı.

İnanmadığım için küçük bir kahkaha attım. "*Beni öpen sendin.*"

Bakışları tekrar ağzıma düştü ve orada oyalandı. Dönerek yan tarafını tezgâha yasladı ve yüzünü bana çevirdi. Gözlerimi kaçırdım ama uzanıp çenemi kendisine doğru eğdi. Nefes alamıyordum, vücudum çok gergin ve gergin hissediyordu. Parmakları çeneme temas ettiğinde, bunu bacaklarımın arasında hissettim.

"Farklıydı," dedi. Tek yapabildiğim başımı sallamaktı.

"Tekrar yapmak ister misin?" diye sordu alçak bir sesle. "Pratik yapmak için."

Başımı sallamayı bitirmeden elleri kalçalarımaya geldi ve beni tezgâhın üzerine, ona dönük bir şekilde kaldırdığında nefesim kesildi. Dizlerimi birbirinden ayırdı ve yüzündeki ifadeye bakınca gözlerim büyüdü.

Motive olmuş. Gözleri karanlıktı ama odaklanmıştı. Bakışları üzerimde geziniyor, gözlerime mi, dudaklarıma mı yoksa elbisemin yakasına mı baktığından emin olamıyordu. Elleri dizlerimin çıplak teninde duruyordu ve iç çamaşırımın ıslandığını hissedebiliyordum.

Lanet olsun, neler oluyordu?

Peki *neden* bundan bu kadar keyif alıyordum?

Elleri tekrar kalçalarımaya geldi, beni kendine doğru çekti, ağzını ağzıma koydu ve eridim.

İçimdeki gerilimin yarısı yatıştı, yarısı ise daha da sıkılaştı. İstediğim buydu ama ben hep *daha fazlasını* istemiştim. Mutfak tezgâhının üzerinde gençler gibi öpüşmek tek ihtiyacım olan şeydi ama bir saniye sonra daha fazlasını, daha hızlı, daha sert, daha az kıyafet, daha çok ten istiyordum. Ellerimden biri saçlarına dolandı ve inleyerek dilini benimkinin üzerinde gezdirdi. Diğer elim gömleğinin kuyruklarını dışarı çıkardı, böylece elimi kabarık bir karın kasları olabileceğini düşündüğüm -evet *öyleydi!*

Beni daha sert bir şekilde kendisine doğru çekti ve sert boyu bana doğru itti.

"Aman Tanrım," diye ağzına nefes verdim ve ereksiyonu ağzına doğru titreşti.

Be

n. Bir inilti daha çıkardı. "Tanrım, Avery."

Elinin sıkıca saçlarımda olmasıyla ilgili bir şey vardı, Kaçma şansım olmadan ağzımı onun kine dayamak beni çok ama çok

Islak. Diğer eli tekrar dizime geldi, iç uyluğumdan yukarı, merkezime doğru kaydı. Nefesim kesildi. Vücudum yanıyordu. Patlamak üzereydim.

Emmett'in arkadaşlarından biri kapıda, "İçerideler, tezgâhın üzerinde bebek yapıyorlar," diye seslendi ve ben Emmett'ten uzaklaştım.

Emmett birkaç adım uzaklaştı ve tezgâhın üzerine eğildi. Ağır nefes alıp verişiyse sırtı inip kalkıyordu. Tezgâhtan kayarak ayağa kalktım, buzdolabını açtım ve nedense bir şişe acı sos aldım.

"Ben gidiyorum..." Sözümü kestim. "Evet."

"Bir dakikaya ihtiyacım var," diye mırıldandı Emmett gergin bir sesle tezgâha doğru.

Başımı salladım. Evet. İçime bastırarak bir dakikaya ne için ihtiyaç duyduğunu hatırlamak beynime kazınmıştı.

Salona döndüğümde, herkes alkışlamaya başlarken acı sosu masanın üzerine koydum. "Buldum."

Parti devam etti ve sonraki birkaç saati Emmett'in yanında normal davranmaya çalışarak geçirdim. Arada bir bakışlarımız karşılaşıyor ve bacaklarımın arasında bir nabız daha hissediyordum ama bunu görmezden geldim. Bu bir anlaşılmaydı. Gerçek değildi ve bu şekilde tahrik olmamam gerekiyordu. Hislerimi bir kenara itmeye çalıştım ama Emmett'in eli sonunda bileğime konduğunda ayağa kalktım.

"Ben eve gidiyorum," dedim gruba, ona bakmadan. Emmett kaşlarını çatı ve ayağa fırladı. "Gidiyor musun?"

Başımı salladım. "Yorulmuş. Herkese güle güle."

Yorgun değildim. Restoran sektöründe çalışıyordum, düzenli olarak gece yarısından sonra uyanık oluyordum ama burada oturup onun ağzını ağzımda, ellerini saçlarımda hatırlayamazdım. Bu beni deli ediyordu.

Oturma odasından mutfığa, bardağımı bulaşık makinesine yerleştirdiğim yere kadar bir vedalaşma turu beni takip etti. Emmett peşimden geliyordu.

"Yorgun olduğuna inanmıyorum. Restorandaki o geç saatlere ne demeli?"

Kahretsin. Yakalandım. Ona orantısız bir gülümseme verdim. "Yeterince sosyalleştin ve *yalan* söyledim" -kelimeyi fısıldadım- "bir gece için."

Ayrıca, Emmett bu gece beni bir kez daha öperse sabaha kadar buradan ayrılamayacağımdan emindim. Bu düşünce aynı anda hem heyecan verici hem de korkutucuydu.

Ben mutfaktan çıkmaya çalışırken o önüme geçti. "Neden misafir odasında kalmıyorsun?"

"Çünkü tüm eşyalarım yanımda değil. Bu sana şok gibi gelebilir ama ben bu şekilde uyanmıyorum." Yüzümü ve saçımı işaret ettim.

"Eminim uyandığında çok tatlı görünüyorsunuzdur." Ses tonu alaycı ve ikna ediciydi.

Gözlerimi ona diktim. O öpücük ve şimdi de bu mu? "Sana ne oldu böyle?"

Ağzının kenarları hınzır bir gülümsemeye kalktı ve omuz silkti. "Sadece merak ettim."

"Sadece neyi merak ediyorsun?" Yanından geçmek için onu hafifçe ittim. Elimi tuttu ve yüzüm ona dönük olacak şekilde beni döndürdü.

"Nasıl olurdu?"

Omurgamda bir elektrik çarpması daha oldu ve bacaklarımın arasındaki basınç arttı. Emmett mutfakta gördüğüm o karanlık bakışlarla bana baktı.

Ben de nasıl olacağını merak ettim. Tişörtünü çıkarıp ağzımı düz karnında gezdirsem teni nasıl bir his verirdi. Dili meme uçlarımda nasıl bir his uyandırırdı. Mutfakta bana doğru bastıran sert uzunluğunu okşamak ve onun titrediğini hissetmek nasıl bir duygu olurdu.

Bu duygudan, bu kontrolden çıkmış, ezici dürtüden hoşlanmamıştım. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Seks her zaman kaşınacak bir şeydi ama Emmett'le daha fazlasını hissettim. İhtiyacım olan bir şey gibi hissettirdi.

Tehlikeli hissettirdi.

Titredim ve düşüncelerimi kafamdan attım. Buraya gelmemin tek bir nedeni vardı, o da pazarlığın bana düşen kısmını yerine getirip restoranımı alabilmek. Şehirdeki en çekici adamla evcilik oynamak için burada değildim.

"Ben eve gidiyorum," dedim ona kararlı bir şekilde.

"Yürüyor musun?" Kaşlarını çatı. "Güvenli değil."

"Güvenli, gecenin bir yarısı restorandan eve hep yürüyerek gidiyorum."

"Pumalar var."

Güldüm ve içimi çektim. "Bir taksi çağırayım."

"Gerek yok," diye araya girdi Hannah. "Seni ben götürürüm. Akşam yemeğinde sadece bir kadeh şarap içtim, araba kullanabilirim."

"Harika. Teşekkürler, Hannah." Kaşlarını kaldırarak Emmett'e baktım. "Mutlu musun?"

Başını salladı ama hâlâ kaşları çatıktı. "Bir dahaki sefere misafir odasında kalırsın."

"Neden misafir odasında kalsın ki?" Hannah krem rengi Converse spor ayakkabılarını giyerken sordu.

Ağzım bir karış açık kaldı ve Emmett'le birbirimize "*tüh*" der gibi baktık. "Yatak odasını kastetti," dedim ona.

Başını salladı. "Evet. Ben de öyle diyorum. Misafir yatak odası."

Hannah şaşkınlıkla kaşlarını çattı ve diğer ayakkabıyı giymek için eğildiğinde Emmett'a "*Ne oluyor?*" der gibi baktım.

"Emmett sarhoş," dedim Hannah'ya ve bana o bakışı atma sırası ondaydı. "İyi geceler, Emmett."

"İyi geceler, Emmett." Omzunun üzerinden ona baktı. "Belki biraz su içersin."

Bana etkilenmemiş bir bakış attı. "Geleceğim. Geldiğin için teşekkürler, Hannah."

Hannah'yı kapıdan çıkarken takip ettim. "Yarın bankada toplantımız var," diye hatırlattım ona.

"Evet, biliyorum." Kapının çerçevesine yaslanmış, beni izliyordu. "İyi geceler."

"İyi geceler, Adams. Eve gidince bana mesaj at."

Biz arabaya binip uzaklaşana kadar kapıda kaldı.

Evime doğru ilerlerken Hannah'ya baktım. "Bu gece iyi vakit geçirdin mi?"

Dudaklarının kenarları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı ve bana başıyla onay verdi. "Gittim. Gitme konusunda gergindim ama gittiğim için mutluyum."

Hannah sosyal ortamlara girerken tedirgin olan ama oraya girdiğinde genellikle eğleneni biriydi. Sadece bir itici güce ihtiyacı vardı. Ben de genellikle bu noktada devreye girerdim. Bazen ben olmasam Hannah'nın kitapçıdan çıkmayacağından endişelenirdim. Sık sık kurgusal erkeklerin yanında gerçek erkeklerden daha rahat hissettiğine dair şaka yapardı.

"Ben de geldiğin için mutluyum." Omzunu sıktım.

Dudağını ısırdı ve yola bakarken yüz ifadesi değişti. Yutkundu.

"Ne oldu?"

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey." Sesi hafifti.

"Hayır, bir şey var. Nedir o?"

Bakışları önce bana sonra tekrar yola kaydı. "Sanırım bana Emmett'ten bahsetmemene şaşırdım. İkiniz hakkında emin olmadığını ve bu yüzden kimseye söylemek istemediğini söyledi ama..." Yüzünü buruşturdu. "Bundan daha iyi arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Kimseye söylemezdim."

Kalbim göğsüme gömüldü. Lanet olsun. Tam bir pisliktim.

"Birkaç ay önce sana kasabadan biriyle çıkmak isteyip istemediğini sordum," diye devam etti, yüzünde endişe okunuyordu. "Ve sen hayır dedin."

Dünyadaki en büyük pislik. Hannah çok tatlı, çok nazik, çok özverili ve çok düşünceliydi. O benim bu şehirdeki en yakın arkadaşımı ve ben burada ona kendini tam bir pislik gibi hissettiriyordum.

"Hepsi sahte," diye ağzımdan kaçırdım.

Kahretsin. Başımı baş dayanağına yasladım ve ona kaçamak bir bakış attım.

Bana garip bir bakış attı. "Ha?"

"Emmett'le olan her şey koca bir yalan. Nişanlı değiliz, çıkmıyoruz bile." Sözcüklerim ağzımdan döküldü. "O adamdan hoşlanmıyorum bile."

Gözlerini kırıştırarak yola baktı, dudakları aralandı. Neyse ki benim sokağımdaydık, bu yüzden arabayı benim evimin garaj yoluna çekti. Tek kelime etmeden arabayı park etti ve eski eve bakarak oturdu. Arka bahçede müzik çaldığını ve insanların konuştuğunu duyabiliyordum.

Hannah sonunda bana baktı. "Açıklayabilir misiniz lütfen?"

Konuşmaya başladım ve duramadım. Ona her şeyi anlattım. Bana nasıl yaklaştığını ve düşük oy oranlarından bahsettiğini, seçimi kazanmak istediğini ama bekar olmanın ona nasıl zarar verdiğini, kız arkadaşı gibi davranırsam kredime kefil olmayı nasıl kabul ettiğini, beni sahte nişanlanmaya ve sonra sahte evliliğe nasıl ikna ettiğini, hepsini.

Hannah'nın hakkını yemeyelim, beni dinledi ve tek kelime etmedi, meraklı bir ifade takınarak tüm sırlarımı ona anlatmama izin verdi. Sonunda, sözümü bitirdiğimde koltuğuma geri çöktüm.

"Eee?" Kaşlarımı kaldırdım. "Bütün bir kasabaya yalan söylediğim için cehennemin en alt katlarına mı gideceğim?"

Gözlerini kısarak çenesine vurdu. "Belki en düşük seviye değildir."

Homurdandım ve o da bana sırtıttı.

"Yeni bir güverte ve yeni pencereler oldukça iyi bir anlaşma,"

diye düşündü. Yüzümü buruşturdum. "Elizabeth çok heyecanlı."

"Ondan gerçekten hoşlanmıyor musun? Birazcık bile mi?"

Tereddüt ettim. Tereddüt etmedim. Yapmadığımı biliyordum. Ama o öpücükler çok güzeldi. Onları ayak parmaklarıma, saçlarımin uçlarına, tırnaklarımin uçlarına kadar hissettim. Parmaklarımin kafa derime değdiğini ve dilinin benimkine süründüğünü düşünerek yutkundum. Boynumdan aşağı bir ürperti aktı.

Hannah'ya tekrar yalan söylemek istemedim.

"Bu Emmett Rhodes. Tabii ki ona biraz aşığım." Omuz silktim. "Ama ciddi bir şey değil. Gerçekten ciddi. Hepsi sahte, hepsi göstermelik."

Şüpheli görünüyordu.

"Hepsi sahte," diye vurguladım. "Ve bunu sana yaptığım için gerçekten üzgünüm ama kimseye söyleyemezsin."

Gözlerini devirdi. "Kime söyleyeceğim ki? Günlerimi Oliver Twist, Harry Potter ve Daisy Buchanan ile geçiriyorum. Senden sonra en iyi ikinci arkadaşım Jane Austen. Sırrın güvende."

Göğsüme bir rahatlama yerleşti. Arayan Hannah'ydı ve ona güvenebileceğimi biliyordum. Kendimi hafiflemiş hissettim, sanki sahte ilişki saçmalıklarıyla dolu ağır sırt çantam birkaç dakikalığına yere bırakılmıştı.

"Teşekkür ederim. Oh," diye hatırladım, "gelinlik alışverişi. Lütfen benimle gelir misin? Gelecek hafta sonu."

Yüzü aydınlandı. "Tabii, çok isterim."

"Tamam, güzel." Eğildim ve ona hızlıca sarıldım. "Teşekkürler, Han. Sen en iyisisin, bunu biliyor musun?"

Vedalaştık ve içeri girdim. Kapıdan içeri adımımı attıktan birkaç dakika sonra telefonum çaldı. Emmett'ten bir mesajdı.

???

Evet mi? Ben de cevap verdim.

Sadece eve sağ salim vardığından emin olmak istedim.

Mesajlara merakla baktım. Emmett'in önemseydiği tek bir şey vardı, o da seçimlerdi; bu yüzden eve sağ salim dönmem konusunda bu kadar endişelenmesi bana tuhaf gelmişti.

Ve belki de onun beni önemseydiği düşüncesiyle kalbim biraz daha hızlı atıyordu.

Ama arabada Hannah'ya söylediklerimi düşündüğümde -*hepsi sahte, hepsi göstermelik*- ayıldım. Ayrıca Emmett öyle bir adamdı, herkesin halini hatırını soran, aile üyelerini soran, işlerinin nasıl gittiğini soran biri. Schmoozey, diye kendime hatırlattım. Emmett herkesin işine burnunu sokardı ve Elizabeth onu sonsuz bir kibarlık içinde yetiştirmişti. O da öyle yapıyordu. Sadece kibar davranıyordu.

Ev güvenli. Teşekkürler. Yarın görüşürüz, diye mesaj attım.

İyi geceler, Adams.

Lakabımı gördüğümde ağzım alaycı bir zevkle burkuldu. Onun bana taktığı lakap. Yatak odamda telefonumu fişe taktım ve yatmak için soyundum. Kot pantolonumu çıkarırken iç çamaşırım cebimden yere düştü.

Tuzak iç çamaşırı. Homurdandım ve elime alıp inceledim. Kumaşı yumuşak ipekti. Dantel yüksek kaliteliydi. Benim bedenime benziyorlardı. Bir kaşımı kaldırdım. Emmett bunları almak için çaba sarf etmişti. İnternette iç çamaşırlarına bakarken ya da bir mağazada satış görevlisine ne istediğini anlatırkenki görüntüsü aklıma geldi ve bacaklarımın arasındaki baskı ve ağırlık geri geldi. İç çamaşırlarını sanki yanıyormuş gibi yere bıraktım.

Yaklaşık yarım saat boyunca karanlık yatak odamda yatağımda uzanarak uykuya dalmaya çalıştım ve başaramadım. Emmett'le ilgili tüm düşünceleri kafamdan uzaklaştırmama rağmen bacaklarımın arasındaki baskı devam ediyordu. Emmett'in sıcak ağzının, kirli sakalının sıyrıklarının, parmaklarının sert dokunuşunun düşünceleri aklımdan çıkmıyordu. İçimdeki gerilim devam etti ve hayal kırıklığı içinde inledim.

Ellerim iç çamaşırımın içine kayarken kendime uyumam gerektiğini söyledim. Uyku önemliydi ve yeterince uyumadığımda huysuz oluyordum, diye düşündüm parmaklarım merkezime temas ederken. Parmaklarım ıslaklığımın üzerinde kayarken iç çektim. Bunu yaparken Emmett'i düşündüğümü kimse bilmeyecekti. Tamamen yalnızdım ve kimse bilmeyecekti. Bu normaldi. Muhtemelen o da bunu yaparken beni düşünüyordu. Emmett'in yatağında tek başına, beni düşünürken sikini okşadığı görüntüsü kıvrımlarıma yeni bir ıslaklık seli gönderdi ve tekrar iç çektim.

Parmaklarım hızlı daireler çizdi ve birkaç dakika içinde zevkten uçurumun kenarına geldim, gözlerim kapandı ve ağzım açıldı. Ürperdim ve sızlandım, bu gece mutfakta uzun boyunun bana nasıl baskı yaptığını, ağzının boynumu nasıl sıyırdığını ve içimdeki elektriğin nasıl kıvılcımlandığını hatırladım. Parmaklarım hızla hareket etti ve ben boşalırken vücudumdaki tüm gerilim boşaldı.

İşim bittiğinde yastıklara gömüldüm ve nefesimi tuttum.

Daha iyi hissetmiyordum. Kendimi boş hissediyordum ve uzuvlarımdaki muhtaçlık seğirmesi devam ediyordu. Hâlâ daha fazlasını istiyordum. Zihnim karşı çıkıyordu ama bedenim Emmett'in ağzına, ellerine, uzunluğuna ihtiyaç duyuyordu.

Birlikte çok fazla zaman geçiriyorduk. Bu yüzden böyle hissediyordum. Emmett'e geri adım atmamız gerektiğini söyledim. Aşırı PDA'mızla herkesi mükemmel, mutlu, sadık bir çift olduğumuza ikna etmiştik, bu yüzden artık öpüşmemize gerek yoktu.

Yarın. Yarın Emmett'e söyleyeceğim.

OceanofPDF.com

Avery

"NE YAPIYORSUN?" Ertesi sabah restoranın önündeki kampanya tabelasına bir çivi çakarken Emmett omzumun üzerinden mırıldandı. On dakika önce geldiğimde tahta kazıklardan biri kırılmıştı.

Bronz tenine çok yakışan beyaz bir tişört giymişti ama muhtemelen bunu zaten biliyordu ve bunu bildiğini bilmek beni rahatsız ediyordu. Bakışlarım kollarına oturan ama çok dar olmayan kısa kolunun eteklerine kaydı. Ön kollarına bir göz attım.

Bu sabah azgın uyandım ve bu beni huysuz yaptı.

Odaklan, diye hatırlattım kendime.

Bir saat içinde bankayla bir toplantımız vardı, Emmett o sırada imzayı atacak ve restoran tamamen benim olacaktı.

Pek sayılmaz. Bu sadece iş kredisi kısmıydı. Keiko ve ben birkaç hafta içinde evrakları imzalamak için buluşacaktık. Yine de bugün çok önemliydi. Bugünden sonra, son düzlüğe girmiş olacaktım. Tek yapmam gereken Emmett'le yaptığım pazarlığın bana düşen kısmını yerine getirmek ve onun taparcasına sevdiği nişanlısını oynamaktı.

Kollarına bakmanın bunun neresinde olduğundan emin değildim. Odaklan, diye kendime tekrar hatırlattım.

"Tabelanız parçalanıyor." Bir çivi daha çaktım ve sağlam olduğundan emin olmak için direği salladım. "Bunlara daha iyi bakmalısın."

Yaptığım işi incelemek için eğildi. "O çekici nereden buldun?"

"Nalburdaki Jim'den ödünç aldım." Ayağa kalktım ve elimi Ellerini çek.

Emmett yüzünde bir gülümseme belirmeden önce meraklı bir ifadeyle bana baktı. "Teşekkürler."

Omuz silktim. "Bunu senin için yapmadım." Ses tonum amaçladığımdan daha keskin çıkmıştı.

"Oh, öyle mi?" Kaşları yukarı kalktı. Bana inanmamıştı. "Bugün neden bu kadar huysuzsun?" Yüz hatlarına şeytani bir sırıtma geldi. "Dün gece beni özledin mi?" Göz kırptı ve dudağını ısırdı.

Sinirim omuzlarımda yükseldi. "Eğer restoranımı bu canavarla kapatacaksan, en azından iyi durumda tut."

"Burası henüz senin restoranın değil," diye hatırlattı sırtarak ve kaşlarını çatıttım.

Gülümsemesi aydınlandı. "Rahatla Adams, bugün bankada her şey yolunda gidecek." Çekice uzandı. "Bunu Jim'e geri götüreceğim. Emmett Rhodes kampanyasına yardım ettiğin için teşekkürler." Eğildi ve şimşek hızıyla çenemi yukarı kaldırıp bana hızlı bir öpücük kondurduktan sonra hızla uzaklaştı, caddeyi geçti ve nalbur dükkanında kayboldu.

O kısacık temastan sonra nabzım hızlanmıştı. Bedenim Emmett'in ağzının tadını almıştı ve daha fazlasını istiyordu.

Huysuzluğum bir kademe daha arttı.

Boş sokağa bir göz attım. Dışarıda birkaç turist vardı ama görebildiğim kadarıyla hiç yerli yoktu ve tabela bizi restoranın içindeki müşterilerden saklıyordu.

Gözlerimi hırda vatçıya diktim. Emmett neyin peşindeydi? Etrafta bu maskaralığı sürdürecektir kimse yoktu.

Dün gece rahatlatmaya çalıştığım baskı mı? Hâlâ oradaydı. Emmett'in kaybolduğu nalbur dükkanının kapısına baktım. Hâlâ boynumdaki ağzını, tenimi sıyıran dişlerini, her yerimdeki ellerini, dün gece benim parmaklarımdan olduğu yerdeki parmaklarını düşünerek sımsıkı sarılmıştım.

Kahretsin. Sanırım Emmett Rhodes ile yatmak zorunda kaldım.

Bir kahkaha attım ve restorana giden merdivenleri tırmandım. Kesinlikle olmaz. Yüzde yüz hayır. Asla, asla.

"Bu kadar komik olan ne?" İçeri girdiğimde Max sordu. Başımı salladım. "Hiçbir şey."

"Bunu burada yapmasan olmaz mı, lütfen?" Daha sonra Emmett'e, yeni oturmuş bir aileyi selamladıktan sonra bardaki taburesine dönerken sordum. "Burası bir aile mekânı. Seni her yerde geyik yaparken görmek istemezler."

"Sadece bazı arkadaşlara merhaba diyorum." Suyundan bir yudum aldı. "Arkadaşlar düzenli olarak konuştuğunuz ve birlikte vakit geçirdiğiniz kişilerdir," diye yavaşça açıkladı.

Ona boş boş baktım, bu da tezgahı silerken daha da sırtmasına neden oldu.

"Vay be, tam bir bilgi hazinesisiniz. Benimle paylaştığınız için çok teşekkür ederim."

"Senin için mi, Adams? Ne zaman istersen." Holden yanındaki koltuğa otururken döndü. "İşte orada."

Holden beni selamlamak için bir kez başını salladı. "Avery." "Merhaba Holden. Sana bir şey getireyim mi?"

Emmett etrafına bakındı. "Siparişlerimizi alabilecek personeliniz yok mu? Bu, zamanınızı verimli bir şekilde kullanmak gibi görünmüyor."

"Sakin ol Jeff Bezos," diye azarladım onu. "Müşterilerle konuşmayı seviyorum. Buna müşteri hizmetleri deniyor."

Emmett eliyle kendini işaret etti. "Ben bir müşteriyim ve bir mola vermenizi, oturmanızı ve bizimle öğle yemeği yemenizi istiyorum."

Holden başıyla onayladı. "Bize katıl, Avery. Henüz seni tebrik etme fırsatım olmadı." Durdu, düşünüyordu. "Tebrikler."

Ona gülümsedim. "Teşekkürler Holden." Az konuşan ve kesinlikle yapmacık olmayan bir adam. Keşke Emmett de onun gibi olabilseydi. Bunu asla ama asla yüksek sesle itiraf etmezdim ama aslında Emmett'in Holden'dan biraz daha yakışıklı olduğunu düşünüyordum. Holden iri yarı bir adamdı, uzun boylu ve genişti. Emmett biraz daha zayıftı, hâlâ uzun boyluydu ama yüzücü vücuduna sahipti, uzun, yağsız kaslardan oluşuyordu. Uzun, yağsız kaslar beyaz bir tişörtün içinde oldukça iyi görünüyordu. İçinin dışıyla uyuşmaması çok kötüydü. Holden onu orada yakalamıştı.

"Neden Holden gibi olamıyorsun?" Emmett'e kardeşini işaret ederek sordum. "Erkekler görülmeli, duyulmamalı." Bakışlarım tişörtünün omuzlarına kadar uzandığı yere takıldı.

Holden'in ağzının köşesi yukarı kalktı. Emmett sandalyesine uzanmış, kaplayabildiği kadar yer kaplıyordu. Yüzünde küçük bir gülümsemeyle bana bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi? Gördüklerin hoşuna gitti mi Adams?"

Yüzüm kızardı. Ben biliyordum, o da biliyordu ve bir şekilde bu durumu daha da kötüleştiriyordu.

Yüz ifademdeki bir şey Emmett'i güldürdü ve o da alaycı tonunu bıraktı. "Bizimle otur ve öğle yemeği ye."

"Avery, biraz ara ver," diye ısrar etti Max arkamdan. "Barı ben alabilirim."

Üçe karşı birdik ve karnım açlıktan gurulduyordu, bu yüzden not defterini ve kalemi tezgâha bıraktım ve diğer tarafa doğru yürüdüm.

Max önlüğünden bir kâğıt ve kalem çıkardı. "Pekâlâ, öğle yemeği siparişleri." "Buyurun." Emmett elini koluma koydu, ben de elindeki çiviği görmezden geldim.

temas sırasında farkındalık.

"Somon burger, lütfen." Sesim gergin çıkıyordu.

"Holden?" Emmett sordu.

"Biftekli sandviç." Max'e bir kez başını salladı. "Teşekkür ederim." Max kalemi havada başını kaldırıp baktı. "Yanında patates kızartması?"

"Evet."

"Yanında bir salata alacak." Emmett kaşlarını kaldırarak Holden'a baktı. "Yeterince sebze yemiyorsun ve burada salatalar gerçekten çok güzel."

Max Holden'a baktı, o da gözlerini devirip onaylar gibi homurdandı.

Emmett gülümseyerek Max'e, "Ben de somon burger ve yanında salata alacağım," dedi. "Teşekkürler, Max."

"Teşekkürler Max," diye seslendim arkasından, siparişleri mutfağa bırakırken. "Her zaman kardeşin için mi sipariş verirsin?" Emmett'e sordum.

Holden aniden ayağa kalktı, telefonu çalıyordu. "Hemen döneceğim."

Emmett, Holden'ın telefonunu kulağına dayayarak ön kapıdan çıkışını izledi. "Onun için sipariş vermedim, birkaç ayarlama yaptım." Bana doğru döndü ve bakışlarının yüzümde gezinmesine izin verdi.

Ağzım açık kaldı. "Doğru. Ayarlamalar."

"Adam kendisi için neredeyse hiç yemek yapmıyor, yaptığında da Bay Noodle gibi üzücü bir şey oluyor."

Ağzım açık kaldı. "Hey, Bay Noodle'ın nesi var?"

Bana bir bakış attı. "Kimseye Bay Noodle yediğini söyleme yoksa bütün kimliğimiz ortaya çıkar. Kimse Bay Noodle yiyen bir kadınla evleneceğime inanmaz."

Tam kapı açıldığında ve tanıdık, genizden gelen bir ses düşüncelerimi böldüğünde içimden bir kahkaha yükseldi.

"Max," diye seslendi Chuck, o sırada başka bir masada bir müşterinin siparişini almakta olan Max'in dikkatini çekmek için parmaklarını şıklattı. "Bana ekstra mayonezli bir sandviç getir."

Max yüzünü buruşturdu ve birazdan orada olacağını belirtmek için Chuck'a bir parmağını kaldırdı.

Chuck bana doğru baktı ve ellerini kaldırdı. "Alo? Buraya servis alabilir miyim? Tanrım." Başını salladı ve gözlerini devirdi.

Emmett peçetesini yere bıraktı, ayağa kalktı ve Chuck'a doğru yürüdü. Keskin bir nefes aldım.

Ne oluyordu? Neler oluyordu? "Hayır, Emmett, yapma-"

Emmett Chuck'a doğru yaklaştı, eğildi ve ona sessizce bir şeyler söyledi. Yüzünde hoş ve dostça bir gülümseme vardı ama bakışları sertti. Bir elini duvara dayamış, diğer elini de yumruk yaparak yanında sıkımişti. Chuck'ın ifadesi kızgınlıktan savunmaya geçti. Chuck da Emmett'a bir şeyler tükürdü. Emmett'ın profilinin sadece yan tarafını görebiliyordum ama çenesi sertleşti, eli büküldü ve Chuck'a her ne söylediye adamın dehşete düşmüş gibi görünmesine neden oldu.

Bakışlarım tekrar Emmett'ın yüz ifadesine kaydı. Dudaklarımı ayırdım, sertleşmiş çenesini ve kenetlenmiş elini inceledim ve yine zihnim dün gece onun mutfağında, ağzı benimkine karşı öfkeli ve elleri üzerimde olan görüntülerle doldu.

Titredim.

"Orada neler oluyor?" Max yanımda sordu. "Kavga mı edecekler?" Sesini alçalttı. "Bu çok ateşli olurdu."

"Biliyorum," diye mırıldandım, sonra kendimi tuttum. "Yani, hayır, burada kavga istemiyoruz."

Chuck karısına bir şeyler söyledi ve ikisi dönüp gittiler. Emmett hiçbir şey olmamış gibi koltuğuna dönmeden önce onların gidişini izledi.

"Tanrım, bu adama katlanamıyorum," diye mırıldandı Emmett, menüsünü okurken. "Müşterilerimi her zaman restoranlara götürürüm çünkü birinin servis personeline nasıl davrandığını görmek bana onun nasıl bir insan olduğunu gösterir. Eğer pisliğin tekiyseler, onlarla çalışmayız." Bana baktı. "Ne? Aynı fikirde değil misin?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır, öyle. Haklısın."

Holden geri döndü. "Gitmem gerek." Telefonunu tekrar cebine soktu. "McKinley sitesi," dedi Emmett'a açıklama olarak. "Bir su hattı patladı."

Emmett elini salladı. "Git, git. Öğle yemeğini ofise getireceğim."

Holden'a hızlıca veda ettim ve o da gitti.

Emmett ve ben yemeğimizi yedik ve üzerimize komik bir huzur çöktü. Belki de sadece bizim için yepyeni olduğu için komikti. İnsanlar merhaba demek ve tebriklerini iletme için uğruyorlardı ve ben onları dinlerken Emmett onlarla kısa sohbetler yapıyordu. İnsanların onunla nasıl etkileşime girdiklerini, onunla nasıl bir şeyler paylaşmak istediklerini ve hayatlarıyla ilgili küçük ayrıntıları nasıl hatırladığını izledim. Eğer gevezelik yapıyorsa, bu işte çok iyiydi. Yine de belki de geyik yapmadığından şüpheleniyordum. Belki de bu sadece Emmett'ti.

Çenesinin nasıl gerildiğini ve yumruğunun nasıl sıkıldığını, Emmett'in sinirlendiğinde ne kadar *ateşli* görüldüğünü hayal etmeden duramıyordum. Yaptığımız tüm bu planı tehdit edecek kadar sıcaktı. Bundan sonra çok ama çok dikkatli olmalıydım.

"İnsanlarla gerçekten ilgileniyorsun." Şirketinden biri az önce ayrıldıktan sonra başımı ona doğru eğdim. "Bu insanları gerçekten önemsiyorsun. Bu bir rol değil."

Bana eğlenen bir bakış attı. "Tabii ki rol yapmıyorum." Saati kontrol etti. "Gitmeliyiz."

Başımı salladım ve tabaklarımızı toplamak için hamle yaptım ama Emmett elini benimkinin üzerine koyarak beni durdurdu.

"Sorun değil," dedim ona. "Max meşgul." Max yanımda belirdi. "Ben hallederim."

"Teşekkürler Max, minnettarım." Emmett elini benimkine doladı ve beni kapıya doğru çekti. "Hadi Adams, gidip sana bir restoran bulalım."

Avery

Kredi uzmanı Harold, boğazını temizlemeden önce monoton sesiyle bize "HER ŞEY DÜZENLİ GİBİ GÖRÜNÜYOR" dedi. "Bayan Adams, lütfen şurayı imzalar mısınız?" diyerek evrakta benim imzam için ayrılan yeri işaret etti.

Öne eğildim ve adımı karaladım. Harold memnuniyetle başını salladı.

"Ve Bay Rhodes, lütfen şurayı imzalar mısınız?" dedi Harold, adımın yanındaki satırı göstererek.

Emmett öne doğru eğildi ve durakladı.

İşte o andı. Her şeyin ters gittiği andı. Bütün gün bu anı beklemiştim. Zemin çökmek üzereydi ya da bir deprem olacaktı ya da kalem elinde patlayacaktı. Emmett'in kredime kefil olmasına bir şey engel olacaktı.

Bana hızlı, küstah bir sırıtış attı ve kalemi yere bırakmadan önce adını çizik çizik ilmeklerle imzaladı.

"Çok iyi." Harold kâğıtları topladı. "İşiniz için teşekkür ederim."

Bekledim. "Bu kadar mı?"

Harold gözlerini kırptırdı. "Başka bir şey mi bekliyordun?" Emmett eğlenerek kaşlarını kaldırdı.

"Hayır, sanırım değil." Omuz silktim.

Bu kadar kolay olmamalıydı. Bunun için çalışmama bile gerek yoktu. Evet, Emmett'e katlanmak ve onunla rol yapmak zorundaydım ama gerçekçi olalım, *o kadar* da zor değildi.

Ve artık kredim vardı, böylece Keiko Vancouver'a yaptığı son seyahatten döner dönmez restoranı satın alabilirdim.

Emmett ayağa kalkarken Harold parmaklarını birbirine geçirdi ve rahatsız görünüyordu.

"Seni rahat bırakacağız. Teşekkürler, Harold." Emmett elime uzandı. "Hadi, sevgilim."

Beni bankadan çıkarmasına izin verirken ellerimizin birleştiği yere baktım ama tam kapıdan çıkarken biri onun adını seslendi.

"Emmett," dedi annesi yaşlarında bir kadın, yanımıza yaklaşıp. "Sırt Çantası Arkadaşları evraklarını imzalamak için biraz vaktin var mı?"

"Elbette." Bana döndü. "Hemen geliyorum." Yanıma gelmeden önce parmakları kolumu okşadı.

Dışarıda bekledim ve birkaç dakika sonra yanıma geldi. "Bunun için üzgünüm."

Başımı salladım. "Sorun değil. Sırt Çantası Arkadaşları nedir?"

"Önemli değil. Yine acıktım." Çenesini sallayarak yerel yiyecek ve el sanatlarının sergilendiği çadır ve stantların kurulduğu ana caddeye doğru ilerledi. "Hadi çiftçi pazarını gezelim."

Yine de yüz ifadesindeki bir şey dikkatimi çekti. Utanç mı? Bakışlarıma karşılık vermedi. Çok odaklanmıştı. "Ne oldu?" Bastırdım.

Tekrar başını salladı ve elimi tuttu. "Yok bir şey. Sence yine o waffle'lardan var mıdır?"

Diğer elimle telefonumu arka cebimden çıkardım ve Google'da 'sırt çantası arkadaşları' diye arattım.

El ele markete doğru yürürken "Backpack Buddies, Vancouver Adası'nda düşük gelirli okul çocuklarına akşamları ve hafta sonları besleyici öğünler yiyebilmeleri için sırt çantalarında yiyecek sağlayan bir okul programıdır" diye okudum. İçim sıcak bir günde dondurma gibi eridi.

Emmett inledi ve gözlerini devirdi. "Gerçekten çok meraklısın, biliyor musun?"

"Emmett," dedim alaycı bir ses tonuyla. Beni görmezden geldi.

"Emmett," elini bıraktım ve kendimi kolunun altına sıkıştırdım. "Gizliden gizliye iyi bir adam mısın?"

Kaşları çatıldı. "Vergi indirimi için."

Başımı salladım. "Hayır, değil."

Sonunda bana baktı ve midem yavaş, lezzetli bir yuvarlanma yaptı. Bakışları üzerime yerleşti ve kendimi çok rahat bir şekilde sıcak hissettim. "Lütfen kimseye söyleme."

"Neden olmasın?"

Omuz silkti ve başka tarafa baktı. "Bunu kampanya için kullanmak çok adice. Kasaba için yapabileceğim şeylere odaklanmak istiyorum."

Yüzümde beliren gülümsemeye engel olamadım. "Pekâlâ. Tek kelime etmeyeceğim."

Bana hızlı bir bakış gönderdi. "Teşekkürler." Başparmağı dalgınca omzumu okşadı.

"Emmett?"

Bana baktı. Ağzının kenarı küçük beyaz yara izini eğerek kasıldı ve parmağım seğirdi. Parmak ucumla o yara izini takip etmek istedim.

"Kredime kefil olduğunuz için teşekkürler." Boğazım düğümlendi ve içimden ağzımı kapatmak geldi ama bunu söylemem gerektiğini biliyordum. Emmett olmasaydı, Chuck Masa Üç'ü bir striptiz direğiyle değiştirir ve barın arkasına neon ışıkları yerleştirirdi. Ucuz kurabiyeler yerine markalı kurabiyeler aldığım her sefer, mücevherlere harcadığım her gereksiz dolar için kendimi tekmeleyebilirdim ama bunun yerine Emmett'e bana borç verdiği için minnettar hissediyordum.

"Sana bir sürü saçmalık yaptığımı biliyorum ama..." Dudağımı ısırđım ve ona alaycı bir gülümseme verdim. "Sen olmasan tamamen mahvolurdum, o yüzden teşekkürler. Seçilmen için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum." Yutkundum. "Gerçekten de Isaac'ten daha iyi bir iş çıkaracağını düşünüyorum."

Sanki bir sırrı biliyormuş gibi yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle beni izledi. Başparmağı hâlâ tenimi okşuyordu ve ben başka bir şeye odaklanmakta zorlanıyordum. "Teşekkürler Adams. Bunu takdir ediyorum. Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getireceğini biliyorum." Dudağını çiğnedi. "Sana güveniyorum."

Yüzüm ısındı. Bu bizim için büyük bir ciddiyetti.

Yutkundum ve bakışlarım tekrar ağzına kaydı. "O yara izi nasıl oldu?"

"Bu mu?" Dudağını işaret etti. Başımı salladım.

"Wyatt ve ben oturma odasında çocuk gibi şakalaşıyorduk ve ayağım kaydı ve yüzümü sehpaıa çarptım." Ağzı tekrar eğildi. "Keşke

kaykay gibi daha havalı bir şeyden geliyordu."

Homurdandım, bakışlarımın bir kez daha yara izinde kalmasına izin verdikten sonra kolunu tuttum. "Hadi, sana biraz yeşil meyve suyu ya da her neyse ondan alalım."

Güldü ve onu çiftçi pazarına çekmeme izin verdi.

Standlar arasında dolaştık, satıcılara merhaba dedik ve yerel çiftliklerden sebzeler satın aldık. Restoran birçok satıcıdan alışveriş yapıyordu ancak genellikle teslimatlarla o kadar meşgul oluyorlardı ki sohbet etmek için fazla zamanımız olmuyordu. Emmett el sıkıştı, kucağına itilen bebekleri tuttu ve ağzına atılan numunelerin tadına baktı.

"Çekiliş bileti almak ister misiniz?" diye sordu elinde bir dizi bilet tutan genç bir kız. "Balomuz için para topluyoruz."

"Elbette." Cüzdanımı çıkardım.

"Ben de biraz alacağım," dedi Emmett ona. "Balo ne zaman?"

Paramızı aldı ve biletleri uzattı. "Yarın gece."

Ona teşekkür ettik ve bir sonraki kabine geçtik.

"Balomda yere kadar uzanan buz mavisi bir elbise giymiştim," diye anlattım Emmett'e. "Arkadaşlarım ve ben limuzin bulamadık çünkü hepsi doluydu, bu yüzden bir at arabası kiraladık."

Kabin sahibine başıyla hızlıca selam verdi ve bana sırtıttı. "Kulağa eğlenceli geliyor."

"Öyleydi. Peki ya sen, senin balon nasıldı?" Omuz

silkti. "Ben benimkine gitmedim."

Koluna dokunarak geri çekildim. "Özür dilerim, ne? Baloya gitmedin mi? Hastanede falan mıydın?"

Masanın üzerindeki küçük bal kavanozlarına göz atarken ağzının kenarı yukarı kalktı. "Hayır. Sadece yürümedi."

Onu meyve tezgahına kadar takip ettim. "Bu ne anlama geliyor?"

"Lisedeki kız arkadaşım bir gün önce benden ayrıldı," dedi bir poşete elmaları yerleştirirken hüzünlü bir gülümsemeyle, "baloya gidip onun başka bir erkekle öpüşmesini izlemek istemedim."

Kaşlarımı çattım. Göğsümün içinde kalbim onun için çarpıyordu. "Bu korkunç bir şey."

Ne kadar boktan bir şey."

Omuz silkti. "Sorun değil, en iyisi buydu. Şu anda mutlu bir evlilikleri var, bu yüzden onları suçlayamam. Ve sanırım bir süredir ona aşıktı ve ben bunu bilmiyordum."

"Bir kız arkadaşın olduğuna inanamıyorum." Ona biraz alaycı bir sırıtış attım. "O tür bir adam olmadığını sanıyordum."

Güldü. "Evet, Nat bunu çabucak anlamama yardımcı oldu."

Kayıt çizik. Gözlerimi kısarak durakladım.

"Nat? Will'in Nat'i mi?"

Başını salladı. "Evet. Will'in Nat'i."

"Vay be." Yani Emmett bir kızla çıkmış ve sonra kız onu en iyi arkadaşı için terk etmişti. "Ne demek anlamana yardım etti?"

Aklıma bir sürü fikir geldi. Hamilelik korkusu mu? Emmett Nat'i hamile bıraktı, o da doğurmak istedi ama Emmett doğurmadı mı? Emmett'in başka birini hamile bırakması fikri damarlarımda kıskançlık öfkesi uyandırdı.

Nefesini içine çekti ve çantasına koymadan önce elindeki elmayı inceledi. "Bir planı vardı, bir gün bir aile kurmak istiyordu ve beni bunu sağlayabilecek bir adam olarak görmüyordu. Bu tür şeyler umurunda değildi."

Kalbim ikiye bölündü, Emmett'in genç versiyonunu düşündüm, çelimsiz ve genç, balo gecesinde evde yalnız oturuyor, Nat'in hayat planı için yeterince iyi olmadığını düşünüyordu.

Yüzümdeki üzgün ifadeyi gördü ve güldü. "Adams, sorun değil.

Gerçekten. Balodan bir gece önce beni terk ettiği için yıllar sonra özür diledi. Ayrıca, amca olmayı seviyorum. Will benim olabileceğimden çok daha iyi bir baba ve koca." Bu sözleri duyunca elim göğsüme gitti. Emmett bu yüzden mi bir ilişki istemiyordu? Çünkü biri onu istemiyordu, o Onun yerine mi?

Bu olay olduğunda onların sadece genç olduklarını biliyordum. Bunu biliyordum. Nat'in sevimli bir insan olduğunu da biliyordum. Will'le randevu gecesi için restorana gitmişlerdi ve Nat arkadaş canlısı, kibar ve sabırlıydı. İnsanlar hata yapar. Gurur duymadığım şeyler yapmıştım.

Ama aynı zamanda Emmett'e acı çektirmişti. Ona değersiz olduğunu hissettirdi.

Zihnimin arkasında çirkin bir yerde, hâlâ ona karşı bir şeyler hissedip hissetmediğini merak ediyordum. İkisi de otuzlu yaşlarının ortasındaydı ve gördüğüm kadarıyla Will ve Nat mutlu bir evlilik sürdürüyorlardı. Yine de Emmett ve Nat'i hiç birlikte görmemiştim. Belki de hâlâ onun için bir meşale taşıyordu.

Aklıma bir fikir geldi ve neşelendim. "Yarın akşam ne yapıyorsun?" Ona sordum.

"Ailemle akşam yemeği yiyeceğiz, unuttun mu?"

"Doğru." Elizabeth aradı ve bizi yarın evlerine yemeğe davet etti. Bütün aile orada olacaktı. Aslında bu hâlâ işe yarayabilirdi. "Hemen döneceğim."

Bana meraklı bir bakış attı ama başını salladı, ben de uzaklaşıp telefonumu çıkardım. Miri'yi arayıp yaklaşan düğünle ilgili cevaplayamadığım pek çok soru sorduktan sonra ona kendi sorularımı sordum ve nihayet manava ödeme yapan Emmett'in yanına döndüm.

"Sana bir teklifim var," dedim ona bir sonraki standa doğru ilerlerken.

"Tamam." Bana bir kaşını kaldırdı.

"Yarın gece baloya gidelim." Ona kaşlarını oynattım. "Giyinip süsleniriz, bir limuzin kiralarız, ergen şehvetinin kokusu arasında garip bir şekilde yavaş dans ederiz, çok eğlenceli olur."

Kararsız görünüyordu. "Bilmiyorum."

"Hadi," diye yalvardım. Yürürken kolumu onun koluna doladım. "Söz veriyorum eğlenceli olacak. Ve harika bir kampanya fırsatı. Isaac şehirde hiç gönüllü olmaz. Ayrıca Miri'yi çok mutlu edecek."

Bakışları üzerimde kaldı ve gülümsedi. "Eğer Miri'yi mutlu edecekse."

Başımı salladım, kızarmış ve heyecanlı hissediyordum. "Öyle olacak, gerçekten öyle olacak. Bu harika olacak."

Emmett

Sekizden hemen önce Avery'nin evinin önüne park ettim. Annem Avery ve benim baloya gideceğimizi öğrendikten sonra ailemle akşam yemeği başka bir geceye ertelenmişti ve Div bana şehirdeki tek limuzinin bir grup genç tarafından tutulduğunu söyledikten sonra babam Avery'yi Porsche'siyle almam konusunda ısrar etmişti.

Zümrüt yeşili 1989 model bir Porsche 911'di ve babamın gurur ve neşe kaynağıydı. Babam basit bir adamdı, hiç materyalist değildi, genellikle üzerinde küçük delikler olan tişörtler giyerdi. Tüm kıyafetleri annem tarafından satın alınırdı ve büyürken bize yeni bir şey almak yerine bir şeyleri tamir etmeyi öğretmişti. Ama bu araba, bu arabayı çok severdi. Normalde onu garajda bir örtünün altında saklar ve sadece yağmur ihtimali sıfır olduğunda dışarı çıkarırdı.

On yedi yıl önce Nat'i baloya götürmek için arabayı alması için ona yalvarmışım ve sonunda merhamet etmişti.

O günü düşününce omuzlarım gerildi ve Avery'nin evinin yanındaki çakıllı patikadan yukarı çıkarken kendi kendime başımı salladım. On yedi yıl önceydi. Önemli bir şey değildi.

Köşeyi dönüp arka bahçeye girdiğimde ayağımın altında bir şey çıkırdadı; bira kutusu. Bahçenin etrafına saçılmış bir sürü bira kutusu vardı.

"Hey, dostum." Yirmili yaşlarında, omuz hizasında sarı saçlı ve düğmeleri açık Hawaîi gömleği giyen bir adam küçük bir avluyu çevreleyen duvarın üzerine tünemişti. Birkaç adam daha koli bandıyla tutturulmuş çim sandalyelerde oturuyordu. Hawaîi tişörtlü adamı tanıdım, yazları sörf dükkanında Wyatt'ın yanında çalışıyordu. Havada keskin bir ot kokusu vardı.

Yaz işçileri. Dalgalar, bebekler ve partiler için Queen's Cove'a akın ediyorlardı. Bahse girerim bu ev en az dört kiralık birime bölünmüştür ve hiçbiri kurallara uygun yapılmamıştır.

Çenemi ona doğru eğdim. "Hey."

"Güzel takım. Lazer'i almaya mı geldin?" diye sordu sırtarak.

Bir kaşımı kaldırdım. "Lazer mi?"

Üst kattaki Avery'nin dairesini işaret etti. "Hatun bira pongunda doğuştan yetenekli." Fırlatma hareketini taklit etti ve bir *pew* sesi çıkardı. "Lazer gibi."

Göğsümde sahiplenici ve huysuz bir şey alevlendi.

Normalde bu adamlarla sohbet etmek için dururdum. Nereli olduklarını, ne zamandır şehirde olduklarını, burayı nasıl bulduklarını falan filan sorardım. İnsanlarla sohbet etmeyi severdim. İnsanları tanımayı severdim.

Yine de bu adamda hoşuma gitmeyen bir şey vardı. Adams için bir lakabı olmasından hoşlanmamıştım. Ondan bu kadar hoşlanmamam hoşuma gitmemişti. Ben böyle biri değildim. Ben böyle biri değildim.

Arkadaşlarından biri "Sen kimsin, onun muhasebecisi mi?" diye sordu ve kahkahalara boğuldular.

Adam ona en korkutucu bakışımı attığımı fark edince gülmeyi kesti. Müşteriler Rhodes İnşaat'ı dolandırmaya çalıştığında kullandığım bakış. *Asla olmaz* bakışım.

"Ben onun nişanlısıyım." Sesim sertti.

Hawaii tişörtlü adamın kaşları kalktı. "Gerçekten mi, kardeşim?"

"Gerçekten." Başka bir şey söylemeden merdivenleri çıktım ve Avery'nin ön kapısını açtım.

"Tatlım, ben geldim," diye seslendim içeri adım atarken. Merdivenleri çıkarken nabzım hızlanmıştı. Belki de balo için gergindim, ki bu aptalcaydı çünkü gençler için bir danstı, neden gerilmem gerekiyordu ki?

"Neredeyse hazırım, bir saniye içinde çıkacağım." Sesi başka bir odadan geliyordu.

Küçük dairenin içinde biraz daha dolaştım ve bir bardak aradım. İlk dolap hazır erişte paketleriyle doluydu. Hayal kırıklığıyla başımı salladım. Üzüldüm. Çok üzücü. Alttaki çekmece paket servis menüleri, yemek çubukları ve soya sosu paketleriyle doluydu.

Buzdolabı daha da kısırdı. Hardal, yulaf sütü ve bir kutu yumurta.

"Öğrenci birliğı çocukları gibi yiyorsun."

"Burnunu sokmayı bırak!" diye karşılık verdi.

Sonunda bir bardak buldum, kendime biraz su doldurdum, sonra oturma odasına geçtim ve kanepeye oturdum. Televizyonu neredeydi? Yerde, kanepenin yanında, fişe takılı ve şarj olmakta olan bir dizüstü bilgisayar ve çizik ahşap sehpanın üzerinde eski moda üzerine büyük bir kitap duruyordu. Duvarlar çoraktı. Burası üniversite lojmanlarına benziyordu, geçici, yavan ve ifadesiz.

"Beklediğiniz için teşekkürler." Yanımdan hızla geçip oturma odasına girdi ve ben onun baharatlı narenciye parfümünün kokusunu aldım. Başımı ona doğru çevirdim. Zümrüt yeşili, yere kadar uzanan, küçük askılı kadife bir elbise giymişti. Saçları omuzlarına dökölüp dalgalanıyordu ve parmaklarım ona dokunma isteğıyle titriyordu. Dönüp bana baktı, koltukta oturuyordu ve bakışlarım yakasının daldığı yere kaydı.

Bana minnettar bir kaş oynatması yaptı. "İyi görünüyorsun." Göz kıırttı.

Şehvet içimde bir yük treni gibi sarsıldı ve ellerimi yanımda sıktım. Sikim, onu yatak odasına götürüp derinlerine dalma ihtiyacıyla ağrıyordu. Makyajına ne yaptığını anlayamamıştım ama muhteşemdi. Doğal, tatlı ve güzeldi. Boynunda narin bir gümüş zincir asılıydı ve bakışlarım yakasının üstündeki hafif dekolteye kaydı. Sütyen giyiyor muydu? Anlayamadım.

Kaşlarımı çattım. *Bu* da nereden çıkmıştı? Tanrım, Rhodes. Boğazımı temizledim ve bakışlarımı ondan uzaklaştırdım. Ondan başka bir yere. Duvara. Duvar bakmak için iyi bir yerdi.

Bakışlarım tekrar göğüslerine yöneldi. Tanrım, Adams çok ateşliydi. O blazer ceketleri hep tişörtlerin üzerine giyerdi, hiçbir şey göremezdim. Bahse girerim göğüsleri inanılmazdı. Eminim inanılmaz hissettiriyorlardır.

Bekle, bir şey söyledi. "Ne dedi?" Yutkunarak ve ne kadar sertleştigimi görmezden gelmeye çalışarak ona sordum.

Bana komik bir bakış attı. "İyi göründüğünü söyledim. Bu takım sana çok yakışıyor."

"Teşekkürler." Sesim boğuk çıkıyordu.

Kaplumbağaları düşünün. Kaplumbağalar iğrençtir. Sümüksüdürler.

Güzel. Bu yardımcı oluyordu.

Boğazımı temizledim. "Bu takım sana da çok yakışıyor." Ne? "Yani, sen de yakışıyorsun. İyi görünüyorsun. Sen de iyi görünüyorsun."

Homurdandı. "Sen iyi misin?"

"Evet." Aletim zonkluyordu ve onu aldığım sahte iç çamaşırlarıyla hayal etmemeye çalıştım. Onları gerçekten almamalıydım. Ne büyük bir hataydı. Onları giyerkenki görüntüsü en uygunsuz zamanlarda aklıma geliyordu.

Avery bana doğru yaklaştı ve elini omzuma koydu. Parfümü tekrar çevremi sardı ve içimden yüzümü boynuna gömüp onu ruhuma çekmek geldi. Bana bakmak için eğildi ve yüzümün tam ortasındaki inanılmaz göğüslerini ön sıradan görmemi sağladı.

"Tuhaf görünüyorsun."

"Ben iyiyim," diye homurdandım kontrolümü kaybetmemek için. "Biraz su alabilir miyim?" Çok aptalca bir şey söylemeden ya da yapmadan önce memelerini yüzümden çekmem gerekiyordu.

"Şurada biraz var." Bardağımı aldı ve ona uzattı Ben.

Doğru. Kahretsin. Elimi yüzüme sürdüm ve sakinleşmeye çalışarak nefes aldım. kendim. Sikim ihtiyaçtan zonkluyordu. Bu geceden önce duşta masturbasyon yapmalıydım. Son zamanlarda bunu erteliyordum, çünkü elimi kendime doladığım anda Avery'yi aklımdan çıkaramayacağıma dair içimde sinsi bir şüphe vardı. *Kafanı oyuna ver, Rhodes.*

"Doğru. Teşekkürler." Kadehi ondan aldım ve o küçük bir sırtıyla izlerken bardağı fondip yaptım. "Televizyonun nerede?" Konuyu değiştirmek için çırpınıyordum.

Topuklu ayakkabılarını giymek için eğildi ve ben yine bakışlarımı onun mükemmel göğüslerinden ayıramadım. Elbisesini aşağı çekip dilimi onun sıkışmış meme uçlarında gezdirdiğim bir görüntü kafamda oynadı. Hay sikeyim.

Omuz silkti. "Benim yok."

Kaplumbağalar. Size bakan sümüksü kaplumbağalar. Yatağında sürünen kaplumbağa. Avery yatağında sürünüyor. Kahretsin. Hayır. "Hannah eski filmleri sevdiğini söyledi." Sesim çok uzaklardan geliyordu. Hannah bunu bana nişan yüzüklerini sorduğumda söylemişti.

"Dizüstü bilgisayarında izliyorum."

"Dizüstü bilgisayarınız bin yıllık. Onu bir Mısır mezarında buldular."

Bana sırtıttı ve ayağa kalktı. "Hazır mısın, yoksa bütün gece göğüslerime bakmaya devam etmek mi istiyorsun?"

Gözlerimiz kilitlendi ve göğsümden bir kahkaha fırladı. Yakalandım. "Neden ikisi birden olmasın?" Yüzümde sinsi bir gülümseme belirdi.

Avery kapıyı kilitledi ve merdivenlerden inerken elim dirseğine geldi.

"Uh oh, Lazer serbest kaldı!" diye seslendi o lanet Hawaii tişörtlü adam verandadan. Kaşlarını oynatarak ona baktı ve bakışları da yakasına takıldı.

Ona öyle baktığında yüzümdeki sırıtma ifadesi kayboldu. Elim beline dolandı ve onu yanıma kilitledim.

Hawaii Gömlekli Siksurat göğsüne doğru daha da eğildi. "Bu birkaç hafta önce aldığın eski aytaşı kolye mi?"

Heyecanla başını salladı ve eli kolyeyi okşadı. "Kesinlikle öyle."

Kolyeye bakmak için daha da eğildi ve beyaz bir öfke kapladı içimi. Damarlar. "Ne parça ama." Ona doğru tembelce sırttı. Dişlerim gıcırdadı ve çenem gerildi. Bu adamın kafatasında bir delik açmaya çalışıyordum.

Bir düşünce karnıma yumruk gibi indi. Avery sadece yazlıkçılarla takılırdı. Bunun bir kural olup olmadığını bilmiyordum ama genel bir kuraldı. Bir yandan da gizlice çıkmakla ilgili konuşmamızı düşündüm.

Ya bir noktada *bu adamla* bir şeyler yaşıdıysa? Ya bu adamla çıkmaya devam etmek istiyorsa? Ya onunla tekrar takılmak için işimizin bitmesini bekliyorsa?

Çenem sıkıştı. Bu pislik yirmi üç, belki de yirmi dört yaşında olmalıydı. Adamla çıkmak zorunda değildi, belki de onu sadece seks için kullanıyordu. Adam hemen alt kattaydı, bundan daha uygun ne olabilirdi ki?

Damarlarımda kızgın bir öfke dolaştı ve kolum onun beline dolandı. Tanrım, aptal bir yüzü vardı. Yumruklanabilir bir surat, Holden onunki gibi suratlara böyle derdi, her tarafı ezilmiş ve aptal görünümlü. Doğru düzgün sakal bile bırakmamıştı.

İçimde başka bir his dolaşmaya başladı - sahiplenme. Aklıma tek bir kelime geldi ve elim Avery'nin belinde gerildi.

Benimkini.

"Geç kalacağız," dedim ve onu avlunun kenarına doğru yönlendirerek neredeyse onlardan uzaklaştırdım. Omzumun üzerinden en iyi "*sakın yapma*" bakışımla baktım. "Anneni bekleme."

"Hoşça kalın çocuklar," diye seslendi Avery.

Arabaya doğru yürürken elimi sıkıca belinde tuttum. Arabaya yaklaştığımızda onaylarcasına ıslık çaldı.

"Güzel araba."

Ona göz kırptım, az önce olanlardan dolayı hâlâ sahiplenme duygusu içindeydim. "Senin için sadece en iyisi, *sevgilim*."

"Bir kıza kendini nasıl özel hissettireceğini biliyorsun." Bana döndü ve elbisesini işaret etti. "Elbise hakkında ne düşünüyorsun? Bu gece Emmett Rhodes'la görünmek için yeterince iyi görünüyor muyum?"

Elini beline koydu ve biraz kıpırdandı. Kontrolüm lastik bir bant gibi koptu. *Sikerim* böyle işi.

Belinden tuttum ve onu kendime doğru çektim. Gözleri şaşkınlıkla parladı ve onu öpmek için eğildim.

Nefesini ağzıma verdi ve ben de bu fırsatı onu tatmak için kullandım. Tüm kafa karıştırıcı sahiplenme duygularımı onu öpmeye geri verdim, onu kendime çekmek için kollarımı etrafına doladım, onu tattım ve bana karşı rahatladığını hissettim.

Benimkini.

Dudaklarından küçük bir inilti kaçtı ve doğrudan sikime gitti. Ağzı o kadar yumuşak, tatlı, uysal ve misafirperverdi ki, bu inanılmaz bir histi. Parmaklarım ipeksi saçlarına dolandı ve bir avuç tuttum, çekerek ağzına daha fazla erişim sağladım. İçine doğru inledim ve onu arabaya doğru bastırdım. Ereksiyonum karnına bastırdı ve o da bana karşılık verdi. Başım dönüyordu. Avery'yi öpmek bir uyuşturucu gibiydi, sadece birazcık alamazdım, her zaman daha fazlasına ihtiyacım vardı. Kendimi şimdiden kafamın içinde görebiliyordum, duшта sikimi okşuyor ve ağzımın içinde inlerken elimde onun tatlı küçük kıcıyla bu anı düşünüyordum.

Elim elbisesinin yumuşak kumaşından yukarı kaydı ve o mükemmel göğüslerinden birini kapladı. Ağzının içine doğru alçak sesle inledim ve başparmağım o sıkışmış küçük tepeyi bulduğu anda inledi ve bana doğru itti. Arzu içime işledi. Neredeyse orada boşalıyordum.

Kendimi ondan uzaklaştırdım ve derin bir nefes aldım, kendimi toparlamak için birkaç adım uzaklaştım. Sikim pantolonumun içinde gerilmişti, onu becermek için çaresizdim. Onun nasıl hissettiğini bilmek için çaresizdim. Onu iyi hissettirmek için çaresizdim.

Sikeyim.

Ona doğru bir adım attım ve aşağıya baktım. Göğsü inip kalktı ve bakışlarım tekrar göğüs dekoltesine takıldı.

Gözlerim uyukulu ve ağırdı. Aletim tekrar titremeye başladı.

"Bu gece muhteşem görünüyorsun, Adams."

"Teşekkürler." Sesi nefes nefese geliyordu.

"Biz birlikteyken başka erkeklerle görüşmeni istemiyorum." Sesim çakıllı ve sertti. Yutkundum ama göz temasını sürdürdüm.

Başını salladı, şaşkındı. "Biliyorum. Bunun hakkında konuşmuştuk."

Bunu konuşmuştuk ama onun yüzde yüz emin olduğundan emin olmam gerekiyordu. Bir adım daha yaklaştım ve ağzım onun kine birkaç santim yaklaştı. Koyu mavi gözleri büyüdü. "Dokunduğum tek kişi sensin. Anlıyor musun?"

Tekrar başını salladı ve bakışları ağzıma kaydı. Benden daha fazlasını istiyordu. Ağzımı tekrar üzerinde istiyordu. Eğer bu farkındalıkla çok fazla oyalanırsam, onu dairesine geri götürürken omzumun üzerinden geçecekti, böylece bu elbiseyi yırtıp atabilecek ve ona bu ağızla gerçekten neler yapabileceğimi gösterebilecektim.

Onun yerine, kapısını açmak için yanından uzandım. O içeri girdiğinde, diğer tarafa dolandım, bindim ve arabayı çalıştırdım. Bana dönmeden önce iki dakika boyunca sessizce arabayı sürdük.

"Düşündün mü..." Gözlerini bana dikti ve dudaklarında küçük bir sırıtma belirdi. "...Carter ve ben..." Bana komik bir bakış attı.

Tekrar yutkundum. Lanet herif.

"Emmett," dedi alçak bir sesle ve sikim tekrar nabız gibi atmaya başladı.

Bugünlerde adımı söylemesi bana tuhaf şeyler yapıyordu. Kafamın içinde farklı tonlarda duydum. Nefes alışını, inleyişini, haykırışını duydum.

"Kimseyle takılmayacağım. Özellikle de Carter'la."

"Güzel."

"Yirmi iki yaşında. Ve benim zevkime göre fazla erkek çocuğu."

Onu başka biriyle düşünmek bile direksiyonu kırmama neden oluyordu. "Senin tipini bilmiyorum. Belki de bir çıkış yolu aramışsındır."

Güldü. "Ne için bir çıkış yolu?"

Tekrar yutkundum. Daha önce arabanın karşısında yaptıklarımız için bir çıkış yolu. Bugünlerde beni giderek daha sık sertleştiren şey için bir çıkış noktası. "Belki de sadece seks yapacak birine ihtiyacın vardı."

"Oh." O beni izledi, ben de yolu. "Ve sen de kahvaltıda esrar içen genç bir adamı seçeceğimi mi düşündün?" Sesindeki sırıtışı duyabiliyordum.

"Sana bunu istiyormuş gibi bakıyordu."

Güldü. "Evet, bana biraz aşık." Omuz silkti. "Ne olmuş yani?" Kızın ağzı açık kaldı. "Emmett, *kıskandın* mı?"

"Bundan hoşlanmıyorum." Özellikle de onun altında yaşarken, her zaman oradayken. O aptal gözleriyle bakarken. Bakışlarım Avery'ye kaydı, bacak bacak üstüne atmış, kolunu kapıya sarkıtmış oturuyordu. Camı indirmişti ve saçları rüzgârda omuzlarının etrafında dalgalanıyordu. Teni çok yumuşak görünüyordu.

"Kıskanıyorsun. Kıskanıyorsun." Sırtışı geri döndü ve bakışları takdirle formumu taradı.

Ona cevap vermedim. Kıskanmıştım. Kıskandığımı biliyordu. Uzandım ve elimi kalçasına koydum. Nefesi boğazında düğümlendi ve kasları gevşemeden önce kısa bir an için elimin altında gerildi. Lanet olsun, çok sertleşmişim. Belki de arabayı geri çevirip doğruca evime gidebilirdim. Hayır. Kahretsin. Ne düşünüyordum ki? Biz böyle değildik. Lanet olsun. Aynı anda hiç bu kadar azgın ve kızgın olmamıştım.

"Endişelenecek bir şey yok." Sesi yumuşaktı.

"Güzel." Ona baktım ve sonra tekrar yola döndüm. "Eğer bir çıkışa ihtiyacın olursa, beni ara. Seni onun boşaltabileceğinden çok daha fazla boşaltabilirim."

İçinden bir ürperti geçti. Kalçaları gerildi ve elimin altında birbirine bastırdı ve gözlerimiz kilitlendi. Ağzını ayırdı. "Anlaşıldı."

Yola geri döndüm. Ne yapıyordum ben? Avery ile yaptığımız şey bir sözleşmeydi ve ben şimdi kıskanıyor ve ona başka erkeklerle görüşmemesini mi söylüyordum? Onu sertçe boşaltacağımı mı söylüyordum? Elimin Avery'nin kalçasından çektim ve hemen geri koymak istedim ama onun imzaladığı şey bu değildi. Suçluluk ve hayal kırıklığı beni derinden etkiledi ve arabayı sürerken kaşlarımı çattım.

Avery radyoyu açtı ve birkaç dakika sonra okula vardık. İçeri girerken elimi sırtından ayırmadım.

Balo okulun spor salonunda yapılacaktı ve sadece birkaç öğretmen gelmişti. Işıklar karartılmış, birkaç disko topu asılmış, altın ve siyah balonlar havada süzülüyordu. Radyodan tanıdığım bir şarkı çalıyordu. Avery kolumu sıktı ve göğsümde bir heyecan hissettim.

"Aman Tanrım. Bu çok havalı." Bana sırtıttı ve gözleri parladı. "Bunu kabul ettiğin için çok teşekkür ederim."

Neredeyse gülüyordum. Şanslı olan bendim. Buna neden evet demekte tereddüt ettiğimi bile hatırlayamıyordum.

Haklısın. Çünkü Nat bir gün önce beni terk etmiş ve en iyi arkadaşımla gitmişti.

Bu anının göğsümde bir sızı yaratmasını bekledim ama ortaya çıkmadı. Avery bana doğru kaydı ve elbisesinin pelüş kadifesi avucuma değdi.

Ona baktım ve gülümsedim. "Sorun değil." Az bile söylemiş gibi hissettim.

"İkiniz de muhteşem görünüyorsunuz." Miri gözleri ışıldayarak yaklaştı. "Film yıldızları gibi görünüyorsunuz. İkinizi içki masasına oturtacağım."

Gençler akın akın gelmeye başladı ve spor salonunun enerjisi yükseldi. Avery ve ben bir saat boyunca içki masasında punç doldurmak ve peçete dağıtmakla meşgul olduk. Şaşırtıcı bir şekilde eğlenceliydi. Bunun eğlenceli olacağını düşünmemiştim ama öyleydi. Çocuklar heyecanlıydı ve Avery de herkesle sohbet ederek ve kızların elbiselerine ve saç modellerine hayran kalarak eğleniyordu. Scott merhaba demek için uğradı.

"Biraz ara verin," dedi Miri bize. "Bundan sonrasını ben devralıyorum." Avery bir bardak daha punç uzattı. "Emin misiniz?"

"Teşekkürler, Miri." Miri'nin cevabını beklemedim ve Avery'yi dans pistine doğru çektim. "Hadi, şu gençlere ne kadar beceriksiz olabileceğimizi gösterelim." Güldü ve onu oraya götürmeme izin verdi. Elini tutup etrafında döndürdüm ve bana g ü l ü m s e d i ğ i n d e kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Lanet olsun, muhteşemdi.

Slow bir şarkı çalmadan önce birkaç şarkı dans ettik ve ellerim onun beline geldi.

"Adams, benimle yavaş dans eder misin?" Alçak bir sesle sordum, onu daha yakına çektim.

Başını salladı ve ellerini boynumun arkasına koydu. "Liseden beri böyle yavaş dans etmemiştim."

Onu kendime doğru çektim, böylece aslında kucaklaşıyorduk. "İsa'ya yer bırakmamız gerektiğinden oldukça eminim," diye mırıldandı. Kulak.

"Burası Katolik okulu değil." Bir eli sırtının alt kısmındaydı. Diğer omuzlarının arasındaydı, parmaklarımı pürüzsüz teninde gezdiriyordum. İç çekti ve bana karşı rahatladı.

"Bu çok güzel." Baş omzuma geldi.

Kalbim yine en iyi şekilde çarptı. Ter ve Axe vücut spreyi kokan bir okulun spor salonunda, hayatımda tanıdığım en güzel, en komik, en sinir bozucu kadın bana yaslanmış bir şekilde duruyordum. Daha önce ne zaman böyle hissettiğimi hatırlamak için beynimi zorladım ve hiçbir şey bulamadım.

Ağzımı başının tepesine bastırdım ve farkına vardım.

Seçim bittikten sonra Avery ve benim anlaşmamız sona erecek ve her ne yapıyorsak bitecekti.

Artık mutfakta ya da arabanın karşısında öpmek yok. Artık akşam yemeği yok.

Artık bana kaplumbağa kurtarma resimleriyle sataşmayacak.

Kollarım onu daha sıkı kavradı ve göğsüme yaslanarak memnuniyet dolu küçük bir ses çıkardı.

Bunun bitmesini istemiyordum. Bu düşünce kafamda dalgalanırken beni şok etti ama gerçek buydu. Avery ile vakit geçirmek hoşuma gidiyordu, beni kızdırdığı ya da sinirlerimi bozduğu zamanlarda bile. Onu görmek için sabırsızlanıyordum. Ne zaman birbirimize dokunsak nabzım yükseliyordu. Sürekli onu düşünüyordum, sadece sikimi içine sokup onu orgazmla kıvrandırmayı değil, restoranında onu, bir şeye odaklandığında ne kadar sevimli görüldüğünü, saçlarının ne kadar güzel olduğunu ve benimle dalga geçmesinden ne kadar hoşlandığımı da düşünüyordum.

Kahretsın.

Parmaklarım saçlarında durakladı ve boğazım sıkıldı.

Bunun olmaması gerekiyordu. Ben böyle bir şey yapmadım. Ben böyle bir adam değildim. Bu Will'in yapacağı bir şeydi. Ben Emmett Rhodes'dum, bekâr, ömür boyu bekâr.

Seçimden sonra, Avery ile hayatım büyük bir boşluğa dönüştü. Büyük bir bilinmezlik. Birlikte kalacak mıydık? Ayrılacak ve birbirimizi sadece arada bir şehirde görecektik miydik? Onu neredeyse her gün görememe fikri göğsümü daraltıyordu ama evli kalma, *gerçekten* evli olma fikri içimde bir panik dalgası yaratıyordu.

Ne istediğimi bilmiyordum.

Will ve Nat bir araya geldiklerinde, o ne istediğini çok iyi biliyordu. On sekiz yaşındayken bile her şeyi planlamıştı. Üniversiteyi bitireceklerdi, evleneceklerdi, birkaç yıl para biriktireceklerdi ve sonra bir aile kuracaklardı.

Hiçbir planım yoktu. Ne istediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim Avery'yi istediğimdi.

Bir flaş patladı ve Avery başını kaldırdı. Miri gülümseyerek fotoğraf makinesindeki fotoğrafı inceledi. "Tek kelimeyle mükemmel."

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Avery sordu ve onu daha yakına çekti. Yardım etmek istemiyordum. Sadece sabahın erken saatlerine kadar burada bana yaslanmış bir şekilde sallanmak istiyordum.

Miri elini salladı. "Şimdilik iyiyiz. Temizliğe başladığımızda beni bul."

Avery'nin başı göğsüme döndü ve şarkı çalmaya devam etti. Şarkı bitip neşeli bir melodi başladığında başını kaldırdı ve bana kocaman bir gülümseme verdi. "Bu şarkıya bayılıyorum."

Ceketimi silktim ve yakındaki bir sandalyenin üzerine attım. "Bana hareketlerini göster, Adams."

Bir saat dans ettik ama on dakika gibi geldi. Şarkı üstüne şarkı, kimi yavaş kimi hızlı, o dans pistinde bize gülen garip gençlerle çevrili bir şekilde hareket ettik. Avery umursamadı, ben de umursamadım. Önemli olan tek şey onun eğleniyor olmasıydı.

Bir noktada fotoğrafçı grubu ortadan kayboldu, ben de Avery'yi fotoğrafımızı çekmesi için ikna ettim.

"Bu çok garip." Arkamda durmasını ve ellerini belime koymasını sağlarken kahkahalarla sarsıldı.

"Garip olması gerekiyordu, Adams. Balo deneyimini tam anlamıyla yaşamamı istediğini sanıyordum."

Fotoğraf makinesinin flaşı patladı ve fotoğrafçı güldü. "Bir tane daha, sırf eğlence olsun diye."

Döndüm, Avery'nin çenesini eğdim ve ağzına bir öpücük bıraktım. Bir flaş daha patladı ve öpücüğü orada kesmem gerekirdi ama yapmadım. Dilim ağzının kenarına doğru kaydı ve o da tadına bakabilmem için ağzını açtı. Bir elim kaldıraç olarak başının arkasında, diğeri de kıçındaydı. Kavradım ve içime doğru nefes verdi. Sikim tekrar sertleşti.

Fotoğrafçı boğazını temizledi. "Sıradaki."

Önce Avery ayrıldı. Yanaklarında bir kızarıklık oluştu. "Özür dilerim." Beni dans pistine geri çekerken şaşkın bir ifade takındı.

Balo bittiğinde ve çocuklar evlerine gittiğinde, Avery ve ben temizlik yapmak için geri çekildik.

"Emmett, şu masayı kaldırmama yardım eder misin?" Scott sordu ve birlikte katlanır masaları malzeme odasına taşıdık. İşimiz bittiğinde spor salonunda Avery'yi aradım.

"Siz ikiniz buradan çıkabilirsiniz." Miri yanımda belirdi. Scott elinde bir punç kasesi ile yanımdan geçti. "Scott, tatlım, bunlar arabaya gidiyor. Teşekkür ederim." Bana döndü. "Yardım ettiğin için çok teşekkür ederim."

"Miri, o zevk bize aitti."

"Kesinlikle öyleydi," dedi Avery yanımda. Spor salonunun çirkin ışığında bile çok güzeldi. Dans etmekten teni parlıyordu. Başını kaldırıp bana baktı ve usulca gülümsedi. "Merhaba."

"Merhaba." Kolum kolayca omuzlarına dolandı. "Gitmeye hazır mısın?" Başını salladı.

Miri'ye minnettar bir gülümseme gönderdim. "Hoşça kal, Miri."

"Hoşça kal Miri," diye yankılandı Avery. Spor salonunun kapısından çıkarken kolunu belime doladı. "Balo istediğin gibi miydi?"

Balo gecesi arkadaşlarım giyinip süslenir, dans eder ve limuzine binerken tek başıma video oyunları oynadığım gençlik halimi düşündüm. Nat benden ayrılmasaydı ne olurdu? Muhtemelen iyi vakit geçirirdim ama bu şekilde değil. Nat ve ben, Avery ve benim gibi anlaşılamıyorduk. Nat ve ben asla Avery ve benim gibi aptal ve kaygısız olmadık. Ayrıca Will, hoşlandığı kızın başka bir erkekle dans etmesini izlerken kenarda dururdu. Bir keresinde, Nat'in benden ayrıldığını bildiği halde ertesi gün onunla baloya gittiği için kendini çok kötü hissettiğini itiraf etmişti, ama ben ona işlerin olması gerektiği gibi yürüdüğünü söylemekte gecikmemiştim.

Kolumun altına sıkıştırılmış kadına baktığımda fark ettim.

"Her şey ve daha fazlası."

Avery bana enerji verdi. Yalnız olmaktan her zaman mutlu olmuşumdur. Bağlanmamış olmakla gurur duyuyordum ama bedenim her zaman onunla bağlı olmak istiyordu. İşin diğer tarafını keşfetmiştim. Göğsümdeki bu his bana yabancıydı ve onunla ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu.

Birbiriyle çelişen iki gerçeği biliyordum: Avery'yi istiyordum ve yuva kuracak bir adam değildim.

Yutkundum, gözlerini inceledim, sabah koşusuna çıktığım zamanki okyanus gibi koyu lacivertti.

Beni ezebileceğini fark ettim. Küçük parmağının bir hareketiyle beni ikiye bölebilirdi. Göğsüm sıkıştı. Kendimi nasıl bu durumda bulmuştum? Böyle düşecek bir adam değildim ama yine de buradaydım.

Ona gerçeği söyledim. "Bu sefer baloya doğru kızla gittim."

OceanofPDF.com

Avery

Tam okuldan çıkmak üzereydik ki aklıma bir fikir geldi. "Sınıf fotoğrafınız. Onu görmek istiyorum."

Alay etti. "Yok artık. Şimdi çok daha yakışıklıyım."

Bu sefer baloya doğru kızla gittim, demişti bana dakikalar önce. Midemdeki sevinç kıvrımlarını görmezden gelerek bunu kafamda tekrarlayıp durdum.

Ona yan gözle baktım, takım elbisesinin içinde duruyordu, gösterişli ve yakışıklıydı. Geniş omuzlarına tam oturduğu için özel dikim olmalıydı. Bu akşam oturma odama girip onu orada otururken gördüğümde, sevdiğim o eski filmlerden birinin başrol oyuncusu gibi görünüyordu, kendimi kucağına atlayıp bir kedi gibi ona sürtünmekten zor alıkoyabildim.

"Aman Tanrım," diye homurdandım. "Kendini beğenmişliğin sınır tanımıyor. Aptal gibi görünsen bile fotoğrafını görmek istiyorum. Seni tanımak istiyorum."

Seni tanımak mı istiyorum? Bunu gerçekten söyledim mi? Tanrım, bu biraz samimi oldu.

Komik bir bakışla beni izledi ve ben de telaşlandım.

"Bak ne diyeceğim. Vancouver'a gidersek sana lisedeki resmimi göstereceğim. Parıltılı göz kalemi sürmüştüm, o yüzden çok hoşuna gidecek."

Ağzının kenarı yukarı doğru çekildi ama hâlâ tuhaf bir ifadeyle beni izliyordu. "Neden Vancouver'da olalım ki?"

Harika, yani kendimi daha da çukura sokmuştum. *Kaz, Avery.* Sanki oraya birlikte gidecekmişiz gibi konuştum. Sanki

Bu her ne yapıyorsak, anlaşmadan daha uzun süre devam edecekti. Kalbim burkuldu.

"Yani, eğer Vancouver'a gelirsen."

Göz temasını sürdürdü ve midem takla attı.

Sonunda konuştuğunda ses tonu alaycıydı. "Rastgele bir liseye tek başıma giremem. Tutuklanırım. Benimle gelmek zorundasın."

Yüzüme bir sırtıma yayıldı. "Anlaştık."

"Anlaştık." Gözlerini devirdi ve ellerimi tuttu. "Haydi Adams, gidip genç ahmakların resimlerine bakalım."

"TABII KI SINIF BAşKANIYDIN." Parmağımı son sınıf fotoğrafının önündeki soğuk camda gezdirdim - aynı kendinden emin, kendini beğenmiş gülümsemeye sahip daha genç bir versiyonu. "Tam da aşık olacağım türden bir adama benziyorsun."

Daha önce, başımı göğsüne yasladığımda ve düzinelerce azgın gencin arasında müzikle birlikte sallandığımızda, onun içinde eridim. O kadar sıcaktı ve saçlarımdaki parmakları beni o kadar rahatlatmıştı ki, bütün gece yerimde kalabilirdim.

Onun gençlik fotoğrafına bakarak iç çektim. Ve arabanın karşısındaki o öpücük. *O öpücük*. Beni o kadar iddialı bir şekilde kavrayıp cama doğru bastırması.

O öpücüğü hatırlardım. O kadar sert hatırlardım ki, hayalim onu düşünerek iç çekerti. Başparmağını göğüs ucumda gezdirdiğinde vücudumun zevkle nasıl sıkıldığını hatırlardım. O öpücükten beri bütün gece gergin ve gergindim.

Kafamın içindeki melek tatlı bir şekilde bana Emmett'le PDA'yı geri çekmesi konusunda konuşacağımı hatırlattı.

Yine de kafamın içindeki şeytan geri çekilmek istemedi. Daha fazlasını istiyordu. Emmett'in sıcak ağzını teninde, her yerinde istiyordu. İçimi bir ürperti kapladı ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Bu gece Emmett'i içeri davet edecektim ve işlerin nereye varacağını görecektik. Onu zihnimde gördüm, yatağımda uzanmış, çıplak, çarşafları buruşuk ve saçları gibi dağınıktı. Bacaklarımdan arkasından aşağı yukarı küçük bir heyecan geçti. Bütün bunlar

pürüzsüz bir cilt ve çıkıntılar. Karın kaslarını korumak için çok çalıştığını biliyordum. Onu o anda buradan sürükleyerek çıkarmamak için tüm kontrolümü kullandım.

Fotoğrafına geri döndüm. "En çok sana aşık olurdum." "Öyle mi?"

Fotoğraftaki aynı kendini beğenmiş sırıtışla bir kaşını kaldırdı.

Fotoğraf.

Başımı salladım. "Ah, evet." Altında Will Henry yazan bir fotoğraf bulana kadar diğer fotoğrafları taradım. "Ah, işte Will."

Omzumun üzerinden baktı ve sıcaklığını sırtımda hissedebiliyordum. "Evet, bu Will. Gerçi artık birkaç kırıksıklığı daha var."

Homurdandım. "Sen de öyle."

"Evet, ama birkaç kırıksıklıkla yakışıklı görünüyorum." Bana göz kırptı.

"Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama haklısın." Fotoğraflara geri döndüm ve kestane rengi saçlı genç ve güzel kadının olduğu fotoğrafı buldum. "Ve işte Nat."

Başını salladı. "Bu Nat."

Kulaklarım sesindeki herhangi bir şeyi, Nat'in kaçan kişi olduğunu gösteren herhangi bir şefkati ya da hüznü yakalamak için çok çalıştı ama başaramadım. Yutkundum ve onun resmine baktım. "Ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyor musun?" İstedğimden daha çekingen çıkmıştı. Bunu umursamıyormuşum gibi söylemem gerekiyordu.

Alay etti. "Hayır. Kesinlikle olmaz." Arkamdan kolunu bana doladı. "Beni terk ettiği için mutluyum." Yanağıma bir öpücük kondurdu. Kirli sakalı tenimi sıyırdı.

Ona yaslanırken ben de onu terk ettiğine sevinmişim. "Onunla hâlâ sık sık konuşuyor musun?"

"Birkaç günde bir."

"Onu özölüyorsun." Sesinde bunu duyabiliyordum.

"Tabii ki. Çocukluğumuzdan beri arkadaşız. O benim kardeşim gibidir. Bu yüzden belediye başkanlığına adaylığımı koyuyorum. Böylece o ve ailesi buraya geri taşınabilecek."

Zihnim durakladı. "Elektrik şebekesini tamir edebilmek için kaçtığını sanıyordum."

Başını salladı. "Böylece elektrik kesintileriyle uğraşmak zorunda kalmayacaklar. Bu onlar için üstesinden gelmeleri gereken çok şey. Kara kendi toplumundan uzakta büyüme zorunda kalmamalı."

Hayal meyal Emmett'in babam gibi şımarık ve çekici olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Yine de babam asla böyle bir şey yapmazdı.

Sadece kendini düşünüyordu.

Emmett tüm bunları en iyi arkadaşının ailesinin daha iyi bir hayata sahip olabilmesi için yapıyordu. Böylece evlerine dönebileceklerdi. Babam bunu asla yapmazdı.

"Yorulmaya başladım," dedim ona küçük bir gülümsemeyle, açık gri gözleriyle göz teması kurarak.

"Ah, öyle mi?" Ağzını kulağıma sürtmek için eğildiğinde sesi yumuşaktı.

Nefesim kesildi ve gözlerim kapandı. "Evet. Çok yorulдум." "O zaman seni eve götürmeliyiz."

Heyecandan dudağımı ısırđım.

Elimi tuttu ve beni loş koridordan aşağıya, dolapların, kupa ve resimlerin bulunduğu vitrinlerin, boş idari ofisin yanından geçirip ön kapıdan dışarı çıkardı. Otoparkta, topuklu ayakkabılarımla onun uzun adımlarına ayak uydurmakta zorlandım, o da durdu, eğildi ve beni omzuna aldı.

"İndir beni, seni mağara adamı!" Bağırdım, gülerек.

"Çok yavaşsın." Sesindeki kahkahayı ben de duyabiliyordum.

Beni neredeyse arabanın içine itti. Gülmekten kendimi alamıyordum ama haftalardır içimde biriken baskı bacaklarımla arasına yerleşmişti. Yirmi dakika sonra dairemde olacakları düşündükçe nefesim kesiliyor ve huzursuz oluyordum.

Emmett ve ben kesinlikle seks yapacaktık.

Adamın hakkını vermeliyim, evime kadar hız sınırını aşmadan gitti.

Ona döndüm. "Miri'nin kaplumbağaları senden daha hızlı hareket ediyor. Şimdi kim çok yavaş?"

Bana arsız bir sırıtış fırlattı. "Adams, ben yasalara saygılı bir vatandaşım ve sen beni kötü etkiliyorsun."

"Hiçbir fikrin yok." Ona en sinsi gülümsememi verdim.

Bakışları karardı ve keskin bir nefes alarak kalçalarımı sıktım. Merkezim zonkladı ve dudağımı ısırarak pencereden dışarı baktım. Bu çok açıktı. Emmett'le aramızdaki gerilim artıyordu ve şimdi onu serbest bırakacak ve şimdiye kadarki en iyi seksi yapacaktık. Ona bakarken, hareket edişine bakarken, kendinden emin ve kendinden emin, daireme girer girmez, muhtemelen ben kapıyı bile kapatmadan elbisemi yırtacağını biliyordum.

Arabayı evimin önüne park etti ve o daha motoru kapatmadan ben evin yanındaki patikayı yaralamıştım. Bana yetişmek için koştu.

"Umarım küçük arkadaşın kulak tıkacı takıyordur," dedi bana köşeyi döndüğümüzde nefesinin altından.

Homurdandım ama alt katta yaşayan, karanlıkta arka bahçede duran ve eşyalarını evden çıkarıp plastik torbalara dolduran adamlarla yüz yüze geldiğimizde aniden durdum.

"Neler oluyor? Evden mi atıldın?" Alt kattaki birinin evden atılması ilk kez olmuyordu.

Carter bir adım öne çıktı ve Emmett kolunu belime dolamadan önce doğruldu. Sırıtmamak için kendimi zor tuttum - kıskançlığı hoşuma gitmişti. Carter'la bir şeyler yapmak gibi bir planım yoktu ama Emmett'in benim için aklını kaçırdığını görmek umurumda değildi.

"Haberler kötü, Lazer," dedi Carter bize. "Tahtakuruları var."

Emmett ve ben donup kalmıştık, eşyaların olduğu torbalara bakıyorduk ve Emmett beni Carter'dan bir adım geriye çekti. Yüzümdeki korku ve tereddüt ifadesini hissedebiliyordum.

"İğrenç." Üst kattaki ön kapıma baktım. "Sence onlar
-"

"Bunu aklından bile geçirme, Adams. İkimizin de bu işi yapmasına imkan yok. dairene giriyorsun."

Carter elini salladı. "Kardeşim, eminim evi iyidir."

Emmett ona hayatımda gördüğüm en soğuk bakışı attı. "Aslında *kardeşim*, tahtakuruları ışık prizlerinden diğer birimlere girebilir."

Ona karşı yüzümü buruşturdum. "Gerçekten mi?"

O da aynı derecede iğrenmiş bir ifadeyle başını salladı ve ben ürperdim. Çarşaflarımı kaldırdığımı ve etrafta hareket eden küçük karanlık noktaları gördüğümü hayal ettim. Yine ürperdim.

"Oraya gitmek istemiyorum," dedim Emmett'e. "Beni zorlama." "Hem de nasıl. Gel hadi." Beni arabaya doğru çekti.

"Nereye gidiyoruz?"

"Benim evimde kalıyorsun."

Eve neredeyse sessizlik içinde gittik, sadece birimizin titremesi ya da iğrenerek öğürmesi ile noktalandı. Bu gece sevişmek buraya kadarmış - baloda hissettiğim tüm arzu ve şehvet *tahtakurusu* kelimesini duyduğum anda yok olmuştu ve Emmett için de aynısının geçerli olduğundan şüpheleniyordum.

"Üzerimdeymişler gibi hissediyorum." Ellerim kafa derimi taradı. "Saçımda mı?"

"Adams, bakamam çünkü bir tane görürsem bu arabayı yoldan çıkarırım."

Bir kahkaha patlattım. "Bu gelmiş geçmiş en kötü baloydu."

O da gülmeye başladı. "Balo harikaydı, ama balo sonrası parti terk edildiğim zamandan daha kötü."

Bu beni daha çok güldürdü. Şaka yaptığını biliyordum ama kötü şansımız beni kıkırdamaya devam ettirdi. Garajına geldiğimizde hâlâ gülüyordum.

Garajdan ön kapıya doğru ilerlerken Emmett durakladı, ceketini çıkarıp parmaklığın üzerine koydu.

"Elbiseni burada bırak, yağmur yağacak gibi görünmüyor," dedi kravatını çözerek ve kaşlarını çattım.

"Sen neden bahsediyorsun? Ne yapıyorsun?"

Bana *deli misin* der gibi baktı. "Daha önce dairenizin içindeydik. Taşıyıcı olabiliriz."

"Ewwwww. Sence şu anda üzerimizde bir tahtakurusu otostopçusu mu var?"

"Hiçbir fikrim yok ama bu kıyafetlerle ikimizin de içeri girmesine izin vermem mümkün değil."

İçimde bir heyecan kıvılcımı çaktı. "Senin önünde soyunmayacağım!" *En azından biraz ısınmadan olmaz* diye düşündüm.

Gömleğini çıkardı ve gövdesindeki her çıkıntı ve kası ön sıradan görebildim. Ağzım açık kaldı.

"Bakmayacağım. İçeri girip sana giyecek bir şeyler alacağım," dedi. Bakışlarım karın kaslarını tarayınca homurdandı. "Beğendiğin bir şey gördün mü Adams?"

Yüzüm yanıyordu. Elleri kemerine gitti ve ben de dönerek diğer tarafa baktım. Emmett'i çıplak istediğimde aklımda olan şey bu *değildi*. Aptal tahtakuruları. Aptal Carter ve onun aptal iğrenç arkadaşları, orgazmlarla dolu olması gereken gecemi mahvediyorlardı. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Hemen döneceğim." İçeri girdi. Birkaç dakika sonra geri döndü, hâlâ üstsüzdü ama üzerinde eşofman altı ve elinde bir tişört vardı.

"Bu kadar mı? Bornozun falan yok mu senin? Şu flanel olanlardan."

Güldü. "Ne dedin? Hayır. Yetmiş beş yaşında değilim. Hadi Adams, hava soğuk."

"Soğuk olduğunu biliyorum." Kollarımdaki tüm tüyler diken diken olmuştu ama bunun soğuktan mı yoksa Emmett'in karnındaki çıkıntılardan mı kaynaklandığından emin değildim. Dişlerimi üzerlerinde gezdirmek ve zıpladıklarını hissetmek istiyordum.

Gömleği kapı koluna astı ve tekrar içeri girdi. "Bakmak yok," dedim ona.

"Yapmayacağım, söz veriyorum. Bize çay yapacağım."

Çay. Tahtakurusu tehdidi karşısında seksin söz konusu olmadığından emin değildiysem de artık bundan emindim. Kimse çay içtikten sonra seks yapmazdı. Çay en az azdıran içecekti.

İçimi çektim ve elbisemin fermuarını açtım. Tanrıya şükür Emmett ormanda, sık köknar ağaçlarıyla çevrili bir yerde yaşıyordu. İhtiyacım olan son şey, ürpertici bir komşunun beni kapısının önünde çıplak görmesiydi. Elbiseyi çıkardım ve takım elbisesinin yanındaki parmaklığın üzerine serdim. Kendime baktım - iç çamaşırı ve sütyen de mi?

Emmett'in evine komando olarak gitmek istemiyordum (yoksa istiyor muydum?) ama yanımda tahtakurusu da getirmek istemiyordum. Sütyenimde ya da iç çamaşırimda bir tane saklanıyor olabileceği düşüncesiyle tekrar öğürdüm ve Emmett'in tişörtünü başımdan geçirmeden önce onları şimşek hızıyla çıkardım.

Onun gibi kokuyordu. Odunsu, misk kokulu ve erkeksi. Arzu midemde aşağı doğru kıvrıldı.

Omzumdaki azgın şeytan bir gözünü açtı ve biraz uyandı.

Avery

Kapıyı kapattığımda mutfaktan "NANE?" diye seslendi.

"Elbette." *Belki bu arada vergilerimizi ve yemek planımızı da yaparız,* diye düşündüm hayal kırıklığıyla. Seks söz konusu değildi. Bana verdiği göğüs dekoltesi için özellikle seçtiğim elbise de buraya kadarmış.

Mutfakta bana arkası dönüktü, kupalara sıcak su dolduruyordu ama döndüğünde bakışları çıplak bacaklarıma takıldı. Tişörtü üzerime büyük gelmişti ama yine de sadece kalçalarıma kadar geliyordu.

Gözlerini kırıştırmadan önce bakışları karardı ve önüme bir kupa koydu.

"Teşekkürler.

" "Her zaman."

Orada durdum, dudağımı ısırdım, sorsam mı diye düşündüm. Soğuk hava kadınsı yerlerime değiyordu. Komando olmaya alışık değildim.

"Ne?" Bir kaşını kaldırdı. "Ne oldu?"

"Sen-" Sözlerim kesildi. Sormak istemedim. Yüzümün ısındığını hissedebiliyordum.

"Ne?"

"Başka sahte iç çamaşırınız var mı?"

Ağzında küçük bir sırıtma belirdi. "Sahte iç çamaşır mı? Şu anda komando mu olacaksın, Adams?"

Yüzüm yandı. "Carter'ın tahtakurularına aldırılmazsan gidip onları getirebilirim." Döndüm ve eliyle kolumu yakaladı.

"Sakın buna cüret etme," dedi boğuk bir kahkaha atarak. "Hayır, başka sahte iç çamaşırım yok. Onsuz yapman gerekecek." Elini benimkinin üzerine koydu.

Kolunu kaldırdı ve yüzünde yoğun bir ifadeyle bana baktı. Göğsü inip kalkıyordu ve nabzım kulaklarımda atıyordu.

Bu neden yine kötü bir fikirdi?

"Yatağa gitmelisin." Karanlık bakışlarla beni izlemeye devam etti.

Başımı salladım ve ellerimi göğsüne koyup parmaklarımı düz kasların üzerinde gezdirdim. Tanrım, yırtık pırtıktı. "Gerçekten yapmalıyım."

"Çok yorgunsun." Parmakları çenemi eğdi ve ağzı boynumdaki hassas deriye geldi. Dişleri tenimi ısırды ve nefesim kesildi.

Bacaklarımla arasındaki baskı geri gelmişti.

"Mhm." Tırnaklarımı hafifçe karın kaslarına geçirdim ve kaslar parmaklarımla altında zıpladı.

Eşofmanının bel bandının altından ereksiyonu açıkça görülüyor, dışarı taşıyordu. Dudaklarım aralandı ve içimden bir ürperti geçti. Lanet olsun, çok ama çok tahrik olmuşum. Uyuyabilmemin hiçbir yolu yoktu, şimdi ya da belki hiçbir zaman. Yatağında uzanıp tavana bakıyor ve kalın aletinin içime girmesinin nasıl bir his olacağını düşünmemeye çalışıyordum. Şimdi bunu düşünmek bile bacaklarımla arasında ıslaklık birikmesine neden oluyordu.

Yutkundum. "Bir çıkış noktası olması hakkında konuştuğumuz zamanı hatırlıyor musun?"

Bakışları daha da koyulaştı ve başını salladı. Eğildi ve eli kalçamın arkasına geldi, büyük avucu etimi kavramadan önce kıkımın altındaki hassas deriyi daha yukarı, daha yukarı, daha yukarı fırçaladı.

Sertçe nefes aldı. "Muhteşem bir kıkın var."

"Bir çıkış." Sesim her zamankinden daha boğuk çıkıyordu. "Bana bir tane lazım."

Ağzını tekrar boynuma dayadı ve ağzımdan küçük bir inilti kaçtı. "Bu işleri karmaşık hale getirebilir."

Nefesi kulağımı ve boynumu gıdıkladı ve tekrar ürperdim. İnanılmaz kokuyordu, sedir ağacı, deodorant ve sabun gibi. Erkeksi, temiz ve güçlü. Teninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Boynu ağzıma çok yakındı, sadece birkaç santim uzaktaydı ve sadece-

Dudaklarımı boynuna bastırduğimde inledi. Adem elması sallandı ve başı hafifçe geriye düştü.

Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum ama umurumda değildi. Onu istiyordum. *Onu* istiyordum. Tüm vücudum onun için mırıldanıyordu, içimi ürperten ve normalde yapmayacağım şeyleri yapmama neden olan düşük bir titreşim. İçimde oluşan basınç

ve henüz *hiçbir şey yapmamıştık*. Daha önce hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Kimse bana böyle hissettirmemişti. Üzerimdeki baskıyı azaltmalıydım, yoksa patlayacaktım.

Dişlerim derisini sıyırdı ve dönüp ağzımı kendi ağzıyla yakaladı. Boğazımdan onunkine doğru bir inilti yükseldi ve dili benimkine doğru kayarak beni tadarken ellerim saçlarını taradı. Ellerinden biri saçlarıma sarılmıştı, diğeri ise kıcımlı kavradı ve beni tezgâhın üzerine kaldırdı. Dizlerimin arasında durdu. Üzerimde sadece bir tişört vardı ve bacaklarımın arasındaki ıslaklığın havaya, Emmett'e açık olduğunun aşırı farkındaydım ama o beni görmezden gelerek onu daha da çok istememe neden oldu. Ağzı muhtaç, talepkâr ve iddialıydı ve merkezime ısı gönderdi. Islaklık ve sıcaklık içime doldu.

"Sana ihtiyacım var," diye kulağıma fısıldadı, öpücüğü kesip boynuma doğru bir dizi öpücük bastırdı. "Sana çok ihtiyacım var, Avery. Sürekli bunu düşünüyordum. Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu tahmin bile edemezsin."

Ağzımı kendi ağzıyla kapattı ve dilini benimkine sürttü. Elleri her tarafımdaydı; saçlarımda, göğüslerimde, meme uçlarımla sıkıyordu. Cevabımı iç çekerek verdim, gözlerimi kapatarak başımı arkaya yatırdım.

Ellerim eşofmanının bel bandına ve sikinin etrafına kaydı. Elimde sıcaktı, ağır ve kalındı ve şaftını okşadığımda ürperdi.

Öpüşmemizi kesti ve eğilip dişlerini tişörtün üzerinden göğüs ucuma geçirdi. Nefesim kesildi.

"Seni görmem gerek," diye kısık bir sesle mırıldandı, şehvet ve ihtiyaçla dolu kara gözleriyle bana bakıyordu.

Tek yapabildiğim başımı sallamaktı. Evet, lanet olsun, evet, onun da beni görmesine ihtiyacım vardı.

Tişörtümü başımın üzerinden çekti ve göğüslerim ortaya çıktı. Sıkışmışlardı ve dokunulmak için can atıyorlardı. Tezgâhın üzerine oturdum, tamamen çıplak ve ona karşı açıldım, ama ben çıldırmadan önce çenemi yukarı kaldırdı ve bakışlarımız kilitlendi.

Nefesim kesildi. Bana bakış şekli - hayatımda *hiç* böyle bakılmamıştı.

Bunun beni şu anki gibi yaktığını hissederdim.

İkimizin de göğsü inip kalkıyordu. Gözleri karanlık ve sıcaktı ve uyuşturulmuş görünüyordu. "Çok güzelsin amına koyayım."

Dudaklarım aralandı, nasıl değiştiğini izliyordum ve ben bir řey söyleyemeden ağzını sıkışmış tepe noktalarından birine indirdi ve başım geriye dūřtı. Beni kendine doğru çekti ve diğer eli diğer göğsüme geldi ve bunun saf zevkiyle mutfağında küçük bir çığlık attım. İhtiyaçtan delirmiştim ama bu çok iyiydi. Ağzı göğüslerimdeyken hareket edemiyordum.

Eliyle sırtımı okşadı ve ben de gerginlik ve baskıyla kıvranarak ona doğru eğildim. Tırnaklarım karın kaslarının derisini sıyırdı ve dokunuşumun altında titredi, inledi ve beni daha sert kavradı, meme ucumu emdi ve benden başka bir boğuk inilti çekti.

Elim tekrar bel kemerine doğru kaydđ ve kalın boyunun etrafına dolandı, kaya gibi sertti ve pantolonunun ön tarafına acilen baskı yapıyordu ve tırnakları sırtıma battđ. Elimde nabzđ atıyordu.

"Tanrım," diye inledi. "Dikkatli ol."

Elimi sikinin üzerinde aşağı yukarı kaydırdım, elimde ağırlaşan sikinin tüm uzunluğunu hissediyordum ve alnını göğsüme yasladığında nefesi kesilmişti. "Yoksa ne olur?"

"Siktir, Avery. Siktir," diye tekrar inledi, parmakları sırtımda gerilmişti.

Aletini keşfetmeye ve boğazından çıkan çaresiz sesleri dinlemeye devam ettim. Taş gibi sertti ve her hareketi ona acı verecek kadar iyi hissettiriyor gibiydi. Bana baktđ ve bakışları çaresizlikle onu bu acıdan kurtarmam için yalvardđ.

Tanrım, böyle çok güzeldi.

"Çok, çok dikkatli olacağıma söz veriyorum," dedim, onu daha sıkı kavrayarak okşadım ve dudakları ayrıldı.

"İşte bu kadar." Sesi alçak bir hırıltıydđ.

Kendini avuçlarımdan çekti. Ona uzandım ama ellerini kalçalarımdan yukarı kaydđrdđ ve parmakları göbeğime geldi.

Zihnim karardı.

Hareket edemiyordum, çok iyi hissettiriyordu.

"Kahretsin, Avery, çok ıslaksın." Parmakları klitorisimin üzerinde sıkđ, yumuşak daireler çizerken ağzı kulağımdaydı. İnledim, dudağımı ısıldım ve o içimdeki gerilimi artırarak merkezimde çalışırken omuzlarını kavradım.

"Aman Tanrım," sonunda ona karşı kıvranarak başardım. "Aman Tanrım, Emmett, bu inanılmaz bir his."

"Adımı söylemene bayılıyorum," dedi boynuma doğru, dişleri beni tırmalıyordu. Sıvı merkezime hücum etti ve bir takdir sesi çıkardı. "Tekrar söyle. Seni boşalttığımda adımı söylediğini duymak istiyorum."

İtiraz edecek enerjim bile yoktu. "Emmett," diye inledim ve parmakları içime daldı. Küçük bir çığlık attım. "Aman Tanrım. Emmett."

Parmakları tekrar içeri daldı, hemen beni çözecek düğmeyi buldu ve beni ödüllendirdi.

"Emmett, durma," diye yalvardım, sikine uzanarak. "Sakin durma." Sert uzunluğunu kavradım ve okşadım.

"Yapmayacağım," diye homurdandı. "Seni çok sert boşaltacağım." Parmakları ön duvarımda nabız atmaya devam etti, beni zevkten sersemletti ve diğer eli kaygan klitorisime geri döndü. Ağzımdan kısa, keskin iniltiler dökülüyordu. İçimdeki baskı o kadar güçlüydü ki, zar zor dayanabiliyordum. Her şeyi tüketiyordu. Düşünemiyordum, ayın kaç olduğunu bilmiyordum, sadece ellerinin ne kadar inanılmaz hissettirdiğine ve şu anda boşalmak için her şeyi yapabileceğime odaklanmıştım.

"Bununla başa çıkamam, bu çok iyi." Başımı göğsüne yasladım. Elim sikinin üzerinde daha hızlı hareket etti ama o elimi

çekti. "Henüz değil," diye homurdandı. "Önce sen."

Ona tekrar uzandım ve parmakları kaygan merkezimin üzerinde daha hızlı ve daha aceleyle hareket etti. Gerilim arttıkça inledim ve elimi bir kez daha onun etrafına sardım. Hem merkezimdeki hem de içimdeki parmaklarıyla baskıyı artırdı ve g noktamı acilen tekrar itti. Onu sertçe okşadım ve elimde nabız gibi attı.

Bana ters ters baktı. "Sakin beni önce boşaltmaya cüret etme."

Emmett'in bu yönünü, bu kızgın ve öfkeli halini seviyordum. Bu anı tekrar tekrar yaşayacağımı biliyordum.

"Sana zar zor dokunuyorum." Sesim soluksuz ve düzensizdi.

"Seni öyle bir boşaltacağım ki kendi adını unutacaksın," diye homurdandı.

Devrildiğimi hissedebiliyordum.

Alnını benimkine yasladı. Gözleri simsiyahtı. "Seni o kadar sert boşaltacağım ki bundan sonra hep beni düşüneceksin." Parmakları daha hızlı çalışıyor, kıvrımlarımda kayıyor ve içimdeki düğmeyi okşuyordu. Zar zor nefes alabiliyordum, çok iyi hissettiriyordu. Çok sıkı sarılmıştım.

Nefes nefese kaldım. Parmakları çok yoğundu. Elim zonklayan sikini okşadı ve içime almak için sabırsızlanıyordum. Ama şimdilik sadece omurgamın etrafındaki baskıyı hafifletmesini istiyordum. Tenim karıncalanıyor ve aynı zamanda yanıyordu. Uzuvarımdan aşığı yukarı elektrik fışkırdı ve bacaklarım titremeye başladı.

"Emmett," diye fısıldadım. Devrildiğıimi hissedebiliyordum. Bacaklarımı ona doladım.

"Daha yüksek sesle," diye talep etti. Aleti elimde gerildi.

Yanıt olarak inledim, alnım göğsüne düştü. "Lütfen." "Söyle." Parmakları gevşedi ve ben itiraz ederek inledim. "Biliyorsun. ne yapacağımı."

Gelmem gerekiyordu. Buna çok ihtiyacım vardı. İnsanlar bu kadar uzun süre böyle aşırı bir zevkin eşiğinde kalmamalıydı. Bunu önümde böyle sallandırıdığı için ondan nefret ediyordum.

"Emmett." Adı çaresizlik içinde ağızımdan döküldü.

Parmaklarının basıncını ve hızını artırarak karşılık verdi ve ben uçurumun kenarına düştüm. Donmuştum, ağızım sessiz bir çığlıkla açıldı ve uzuvarım felç olmuştu. Geriye düştüm ve kollarından biri beni yakalamak için sarılırken diğeri içimde gömülü kaldı. Parmaklarının etrafında zonklıyor, onu sıkıyor ve boşalırken göğsüne doğru inliyordum.

Elim hep onun kalın uzunluğunun etrafında sarılı kaldı ve yoğun orgazm dalgaları azalmaya başladığında onu sert ve hızlı bir şekilde okşadım. Beni daha sıkı kavradı.

Bana karşı inledi ve sıcak sıvı elimin üzerine dökülürken başı omzuma düştü. Ürperdi ve yüzüme kendini beğenmiş bir sırıtma yayıldı. Bana bakmak için başını kaldırdı. İkimiz de ağır ağır nefes alıyor, nefesimizi tutmaya çalışıyorduk.

Emmett'i boşaltmak benim yeni bağımlılığımı. Ellerimin altında kontrolünü kaybetmesi, bana karşı ürpermesi, mükemmel dış görünüşünün çatlaması ve ilkel ihtiyacın parlamasına izin vermesi - daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Çok eğlenceliydi." Sesim tıpkı bacaklarım gibi titriyordu.

Bana doğru sarktı ve ağızını boynumda hissettim. "İyi iş, Adams."

Beni tezgahıtan kaldırmadan önce birkaç dakika nefeslendik, beni yukarı taşıırken boynuma yumuşak, tatlı öpücükler kondurdu. Çayımız mutfaktaki tezgahın üzerinde soğuk ve unutulmuş bir şekilde duruyordu.

Emmett'in yatağına girdik ve o da ışığı kapattı. Beni göğsüne doğru çekti ve ben de kalp atışlarını dinledim, yavaşça çarpan kalp atışları beni uyutuyordu. Bunun bizim için ne anlama geldiği, nereye gittiğimiz ya da neler olacağı konusunda endişelenmeyi reddettim. Tek düşünebildiğim, kendimi ne kadar tamamen mutlu hissettiğim ve bunu tekrar yapmak için nasıl sabırsızlandığımı.

OceanofPDF.com

Avery

Satış görevlisi Geraldine, "ŞUNU BİR SIKALTALIM" dedi ve elbisemin arkasına metal klipsler takarak oturmasını sağladı, ben de yansıma baktım.

Bundan nefret ettim.

"Nasıl görünüyor?" Elizabeth aradı. Soyunma odasının dışında oturmuş Hannah, Max ve Div ile şampanya içiyordu. Div dün sabah kahvaltı için restorana uğramıştı ve ben de ona davetiye uzattım. Bana elbiseler hakkında doğruyu söyleyecek birine benziyordu.

"Nefes kesici," diye seslendi Geraldine korsajı sıkarken. "Çok sıkı," diye nefes nefese kaldım.

Elbise o kadar hacimliydi ki soyunma odasına zar zor sığabildim. Geraldine duvara yaslanmıştı.

Nasıl bir elbise istediğime dair bir fikrim yoktu çünkü bu konuda hiç düşünmemiştim. Eğer evlenecek olursam, bunun sade, özel bir tören olacağını ve tekrar tekrar giyebileceğim bir elbise giyeceğimi düşündüm. Pratik bir şey. Belki işe giderken giyebileceğim şal bir elbise. Büyük düğünlere karşı değilim, onlara katılmayı severim ama tüm gözler üzerimde mi? Benim çantam değil.

Diğerleriyle birlikte mağazanın önünde durduğumu hatırladım. Bu, listeden çıkarılacak bir başka şeydi ve restoran benim olacaktı. Geraldine bunun asmaktan daha iyi görüldüğü konusunda ısrar etmişti, ben de omuzlarımı silktilim ve bir şans verdim. Ayrıca bu deneyim benim için olduğu kadar Elizabeth, Hannah, Max ve Div için de önemliydi. Geri kalanı

Soyunma odasının dışında asılı olan elbiselerin hepsi diğerkleri tarafından seçilmişti. Her öneriye evet dedim. Gelinlik hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve bugün burada olan insanların çirkin bir şey giymeme asla izin vermeyeceklerine güveniyordum.

Mağazayı gezerken, şampanyamızı yudumlarken ve parmaklarımızı kumaşların üzerinde gezdirirken bir elbise gözüme çarptı. Yumuşak krem ipeğiydi, hafifçe dökümlü kapaklı kolları ve gövdesinde narin boncuk işlemleri vardı. Yirmili yıllardan fırlamış gibi görünüyordu ve gözlerimi ondan alamıyordum.

"Oooh, vintage," dedi Hannah onu kapmadan önce yanımda. "Onu da yığına ekle."

"Hayır," dedim ve tekrar rafa koydum. "Bunun pek benim tarzım olduğunu sanmıyorum."

Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Gelinlik o kadar narin, ilginç ve eşsizdi ki hemen almak istedim ama içimden bir ses tereddüt etti ve geri çevirdi. Kendime bu düğünün sahte olduğunu hatırlattım. Böyle bir elbise fazla gerçekçi hissettirirdi ve bu da parmaklarımı mum alevine fazla yaklaştırmak gibi tehlikeli hissettirirdi.

Soyunma odasında, Geraldine'in başıma geçirdiği tülün bulanıklığı arasından yansımama baktım. Ne kadar da güçlü düşmüşüm. Etrafta dolaştırıldım ve bir oyuncak bebek gibi giydirildim ama bu istediğimi elde etmek içindi.

Para birkaç gün önce banka hesabıma ulaşmıştı ve Keiko ile düğünden birkaç gün sonra bankada bir toplantı yaptık.

Bir yanımda bunun olduğuna inanamıyordum. Bir kağıt imzalamıştı ve bir banka bana bir restoran satın almam için dağ gibi para vermişti. Bir rüya gibiydi. Bu tür şeyler benim gibi insanların başına gelmezdi. *Benim gibi insanların* ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyordum ama çok ama çok şanslı olduğumu biliyordum.

"Pekâlâ prenses, dışarı çık," dedi Geraldine, soyunma odasının kapısını açıp beni dışarı iterek. Eteğim kapıdan daha genişti, bu yüzden iki eliyle sırtımdan itmek zorunda kaldı.

Tökezleyerek dışarı çıktım ve çevremdekiler nefes nefese kaldı. Peçenin arkasından yüzümü göremiyorlardı ve ben de onlarınkini çok net göremiyordum.

"Ne düşünüyorsun?" Gözlerimi kısarak sordum.

"Ne düşünüyorsun?" Elizabeth sordu, sesi kasıtlı olarak hafıftı. "İlahi değil mi?" Geraldine yanımda sordu. "Çok modern, çok zarif, Disney prensesi gibi."

Duvağı kaldırdım. "Bu elbisenin bana uygun olup olmadığını bilmiyorum."

Geraldine dışındaki herkes rahatlayarak sarktı. Elizabeth ve Hannah birbirlerine bakarak yüzlerini buruşturdular.

"Tanrıya şükür," dedi Max başını sallayarak.

Div bana "Bu elbiseyle Emmett'le evlenemezsin," dedi. "Sabahın ikisinden sonra QVC'de satılan ve yalnız boomerların satın aldığı bebeklerden birine benziyorsun."

Max, "Ve yemek odasında sergiledikleri tüyler ürpertici koleksiyona ek olarak," diye ekledi ve kahkahalara boğuldular.

"Kızım düşününde bu elbiseyi giymişti," dedi Geraldine kocaman gözlerle.

Elizabeth ayağa kalktı ve elini Geraldine'in omzuna koydu. "Eminim üzerinde çok güzel durmuştur. Avery, tatlım, neden bir tane daha denemiyorsun?"

Geraldine defalarca elbiselerimi omuzlarımdan çekti ve beni bir gösteri köpeği gibi seyir alanına itti. Geraldine tekrar tekrar çıplak göğüslerimi gördü. İkisini de seçme şansım yoktu ve üçüncü elbiseden sonra umursamayı bıraktım.

"Bu güzelmiş," dedi Hannah, kaşlarını kaldırarak bana baktı ve dışarı çıkarken verdiğim tepkiyi izledi.

Hoş bir gülümsemeyle başımı salladım ve kapaklı saten korsaja baktım. "Evet, öyle."

"Göğüslerin harika görünüyor," diye ekledi Div.

"Öyle," diye onayladım, yapılı korsajın sağladığı geniş göğüs dekoltesine bakarak. "Kesinlikle öyle."

Geçen gece balodan önce Emmett'in göğüslerime aç gözlerle baktığı anı aklıma geldi ve sırtıtmamak için kendimi zor tuttum.

Emmett. Adamın adı bile içimde küçük bir heyecan ve azgınlık ürpertisi yarattı.

Geçen gece... inanılmazdı. Kelimeler kifayetsiz kalır. Yaşadığım en iyi seksti ve seks bile yapmamıştık. Bunu Emmett'e itiraf edeceğimden değil, adamın zaten aşırı büyük bir egosu vardı. Ama parmaklarının üzerimde kayması, içimdeki düğmeyi bulması ve beni çözmesi, elime boşalırken inlemesi ve bana doğru çökmesi.

Tanrım.

"Sen iyi misin?" Hannah endişeyle sordu. "Kızarmış görünüyorsun."

Dikkatimi topladım. Annesi karşımda otururken Emmett hakkında azgınca şeyler düşünemezdim. Yutkundum ve Hannah'ya gülümsedim. "Sadece biraz açım sanırım."

Emmett'le daha seksi zamanlar geçirmeye açım belki de. Elizabeth elbisemi işaret etti. "Bu o değil."

Omzunun üstündeki elbiseye tekrar baktım, vintage olana ve onlara geri döndüm. "Pekâlâ millet, sizce hangisi? İkincisi mi?" İkincisi, sırtı dekolteli, sade, ince saten bir elbiseydi. Güzeldi ve ben de içinde güzel görünüyordum.

Hannah ayağa kalktı ve kanepenin etrafında yürüdü. Midem bulandı. Elbiseye uzandı, *elbiseyi* aldı ve Geraldine'e getirdi. "Bir tane daha."

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Bence ikincisi daha iyi."

"Sadece bizi eğlendir," dedi Hannah. "Lütfen? O zaman öğle yemeği yeriz."

Normalde utangaç olan yüzünde bir meydan okuma titreşimi vardı. Midem bulandı. Biliyordu. Bu elbisede bir şeyler olduğunu biliyordu.

Geraldine elbiseyi ondan aldı ve beni soyunma odasına götürdü. O elbiseyi giymeme yardım ederken ben aynasız duvara baktım. Astarı satendi ve inanılmaz bir his veriyordu. Lanet olsun. Elbisenin ağırlığı mükemmel, lüks ve pürüzsüz hissettiriyordu. Ellerimi tekrar tekrar üzerimde gezdirmek istememe neden oldu.

Dışarı çıkarken yüzümdeki endişeli ifadeyi hissedebiliyordum.

Hannah'nın gözleri parladı. Elizabeth'in nefesi kesildi. Max ve Div tek kelime etmedi. "Ne?" diye sordum. Ben sordum. "Kötü mü?"

"Kendiniz bakın," dedi Elizabeth.

Aynaya baktım ve kalbim göğsümde ters döndü. Dudağımı ısırdım.

Sonra ağlamaya başladım.

Elizabeth ayağa fırladı. "İşte bu! Onu bulduk."

"Biliyordum," diye fısıldadı Hannah kendi kendine.

Geraldine neredeyse koşarak resepsiyona gitti. "Zili çalacağım."

"Ne-" diye başladım. "Dur bakalım." Öfkeyle gözlerimi sildim.

Tepkime tekrar baktım. Elbise üzerime tam oturmuştu, Geraldine'in birkaç kıvrımı ve klipsi vardı ve muhteşemdi. Çok muhteşemdi. Aylarca eBay'de ve vintage sitelerinde avlanmak gibi, muhteşem. Tekrar yutkundum. Boğazım düğümlenmişti ama kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Bu gelinliği istiyordum, kabul edebilirdim, çok istiyordum ama Emmett'le bu gelinliğin içinde evlenebilir miydim? Bu gerçek bir gelinlikti, sadece görünüşüyle değil, hissettirdikleriyle de. Emmett'la gerçek bir gelinlikle sahte bir evlilik yapabilir miydim?

Hannah bana yumuşak bir gülümsemeyle "Çok güzel görünüyorsun," dedi, ben de ona gülümsedim.

Cesur olacaktım ve beni bir milyon dolar gibi hissettiren o muhteşem elbiseyi satın alacaktım.

Max ve Div duvaklara bakıyor, hangisinin kafama daha iyi uyacağını tartışıyorlardı.

"Peçe yok," dedim onlara. Yanlarındaki masanın üzerinde duran ışıltılı tarak tokalarına bakarak çenemi eğdim. "Ama bir saç tokası seçebilirsiniz."

Gözleri parladı ve bir şeyler bulmak için acele ettiler.

Yansımama tekrar baktım ve tereddüt düşüncelerimi bir kenara ittim. Sorun yoktu.

Geraldine, "Tadilatlar üç ila dört ay sürecek," diye seslendi ve midem gerildi. Düğün gelecek haftaydı. Başka bir elbise seçmem gerekecekti, tadilat gerektirmeyen bir şey.

Elizabeth gülümsedi ve elini omzuma koydu. "Tadilatı ben yapacağım."

Ona minnettar bir bakış attım.

Cüzdanımı çantamdan çıkardığımda Div bana, "Sakın buna cüret etme," dedi. "Emmett seni bir şahin gibi izlememi söyledi çünkü ödeme yapmaya çalışabilirmişsin."

"Hadi," dedi Max, beni dükkândan dışarı çekerek.

"Ne kadar tuttuğunu bile bilmiyorum," diye itiraz ettim. "Fark etmez," diye itirazımı duymazdan geldi Max.

Birkaç dakika içinde hepimiz dışarıda yeniden toplandık. Div kutuyu tutuyordu ve ben gözlerimi ondan alamıyordum.

Grubumuz öğle yemeğı için yakındaki bir restorana gitti, konuşuyor, gülüyor ve neşeliydik. Bu sabah, elbise alışverişi beklentisiyle korku doluydum ama şimdi daha hafif, daha mutlu ve iyimser hissediyordum.

Her şey yoluna girecekti.

"Ne güzel bir gün," dedi Elizabeth oturduğumuzda, "müstakbel gelinimle birlikte." Bana sıcak bir şekilde gülümsedi ve ben bunu ayak parmaklarıma kadar hissettim.

Ve sonra soğuk bir suçluluk duygusu karnıma vurdu. Buna fazla alışamazdım. Boğazımı temizledim. "Ahi ton balığı güzel görünüyor."

"Ailenle tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi bana, kendi menüsünü okurken. "Bebekleri evleneceğı için çok heyecanlı olmalılar."

Karnıma bir taş düştü.

Dün annemle telefonda konuşmuştım. Ona restorandan ve evlenmekten bahsetmek niyetiyle aramıştım ama sonra... donup kaldım. Kelimeler ağzımdan çıkmıyordu. Annem bana okuduğu kitaptan bahsederken onu dinledim ve sonra vedalaşıp telefonu kapattık. Ona söyleyemedikten sonra babamı aramak bir seçenek bile değıldi. Adamla neredeyse iki yıldır konuşmamıştım.

Koltuğumda kıpırdandım ve Emmett'i kenara çekip ondan borç para istediğini hayal ettim. Utanç içimde yayıldı ve boğazıma doğıru ilerledi.

"Mhm." Utancımı yuttum ve menüme baktım. "Ton balığı taze mi yoksa dondurulmuş mu merak ediyorum."

"Şehirde birkaç gün geçirecekler mi?" Bana döndü. "Onları akşam yemeğine davet etmeyi çok isterim."

"Emin değılim," dedim, gözlerim menümdeydi. "Bir şeylerle oldukça meşguller."

Annemin Emmett'le tanıştığını ve Emmett'in ona karşı politikacı cazibesini kullandığını hayal ettim. Onun babama çok fazla benzediğini düşünür müydü? Onaylamaz mıydı? Herkes gibi o da ona aşık olur muydu?

Midemdeki düğümler tersine döndü. Bunun ne önemi vardı ki? Emmett ve ben gerçekten evlenmiyorduk. Bunu biliyordum ama yine de bir şekilde kendime hatırlatmaya devam etmek zorundaydım.

"Duman kokusu alıyor musun?" Max bilmiş bir bakışla bana bakarak sordu.

Gözlerimi ona diktim.

"Hayır mı?" Hannah havayı koklayarak, "Hayır," dedi.

Max bana bakmaya devam etti. "*Yalancı, yalancı, pantolonun yanıyor,*" diye mırıldandı.

Menüme tekrar baktım. Onları bugün arayacaktım. Onları tek tek arayıp evleneceğimi söyleyecek ve gelmelerini isteyecektim.

İçimi bir endişe ürpertisi kapladı. Yarın.

Onları yarın arayacaktım.

Emmett

Otoyolda ilerlerken Avery, "Sahile gideceğimizi sanıyordum," diye sordu.

Bütün gün Avery'yi düşündüm. Sabah sahil boyunca koşarken onun güzel mavi gözlerini düşündüm. Duş alırken, mutfak tezgâhının üzerinde oturmuş, parmaklarım onun derinliklerindeyken adımı haykırışını yeniden canlandırdım. Ne kadar seksi görünüyordu, mutfğa sadece benim tişörtümle adım atıyor ve sonra mükemmel göğüslerini ortaya çıkarmak için onu çıkarıyordu. Ellerime mükemmel bir şekilde oturdular ve dilimi meme ucunun üzerinde kaydırduğmda başının geriye düşme şekli cehennem gibiydi.

Dün gece şimdiye kadar yaptığım en iyi seksti ve seks bile değildi. Elle yapılan bir şeydi. Hepsi buydu. Sanki azgın bir gençmişim gibi beni eliyle boşalttı.

Ağzımı onun üzerine koymanın, onu tatmanın nasıl bir his olacağını ve tadının ne kadar inanılmaz olduğunu düşündüm. Bunu dün gece yapmalıydım ama ağgözlüydüm ve onun parmaklarımın etrafında kenetlendiğini hissetmek istiyordum.

"Başka bir plaja gidiyoruz." Ona sinsi bir bakış attım. "Gizli bir plaj."

Div'in Isaac ile başa baş gittiğimi gösteren anket sonuçlarını içeren e-postasını okurken yatakta uykulu bir şekilde iç geçirmesini düşündüm. Kaplumbağalardan iğrendiğim için benimle dalga geçtiğinde gülümsemesinin odayı nasıl aydınlattığını düşündüm.

Bütün gün eve, Avery'ye dönmeyi dört gözle bekledim.

Bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi ama tahtakuruları için Tanrı'ya şükürler olsun.

Yine de çamaşır makinesi olmadan da yapabilirdim. Çamaşır makineleri Avery'nin ya sadece tişörtlerini giymesi ya da hiçbir şey giymemesi planımı mahvetmişti.

Dudakları şaşkınlıkla aralandı ve gözleri parladı. "Oh, gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Yine de bu bir Rhodes aile sırrı. Kimseye söyleyemezsin yoksa aforoz edilirsin."

Güldü. "şu anda bana söylüyorsun."

Castle Beach bir sırdı, bu konuda yalan söylemiyordum. Google Haritalar'da ya da herhangi bir turizm broşüründe yoktu. Bazı yerel halk burayı biliyordu, onları orada görmüştük, ancak konuşulmayan kural, sosyal medyada bu konuda paylaşım yapmamamız ve turistleri buraya yönlendirmememizdi. Yine de herhangi bir tepki olmadı.

Avery'yi buraya getirmek doğru geldi. Muhtemelen sahip olabileceğim en yakın eş oydu. Ailemi tanıyordu, annemle yakındı ve sahili biliyor olmalıydı. Bunu onunla paylaşmak istedim.

Ona sııttım. "Evleniyoruz, o yüzden sorun yok."

Bir bakış paylaştık, *gizli bir bakışımız var*. Kalbim sıkıştı.

Otoyoldan toprak bir yola saptığımda, arkamıza bakmak için koltuğunda dönüp durdu. "Bu yolun burada olduğunu bile bilmiyordum. Kendi başıma tekrar bulabileceğimden emin değilim."

"Seni tekrar geri getirmem gerekecek." Uzanıp elimi kalçasına koydum ve o da pencereden dışarıya doğru sııttı.

Küçük bir açıklığa park edene kadar yol boyunca ilerledik. Elimde paket servis ve plaj battaniesi, onu sahile giden patikadan aşağıya indirdim, spor ayakkabı giymesine ve kendi başına tırmanabilecek durumda olmasına rağmen dik kısımlarda elini tuttum. Bedenim ona dokunmak için can atıyordu. Ellerimi ona koymak için herhangi bir bahane buldum ve tereddüt etmeden bunu yaptım. Daha da iyisi, her temas ettiğimizde ağı seğiriyor, bu da göğsümü ısıtıyordu.

Patika sona erip kuma dönüştü ve biz de sahile çıktık. "Oh, vay canına."

Avery kumun başladığı yerde durdu ve kumsala baktı.

Köpüklü su.

Kale Plajı küçük, korunaklı bir koydaydı. Suyun karşısında, orman denizden yükseliyordu. Sahil bize kalmıştı. Hafif bir esinti okyanusu taşıyor, taze ve temiz kokuyordu. Burası bu gece tıklım tıklım olacak Queen's Cove'daki popüler plajdan çok daha iyiydi.

"Gökyüzü çok güzel görünüyor." İçini çekti ve yüzünde hüznü bir ifadeyle başını salladı. "Dünyanın en güzel yerinde yaşıyoruz.

gezegen."

Mavi gökyüzü sonsuza dek uzanıyordu, sık yeşil orman her zamanki gibi yemyeşildi ve deniz pırıl pırıldı. "Kesinlikle öyle."

Ayakkabılarımı çıkardım ve bizi sahilde oturabileceğimiz bir kütüğe götürdüm. Battaniyeyi silkeledi ve o oturup bizi izlerken ben de paketleri açtım. Çıkardığım şarap şişesiyle gözlerinin nasıl parladığını görünce sııttım.

"Yola çıkmadan önce almıştım," dedim ve birkaç seyahat bardağına doldurdum.

Gülümsemesi utangaçtı. "Beni buraya getirdiğin için teşekkürler." "Ne zaman istersen. Sabahları burada koşmayı seviyorum."

Başını salladı ve bana alaycı bir bakış attı. "Erkenci kuş."

"Sen de denemelisin. Herkesten önce uyanmak çok güzel. Su sakın, sadece sen, kuşlar ve dalgalar var. Çok dingin."

Suşilerimizin olduğu paketleri açmaya başladı. "Herkes yattıktan sonra geç saatlere kadar ayakta olmanın sevdiğim yanı da bu. Ortalık sessizken ve tüm ışıklar sönmüşken tüm kasabada uyanık olan tek kişi benmişim gibi geliyor. Bazen herkes evine gittikten çok sonra bile işimi halletmek için restoranda kalıyorum. Huzur verici." Bana usulca gülümsedi ve göğsüm sıkışmaya başladı.

Orada oturduk, yemek yedik, konuştuk, güldük ve dalgaların kıyıya vurmasını ve güneşin batmaya başlamasını dinledik. Onu yemek yerken izlemek hoşuma gidiyordu. Onun yemeğini tedarik etmek ve onun bundan zevk almasıyla ilgili bir şey beni tatmin ediyordu. Belki de bu bir erkek içgüdüsyüdü, kadınıımı besleme ve onun ihtiyaçlarını karşılama dürtüsü.

Neredeyse kendi kendime homurdanacaktım. Kadınıımı mı?

Mağara adamı gibi konuştum. Ona tekrar baktım.

Benimkini.

Başka birinin Avery'ye elini sürmesi, hatta o lanet olası Carter gibi ona gülümsemesi fikri damarlarımda sıcak bir öfke yarattı ve beni çileden çıkardı.

Avery benimdi. Buna hiç şüphe yoktu. Sadece onunla ne yapacağımı bilmiyordum. Burada boyumdan büyük işlere kalkışmıştım.

İçinden bir kıkırdama yükseldi ve ben de ona meraklı bir bakış attım.

Daha geniş sııttı. "Senden hoşlanmadığım için eşcinsel olduğumu düşündüğün zamanı hatırlıyor musun?" Tekrar güldü ve gözleri parladı.

Homurdandım. "Ben de senin saygılı olacağını düşünmüştüm."

"Şaka sana yapılmıştı." Bir parça daha somon nigiri yedi.

"Kesinlikle öyleydi."

Bu anlaşılmaya çok basit olacağını düşünerek girmiştim. Sosyal medya için birkaç fotoğraf çekecektik, kredisinin noktalı satırını imzalayacaktım ve yollarımızı ayıracaktık. Kolaydı. Basit. Duygusuz.

Yutkundum. Avery ile yaptığım bu şey kolaydı, ama basit ya da duygusuz değildi. Bundan sonra onunla vakit geçirmemeyi hayal bile edemezdim. Onun evimden ya da mükemmel bir şekilde uyum sağladığı hayatımdan taşınmasını hayal edemiyordum. Yüz yaşıma kadar her gün The Arbutus'a uğrayıp öğle yemeğinde onunla sohbet etmek istiyordum.

Will bir keresinde benimle seyahate çıkmak istemediği için onunla dalga geçtiğimde, "*Anlamıyorsun,*" diye şaka yapmıştı. *Sen aileden biri değilsin.*

Göğsüm sıkıştı ve kafa karıştırıcı düşünceleri bir kenara iterek dikkatimi şimdiki zamana geri getirdim. Nigiri kutusu neredeyse boşalmıştı.

Bir parça daha yerken Avery'ye "Herkes senin gibi yiyorsa restoran işletmeyi neden sevdiğini anlayabiliyorum" dedim.

Gözlerini kıstı ve çiğnedi. "Bu bir iltifat mı? Anlayamıyorum." "Tabii ki iltifat. Yemekten hoşlanıyorsun. Bahse girerim yemek yemek insanların The Arbutus'ta yemek yedikten sonra evlerine mutlu bir şekilde dönmelerini izleyin."

Yüzünde hüzünlü bir ifade belirdi. "Öyle. Barın yanında durup herkesin konuşmasını ve gülmesini izlemeyi seviyorum. Geçen gün öğle yemeği için gelen iki yaşlı kadın vardı ve üç saat kaldılar, şarap içtiler ve o kadar çok güldüler ki ağlıyorlardı ve yirmi ya da otuz yıldır arkadaş olduklarını biliyordum." Yutkundu ve hatırlayarak gülümsedi. "Sanki gençken kim olduklarına dair bir an gözümün önüne geldi." Başını iki yana salladı. "Ne olduğunu bilmiyorum. Restoranla ilgili gerçekten özel hissettiren bir şey var. Keiko ve ailesi buraya çok şey kattılar ve burayı toplumumuzun önemli bir parçası haline getirdiler." Yüz ifadesi bir an için değişti ve gözlerini kırıştırdı. "Bunu devam ettirmek istiyorum."

Başımı salladım. "Yapacaksın. Para konusunda her şey yolunda gitti mi?"

"Evet." Ellerine baktı ve sonra tekrar bana döndü. "Bunun için teşekkür ederim."

"Bundan bahsetme. Ciddiyim."

Bana minnettar bir gülümseme verdi. Altın saat başlıyordu, gün batımından önceki saat, güneşin son ışınları her şeyin üzerine sıcak turuncu bir akış bırakıyordu ve gözleri ışıpta parlıyordu. Arkamızdaki ağaçlarda yüzlerce kuş cıvıldıyordu. "Sanki bütün kuşlar birbirlerine iyi geceler diliyor," diye gözlemledi sırtarak.

Ona gülümsedim ve bir şey hatırladım. "Gelinlik alışverişi bugün iyi gitmiş olmalı."

Gözlerini kısmıştı. "Biri sana bir resim mi gösterdi?"

Başımı salladım. "Kredi kartımda bir ödeme gördüm."

Kadın rahatlamıştı. "Tamam, güzel." Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Düğüne kadar gelinliğimi görmeni istemiyorum. Kötü şans getirir."

"Bundan memnun musun?"

Sırtmasına engel olamadı ve heyecanla küçük bir kıpırdanma gösterdi. "Evet, öyle. Bu muhteşem. Oh, ve bunun için sana geri ödeme yapacağım. Bunun için ödeme yapmana gerek yok, eminim düğün için zaten yeterince ödeme yapıyorsunuzdur."

"Kesinlikle olmaz." Başımı sallamaya başlamıştım bile. Onu bu kadar heyecanlandıran, bu kadar mutlu eden bir şey mi? Bin kere öderim.

"Hadi ama." Bana düz bir bakış attı. "Emmett."

"Hayır." Sesim sertti. "Burada açık sözlü olacağım." Ona döndüm. "Bir sürü param var ama harcayacak kimsem yok. Kendim için mi? İhtiyacım olan her şeye sahibim. Annem mi? Onu çok şımartıyorum. Sana güzel bir elbise alayım."

Gözlerini kaçırdı ama yanaklarının elmacıklarının yükselişinden yüzünün güldüğünü görebiliyordum. "Tamam."

"İyi," diye tekrarladım, tatmin olmuş bir şekilde. "Ayrıca Div bana ailenizi sordu, ben de emin olamadım."

Bana geri döndü. "Ne demek istiyorsun?" Kaşlarının arasında küçük bir kırıksıklık oluştu.

"Gelip gelmeyeceklerini bilmek istiyor. Oturma planıyla ilgili bir şey."

Kırıksıklığı derinleşti ve ağzını sıkı bir çizgiye bastırdı.

Bir sorun vardı. "Adams? Neler oluyor?" "Babam bir pislik," diye ağzından kaçırdı.

Ona göz kırptım.

Ellerini sıktı. "Tamam, belki bir pislik değil. Öyle olmak istemiyor ama biraz... berbat." Yüzünü buruşturdu. "Kulağa kötü geliyor. Ben kötü bir insanım. Sadece çok kaypak biri ve onu davet etmeyi erteliyordum. Yapmam gerektiğini biliyorum," dedi bana. "Ve yapacağım. Sadece erteliyordum."

Kaşlarını çattı ve ellerine baktı, ona aldığım yüzüğü parmağında döndürüyordu.

Yüzündeki endişeyi, ağzının mutsuz bir çizgiye dönüşmesini izlemek, lanet olası kalbimi kırdı.

"Onu davet etmek zorunda değilsin. Bu bizim düğünümüz. Ne istersek onu yaparız."

Yüzünü buruşturdu. "Ya öğrenirse? Yıkılır."

Yüzünde bir belirsizlik vardı ve tanıdığım kendinden emin ve özgüvenli Avery'den çok farklı görünüyordu. Kollarımı açtım. "Buraya gel." Ona yaklaşmasını işaret ettim.

Yüzünde bir anlık tereddüt belirdikten sonra yanıma doğru kaydı ve ben de onu kendime doğru çektim, böylece sırtı göğsüme yaslandı, başı çenemin altında kaldı ve ikimiz de okyanusa bakıyorduk. Göğsümde rahat bir uğultu vardı ve o da bana karşı gevşedi. Bu daha iyiydi, çok daha iyiydi.

"Eğer onu orada istemiyorsan, hayır demeye hakkın var." Kollarım göğsüne doğru çekilip onu kendime kilitlerken sesim saçlarına doğru mırıldanıyordu. Saçları inanılmaz kokuyordu ve yüzümü boynuna gömmemek için kendimi zor tuttum. "Ne yapacağını düşünüyorsun?"

İç çekti ve elimi kolunda aşağı yukarı gezdirdim. Onu böyle endişeli ve kararsız görmekten nefret ediyordum.

"Onu nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyorum." "Dene."

"O şimdiye kadar tanıştığın en çekici, arkadaş canlısı, komik adam." Sesi düşünceliydi ve keşke yüzünü görebilseydim. "Herkesin en iyi arkadaşı ve hayata karşı çok tutkulu. O etraftayken her şey daha eğlenceli. O partinin hayatıdır." Sesi daha tereddütlü bir tona dönüştü. "Ve büyük fikirleri var."

Durakladı, ben de bekledim.

"Ben çocukken ailemin bir restoranı olduğunu söylemiş miydim?"

"Hayır," diye mırıldandım saçlarına. "Söylemedin."

Başını salladı. "Onlar yaptı. Annem her zaman bir restoran sahibi olmak istemiş, büyükannem ve büyükbabamın da bir restoranı varmış ve çok sevmiş. Tüm parasını biriktirdi, ben çok küçükken iki işte çalıştım ve ben on iki yaşındayken bir yer satın aldılar." Altımda gerildi ve ben de tekrar kolunu ovdum. "Babam çok heyecanlıydı ve her şeyi devralan bir kişiliğe sahipti." Omuz silkti. "Onun hayallerini devraldı. Bütün bunları

büyük fikirler ve mekânı tamamen değiştirdi." Boğazından alçak bir kızgınlık sesi çıktı. "Tüm paralarını büyük fikirleri için harcadı ve battılar."

Yavaşça nefes verdi.

Bu mantıklı gelmeye başlamıştı. *Avery* daha mantıklı gelmeye başlamıştı. Ailesine bakamayan, onlar için mümkün olan en iyi hayatı yaratamayan, bunun yerine dürtüleri ve kötü iş seğıimleriyle onları dibe çeken bu adama duyduğum öfke kan dolaşıma sızdı.

Sesimi nötr tutmaya çalıştım. "Restorana ne oldu?" "Tabii ki iflas etti, çünkü ne yapacağını bilmiyordu. ama bunu anladığında gitmişti." Kaşlarım telaşla kalktı. "Gitti mi? Gitti mi?"

Omuz silkti. "Evet. Bunun kendi hayali olmadığını, annemin hayali olduğunu ve kendi tutkularının peşinden gitmesi gerektiğini söyledi."

Öfke. Bembeyaz bir öfke. Öfkeli, dizginlenemez bir öfke bedenimi sarstı. Ne tür bir insan bunu yapar? Nasıl bir baba ve koca ailesini bu şekilde terk eder, özellikle de borç mezarlarını kazdıktan sonra?

"Düğüne gelmeyecek," diye homurdandım.

"Onu davet *etmeden* edemem." Sesi buna inanmış gibi gelmiyordu. Başımı salladım. "O gelmiyor."

Başını sallayıp bana doğru gevşemeden önce bir an sessiz kaldı. "Tamam. O gelmiyor."

Yine sessizdik, batan güneşe, gökyüzündeki renk cümbüşüne bakıyorduk.

Aklıma bir düşünce geldi ve kaşlarımı çattım. "Bunu sana asla yapmayacağımı biliyorsun, değil mi? Hiçbir şey için bana ihtiyacın olduğundan değil. Son derece bağımsızsın ve bunun nedenini şimdi anlayabiliyorum." Yutkundum. "Ama asla böyle bir şey yapmayacağımı bilmen gerek."

Başını salladı. "Biliyorum," diye fısıldadı. Başını çevirdi ve tekrar başını sallamadan önce bakışlarımı yakaladı. "Biliyorum."

"Güzel."

Orada uzun süre oturduk, dalgaları dinledik ve suyun kıyıya vuruşunu izledik, güneşin alçaldıkça alçalmasını seyrettik. O konuşmayla birlikte aramızda bir şeyler değişmişti. Sonunda tüm kartlar masaya açılmış gibi hissetmiştim. *Avery*'nin beni bu kadar uzun süre sevmemesinin nedeni buydu. Çünkü ona babasını hatırlatıyordum.

Öfke yine kan dolaşımımı hızlandırdı. Lanet olası pislik. O adamla hiç tanışmamıştım ama Avery'ye yaptıkları, onu belirsiz ve kafası karışık hissettirdiği için ondan nefret ediyordum. Babalar Will gibi olmalı, sadık, tutarlı ve taparcasına.

Avery'yi asla babasının yaptığı gibi hayal kırıklığına uğratmayacaktım. Belki Will gibi bir aile babası değildim -artık nasıl bir adam olduğumu bilmiyordum- ama Avery'nin beklentilerini karşılayacağımdan emindim.

OceanofPDF.com

Emmett

Kumsalda kaldık, Avery bacaklarımın arasında oturuyordu, güneş batana, gökyüzü kararana ve göğsüme yaslanıp titreyene kadar bana kilitlenmişti. Telefon fenerlerimizin ışığında arabaya geri döndük ve elim onun bacağında dururken mutlu bir sessizlik içinde eve doğru yol aldık. Birkaç dakika sonra eli benimkinin üzerine yerleşti ve bana yumuşak bir gülümseme attı.

Kalbim göğsümde ters döndü. "Çok güzelsin." Bana hüznü bir gülümseme verdi ve pencereden dışarı baktı.

"Bana inanmıyor musun?" Onunla yol arasında bir bakış attım. "Sen inanana kadar söylemeye devam edeceğim. Sen çok güzelsin."

Sırtarak gözlerini devirdi. "Tamam, tamam. Sana inanıyorum." Bacağını sıktım. "Güzel."

Eve vardık ve kapının önünde durup kilidi açmamı beklediğinde çenemi ona doğru eğdim. "Sana verdiğim anahtarları kullan."

Çantasından anahtarlığını çıkarıp kapının kilidini açmasını izledim. Bunu yaptığını görmek çok tatmin ediciydi ama nedenini anlayamıyordum.

Çünkü o benim. Çünkü onun burada yaşaması doğru geliyor.

İçimde bütün gece kontrol altında tuttuğum arzu kabardı. Ama artık onu kontrol altına almak istemiyordum. Avery'ye onun ne kadar kusursuz olduğunu göstermek istiyordum. Ona benim olduğunu gösterecektim.

Karanlık eve adım attık ve çantasını yere bıraktığı anda ellerim omuzlarındaydı, onu kendime çevirdim. Çenesini yukarı kaldırdım ve ağzım onunkini kapatmadan bir saniye önce yumuşak bir nefes verdi.

Bana karşı gevşedi, kollarım onu sararken mükemmel göğüsleri göğsüme bastırdı ve ağzım yumuşak, dolgun dudaklarını okşadı.

"Merhaba," diye nefes aldı ağzıma

karşı. "Merhaba," diye mırıldandım.

Buna alışabilirim.

Ön kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapattım ve Avery'yi merdivenlere doğru çektim, onu öptüm ve ellerimi üzerinde gezdirdim. Onun her yerine dokunmam gerekiyordu, geçen gece parmaklarımı onun sıkı ıslaklığına sokarken yaptığı gibi onu inletmem gerekiyordu. Uzanıp meme ucuna dokundum ve ağzıma doğru küçük bir çığlık atarak sarsıldı.

Sikim rahatsız edici derecede sertleşmişti. Daha hızlı yukarı çıkmamız gerekiyordu. Saçlarını geriye doğru çekip onu bana daha derinden açmadan önce dilim onunkeye sürdü. Dişleriyle alt dudağımı ısırıldı. Sikim ağrıyordu ve inledim.

Eğildim, kışını tuttum ve onu yukarı çektim. Bacakları belime dolandı ve onu merdivenlerden yukarı taşıdım.

"Seni istiyorum," diye mırıldandı ağzıma karşı ve sikim tekrar gerildi. "Beni tekrar boşaltmana ihtiyacım var."

"Henüz hiçbir şey görmedin." Ağzımı boynuna bastırmak için öpüşmemizi kestim. Nefes nefese kaldı. "Yüzüme boşalman için sabırsızlanıyorum."

İnledi ve bana sürdü. Onu yavaşça yatağı indirmedi önce yatak odama girdim. Üstünü yırttım ve şaşkınlıkla güldü.

"Hevesli." Sesi alçaktı.

Ağzım göğüs dekoltesine geldi ve başı geriye düştü.

"Ne kadar hevesli olduğum hakkında hiçbir fikrin yok. Parmaklarıma geldiğinden beri bunu düşünüyordum."

Sütyeninin üstündeki yumuşak, esnek ete öpücükler kondurdum ve nefesi küçük soluklarla çıktı. Elleri saçlarımı sıkıyor, çekiştiriyor ve tenine karşı inlememe neden oluyordu. Onu sahiplenme ihtiyacımı tatmin etmek ve ona zevkle işkence etmek için bu hassas oyunla zar zor başa çıkabiliyordum. Bir ergen gibi kendimi yatağı sürüyordum. Sütyeninin kopçasını çevirdim ve nefis göğüsleri dışarı fırladı. Dilimi üzerinde kaydırduğımda sıkı tepe noktalarından biri sıkıştı ve karanlık yatak odasında haykırdı.

Boğazımdan kısık bir kıkırdama yükseldi. Lanet olsun, bunu seviyordum. Onu nefessiz ve aç bırakmayı seviyordum. Vücudumdaki her hücre, her damla

Kanım bunu su gibi, hava gibi arzuluyordu.

Ağzım meme ucunu terk ettiğinde, itiraz ederek inledi.

"Pantolonunu çıkar." Sinirle fermuarını açmaya çalıştım.

"Şimdi."

Kısık ve boğuk bir sesle güldü. "Talepkar." Onları çıkarmak için hareket etti. Loş ay ışığında onu zar zor görebiliyordum, bu yüzden yatağa uzandım ve ışığı açtım. Oda sıcak bir ışıkla aydınlandı ve ona baktım. Yüzü kızarmış, dudakları aralanmış ve gözleri kısılmıştı.

"Muhteşem."

Bana ateşli bir bakış attı ve elleri kemerime geldi, göz teması kurarken tokayı çözdü. Aletim zonkladı ve gömleğimi başımın üzerine çektim.

"Vücudun harika," diye iç geçirdi, doğrulup karın kaslarıma öpücükler kondurdu. Ellerim tekrar göğüslerine geldi ve küçük, sıkı meme uçlarını parmaklarımın arasında yuvarladım, tekrar uzanması için omuzlarını geriye itmeden önce ağzından nefesler çıkardım.

Bakışlarım onun siyah dantelli iç çamaşırına takıldı.

"Adams." Sesim kesildi. "Bunlar sahte iç çamaşırları mı?"

Bana hınzırca bir gülümseme verdi. "Evet."

Şehvet içimde kükredi ve göz kapaklarım kapandı. Tatlı, seksi küçük Avery'min onun için aldığım iç çamaşırlarını giydiğini düşündükçe kontrolüm neredeyse kırılıyordu. Yutkundum ve zihinsel olarak net servetimin yarısını sadece Avery'ye iç çamaşırı almak için bir hesaba aktardım. Bunu neden daha önce düşünmemiştim?

Elleri göğsümde gezindi ve ağzı tekrar benimkini kapladı. "Seni öpmeden duramıyorum."

Öpüşmemizi kesmeden önce ağzına karşı sııttım. Ona öpücükten daha fazlasını vermem gerekiyordu. Yere diz çöktüm ve onu yatağın kenarına sürüklemeyi önce ellerimi dizlerinin arkasında birleştirdim. Sığ nefes alıyordu.

Avery her zaman kontrolü elinde tutardı. Çok bağımsızdı ve kimsenin ona yardım etmesine izin vermezdi. Başının arkaya düşme şeklinden, kontrolün bende olmasından hoşlanıyor gibi görüldüğünden şüpheleniyordum.

Ben de öyle.

Parmaklarımı kalçasından yukarı kaydurdum ve nefesi kesildi. Siyah danteli sıyırdım ve onun sıcak, nemli merkezini buldum. Ağzı bir O harfi yaptı ve keskin bir nefes aldı.

"İslanmışsın. İç çamaşırın sırlıslıkla olmuş." Parmağımı nemli kumaşın üzerinde gezdirdim ve o da inleyerek başını salladı. Sesim alçak ve alaycıydı. "Adams, tahrik falan mı oldun?"

"Ya da başka bir şey. Benimle alay etmeyi bırak," diye ısırıldı parmaklarım kumaşın üzerinde daireler çizerken.

Kontrolüm sınırda sallanıyordu ve vücudum ona gömülüp yatak odasını çılgınlıkla doldurana kadar itmeyi arzuluyordu, ama bunu dışarı çekmem gerekiyordu. Avery'nin arzusunu görmek benim için bir uyuşturucuydu ve o çılgına dönene kadar onunla oynamam gerekiyordu. Önce kontrolünü kaybetmesi gerekiyordu.

"Bir sorun mu var?" Masum bir tavırla sordum, kolumu sırtının altından geçirip onu kendime doğru çektim. Ağzım tekrar meme ucuna geldi ve ağladı.

"Emmett," diye hırladı.

"Ne istiyorsun, Adams?" Dilim göğüs ucuna doğru hızla ilerliyordu ve nefesi titreyerek çıkıyordu.

Ona istediğini verecektim ama bunun için yalvartacaktım.

"Daha fazla," diye inledi ve parmaklarıma doğru itti. Elimi geri çektim ve acı içinde yatağa düştü. "Emmett!" Şimdi sinirlenmişti ve ben de ona kocaman sırttım.

"Bana ne istediğini söyle, ben de sana vereyim." "Çılgılık atana kadar beni yalamanı istiyorum."

Farkına varmadan iç çamaşırını çıkarmıştı ve ağzım kaygan amcıyla buluştuğunda boğazından çıkan o inilti? O sesi ölene kadar hatırlayacaktım.

Dilim kıvrımlarının üzerinde hızla çalışıyor, ıslaklığını klitorisinin üzerinde aşağı yukarı sürüklüyor, o da nefes nefese altımda kıvranıyordu. Bir elim göğüs ucunu yuvarlarken diğeri bacaklarının arasına kaydı. Bir parmağımı göbeğine soktum. Kemerli ve soluk soluğaydı.

"İstediğin bu muydu?"

İnledi. Parmağımı ondan çektim.

"Emmett." Sesi sert ve öfkeliydi. Bana bakmak için başını kaldırdı ve ben de ona en sinsi, en hınzır gülümsememi verdim.

"İstediğin bu muydu?" Yavaşça tekrarladım, parmağımı tekrar içine kaydurdum, g-noktasını buldum ve bastırdım.

Gözleri kapandı ve tekrar yatağa yığıldı. "Evet." Sırtı kavislendi ve göğüsleri cennete doğru itildi. "Emmett, durma."

Yapamazdım. Hiçbir şey beni Avery'nin bacaklarının arasından uzaklaştıramazdı. Kokusu şimdiye kadar tattığım en tatlı şeydi ve onu yalayıp yuttum. İnmeleri kulaklarımı doldurdu ve saçlarımı tarayarak beni ürpertti. Sikim kaya gibi sertleşmişti ve o kadar tahrik olmuştum ki neredeyse kör olacaktım ama Avery'nin boşalması için hayatımın amacıymış gibi çalıştım. İçine daha sert bastırdım, ikinci bir parmak ekledim ve ıslak amcığı beni bir mengene gibi sıktı. Dilim sıvısının içinde daireler çiziyor, ipeğinin üzerinde sürükleniyor ve kalçaları başımın etrafında sıkılıyordu.

Klitorisini emdim ve o da karşılık olarak sarsıldı, parmaklarımın etrafında çırpındı.

"Geliyorum Emmett, geliyorum." Nefes nefese kaldı. "Emmett, Emmett, Emmett." Çekirdeği beni kavrarken ve titrerken sözleriyle etrafıma bir büyü ördü. Bacakları başımın etrafına kenetlendi ve orgazmı atlatmasına izin verdim, sadece solukları kesildiğinde ve yatağa doğru gevşediğinde ağzımı çıkardım.

Gözleri kapanırken, göğsü hâlâ hava almak için inip kalkarken çektiği o memnun iç çekişi? O iç çekişi ruhumda duydum. O ses benim eserimdi.

Sikim onun içini doldurma ihtiyacıyla ağrıyordu. Parmaklarımı sıktığı gibi onun da sikimi sıktığını hissetmeye ihtiyacım vardı.

"Hepsi bitti mi?" Ayağa kalktım ve kendimi yatağa onun üzerine bıraktım, sonra köprücük kemiğine yumuşak bir öpücük kondurdum.

Gözleri açıldı ve elini sikimin etrafına sarıp okşamadan önce bana ateşli bir bakış attı. "Yakınından bile geçmiyor."

Tekrar sertçe okşadı ve nefesim kesildi. Fark ettiğimden daha yakındım. Avery'nin üzerine gitmek beni uçurumun kenarına getirmişti ve zevk omurgamın tabanını sarmıştı. "Avery, hayır. Sonuna kadar gitmeyeceğim."

Meydan okurcasına çenesini bana doğru kaldırdı ve tekrar okşadı. "Öyleyse yapma."

Bileklerini kavradım ve başının üstünde sabitledim. Kalçalarını yukarı itti ve ıslak merkezinin uzunluğuma doğru sürüklendiğini hissettim. Başım onunkinin yanında öne düştü.

"Benimle böyle alay etme." Gözlerim kapanmıştı. Kontrolüm pamuk ipliğine bağlıydı.

Kendini tekrar bana doğru kaydırırken bakışları ateş doluydu. "Beni becermek istiyor musun?"

Kalçalarım sarsıldı. "Her şeyden çok."

Bacakları altımda daha da açıldı. "Öyleyse yap."

"Prezervatif mi?" Homurdandım. Lanet olsun, zar zor dayanabiliyordum. Amı sikime karşı çok sıcak ve kaygandı ve kendimi onun içine gömme ihtiyacıyla zar zor nefes alabiliyordum.

Sarsıntılı bir şekilde başını salladı ve ben de başucu çekmecesini çekip açtım, folyoyu yırtıp açtım ve kendi üzerime yuvarladım.

"Acele et," diye ısrar etti, göz kapakları ağırlaşmıştı.

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu. Kendimi onun merkezinde konumlandırımdım ve yavaşça onun sıkı ıslaklığına doğru ittim.

"Evet," diye nefes aldı, kalçalarını bana uyum sağlayacak şekilde ayarladı. "Kahrolası evet."

"Sıkı." Ben törpüledim. "Kahretsin, Avery, çok sıkı ve ıslaksın."

Kayarak çıktım ve tekrar girdim ve küçük bir çığlık attı. Zevk damarlarımda dolaşırken ruhum bedenimi biraz terk etti. Düşünemiyordum, zar zor nefes alabiliyordum, tek yapabildiğim beni sıkarken onun sıkı çekirdeğine girip çıkmaktı. Eli klitorisine geldi ve ben onu ittim.

"Benim." Parmaklarımı klitorisinin üzerinde gezdirdim.

Haykırdı ve ben tekrar içine daldım. Omurgamın tabanında basınç arttı ve vücudumdaki her sinir ucu aydınlandı. Bunun olduğunu, içimde büyüdüğünü hissedebiliyordum ama yapamıyordum. Avery tekrar boşalana kadar olmazdı. Tekrar boşalması gerekiyordu. O küçük tatlı ağzının tekrar uçurumun kenarına düştüğünü görmeliydim.

Durakladım, daha derine inebilmek için dizlerini yanıma çektim ve tekrar ittiğimde keskin bir zevk çığlığı attı.

"Tam orada."

Parmaklarım daha hızlı çalıştı ve onun inlemeleri sikimi daha da sertleştirdi. Çok yaklaşmışım, ama elimden geldiğince sıkı tuttum, onu tekrar tekrar doldururken onu bekledim. Bana karşı sarsıldı, ağzı ayrıldı ve gözleri sıkıca kapandı. Tekrar sarsıldı ve gözleri açıldı, bir sisin içinden bana bakıyordu. O kadar güzeldi ki. O benim her şeyimdi, tek düşündüğüm oydu ve şimdi onun tadına baktığım ve içine daldığım için değişmişim. Buna her gün ihtiyacım vardı, sonsuza dek. Hiçbir şey bunun yanında ikinci olamazdı.

Orgazm onu sarstı ve beni sıkıca kavradı, adımı yatak odasına haykırdı. Kontrolümü kaybetmeme izin verdim, ona doğru ittim. Zevkim hemen arkasından geldi ve ben onun içine boşalırken içimde dalgalandı. Gözlerimin arkasında yıldızlar patladı, beni konuşamaz, düşünemez ve onun içine itmekten ve çekirdeğine dökülmekten başka bir şey yapamaz hale getirdi.

Dalgalar yatıştığında başım öne, yatağa düştü. İkimiz de nefes almak için zorlandık. Bir şeyler olmuştu. İkimizde ve içimin derinliklerinde farklı bir şeyler vardı. Onun içine girdiğim anda DNA'm yeniden düzenlenmişti ve birbirimize bağlanmıştık. Ben farklıydım. Avery öncesi Emmett değildim ve belki de uzun zamandır değildim. Bir şeyler değişmişti.

Memnuniyetle iç çekti ve ben de kulağına doğru sıırttım.

"Harika iş çıkardın," dedim ve o da güldü.

"Bütün işi sen yaptın."

Gözlerinin içine bakmak için başımı kaldırdım. Kızarmış yanakları ve uyukulu gözleriyle bana gülümsüyordu.

Soğuk korku bilincimin sınırlarını ısırdı.

Bunun bitmesini istemiyordum. Bunu her gün Avery ile yapmak istiyordum, sonsuza kadar.

Bu hissin tek bir adı vardı. Yutkundum.

Gözlerinin içine baktığımda göğsüme bir soğukluk yayıldı. Ona aşkıttım ve onunla gerçekten evlenmek istiyordum.

Kahretsin.

"Bir süre burada kalmalısın," diye düşünmeden konuştum. "Düğünden sonra birkaç hafta."

Düşünceli bir ifadeyle beni izledi. "Satmak için," diye yalan söyledim.

Bana yumuşak bir gülümseme verdi ve başını salladı. "Tamam."

Rahatladım ve ağzına nazik bir öpücük bıraktım. "Tamam."

Bana sarılmış bir şekilde uykuya daldı, düzenli nefes alışları yavaşlıyordu ve ben de tavana bakıp düşünüyordum. Bu Avery için hâlâ bir anlaşılmıyordu, bu yüzden ona gerçeği söyleyemezdim. Ona baktım ve bir tutam saçını kulağının arkasına attım. Uykusunda sessiz bir memnuniyet *mmm*'si çıkardı ve göğsüm sıkışmaya başladı.

Ona gerçeği söyleyemezdim ama onunla geçirdiğim her saniyenin tadını çıkarabilirdim.
Onu.

Avery

O sabah sırtım yataktan kalkmış ve Emmett'in dili klitorisimdeyken uyandım.

"Günaydın," diye mırıldandı beni boşalttıktan sonra kalçama doğru. Ben yastıklara gömülürken, gözlerim kapalı ve zor nefes alırken tenime hafif öpücükler kondurdu.

"Kesinlikle öyle." Sırıtarak ona baktım. Bu gerçek miydi? Milyon yıl geçse de bu kadar şanslı olacağımı, böyle uyanacağımı tahmin etmezdim. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil, çok rica ederim." Yanıma uzandı, yan yattı ve yüzünde memnun bir gülümsemeyle beni izledi. Üstü çıplaktı, sadece koşu şortu giymişti ve yanakları pembe ve bronz renkteydi. Saçları terden nemlenmişti.

Lanet olsun, çok yakışıklıydı.

Dudağımı ısırdım. "Bunu ağzınla yapabileceğini bilseydim, buna çok daha hızlı evet derdim."

Güldü. Böyle güldüğünde gözlerinin etrafındaki derinin kırışmasına bayılırdım.

"Saat kaç?"

"Dokuzu biraz geçe." Koluma yumuşak bir öpücük kondurmak için eğildi. "Koşuya çıktın mı?"

Başını salladı.

"Erkenci kuş," diye fısıldadım ve yüzümü ona dönerek yan döndüm. Bedenim durgun, rahat ve en iyi şekilde yıpranmıştı. Parmaklarım

Göğsünün ve omuzlarının üzerinde, belirgin kasların izini sürüyordu. "Beni neden uyandırmadın?"

"Dün geceden sonra dinlenmeye ihtiyacın vardı." Bakışları sıcaklıkla titreşti ve yüz hatlarında hınzır bir gülümseme belirdi.

Memnuniyetle iç çektim. "Dün gece bir rüya gibiydi." Gülümsemesi büyüdü. "Umarım iyi bir rüyadır."

"En iyi rüya."

Eli koluma geldi ve parmaklarını tenimde gezdirdi. Elini dikkatle izledi. "Düğün yarın." Başımı salladım.

"Mhm."

Gözleri benimkilerle buluştu, sabah ışığında çok güzeldi. "Hala devam ediyor muyuz, Adams?"

Bana o yumuşak, şefkatli ve belirsizlikle dolu bakışıyla bakmasında kalbimin göğsümde genişlemesine neden olan bir şey vardı. Yarın bu adamla evleniyordum ve en ufak bir tereddüt hissetmiyordum. Muhtemelen hissetmeliydim, çünkü bizim yaptığımız şeyi kim yapardı? Hiç kimse. Bu delilikti. Bunu biliyordum ama yine de onun yatağında, doygun, kemiksiz ve rahat bir şekilde yatarken, onun muhteşem yüzüne bakarken, ellerimi onun inanılmaz vücudunda gezdirirken, yarın evlenmememiz için hiçbir neden düşünemiyordum.

"Ben de orada olacağım. Beyaz elbiseli olan ben olacağım."

Sırıttı ve beni kendine doğru çekti. "Buraya gel." Ağzı benimkini kapladı.

"Sabah nefesim var," diye itiraz ettim.

"Umurumda değil," diye mırıldandı bana karşı.

Öpüşmelerimiz yavaş başladı ama görünüşe göre son on iki saatteki seks maratonu bizi henüz yormamıştı çünkü birkaç dakika sonra daha çılgınca bir hal aldık ve ellerimiz keşfe çıktı. Uzun boyu bana baskı yapıyordu ve elimi koşu şortunun içine soktum.

"Bekle, terliyim."

Ona başımı salladım. "Umurumda değil."

Ama altımdan kaydı ve koşarak banyoya gitti. "Buraya gel!"

"Hızlı olacağım, söz veriyorum."

Bir saniye sonra duşun açıldığını duydum. Yataktan kayarak çıktım ve banyonun kapısında durup Yunan tanrımın duşun altında durmasını izledim.

Saçlarını ıslatmak için başını arkaya yatırdı, gözleri kapalıydı. Ereksiyonu dışarı fırladı ve karnımın alt kısmında bir zevk ve heyecan fışkırdı.

"Merhaba," dedim duşa girerken.

Beni daha yakına çekerken gözleri açıldı ve sıcaklıkla parladı. "Merhaba."

"Gitmeden önce sana kahvaltı hazırlayabilir miyim, *tatlım*?" Emmett aşağıda mutfakta dolaşırken sordu.

Bir kahve doldurdum ve başımı salladım. "Hayır, teşekkür ederim *sevgilim*. Restoranda bir şeyler yerim. Sabahları hemen yemek yemeyi sevmiyorum."

"Not edildi." Şakağıma bir öpücük kondurdu ve kahvemi yudumlarken sırtıma sağıladı.

Dün gece...iç çekişti. Ve sonra yine dün gece...iç çekişti. Ya bu sabah? İç çektim. Ve sonra tekrar duşta? Siiiiigh.

Kahvemden bir yudum aldım ve fincanın üzerinden onu inceledim. "Eğer Emmett Rhodes'la evli olmak böyle bir hayatsa, buna alışabilirim."

Kıkırdadı ve kollarını arkamdan bana doladı. Sıcak kucağına yerleştim ve ona doğru yaslandım.

"Bu akşam sana yemek hazırlayayım. Yarınki kaostan önce sakın bir gece geçirebiliriz."

Ve yemek bile yaptı. Hangi solucan deliğine takılıp düşmüştüm? "Kulağa mükemmel geliyor."

Ağzı boynuma geldi ve ürperdim. Dokunuşunda bende böyle bir tepki uyandıran şey neydi? Sanki ona mıknatıslanmıştım, ona doğru çekiliyordum ve parmaklarının herhangi bir dokunuşuna ya da fırçasına karşı duyarlıyım. Bu sabahki iki orgazmdan sonra bile onun dokunuşunu arzuluyordum.

"Zamanımız var mı?" Sesim yumuşaktı ve şimdiden arzumun arttığını hissedebiliyordum. "İşe gitmen gerekmiyor mu?"

"Umurumda değil." Sesi alçaktı. Ağzımın kenarını öptü ve gözlerim kapandı.

Tezgâhın üzerinde bir telefon çaldı.

"O ben miyim yoksa sen misin?" Ağzına karşı mırıldandım.

"Umurumda değil," dedi yine. Sandalyemi ona bakacak şekilde çevirdi, sonra saçlarımı kavradı, başımı geriye yatırdı ve beni derin derin öptü. Ağzının içinde inledim.

Uğultu kesildi ve mutfak, ellerimizin birbirimizin giysileri üzerindeki hisirtisi ve Emmett ağzını boynumda gezdirirken benden gelen küçük nefesler dışında sessizdi.

Uğultu tekrar başladı.

Sinirle inledi ve omzumun üzerinden bakmak için başını kaldırdı. "Bu senin telefonun."

"Ben kapatırım." Elimi uzattım. Ekranda Max'in adı yanıp sönüyordu. Emmett'e kaşlarımı çattım. "Buna bakmalıyım."

"Hayır." Elimden aldı ve beni kendisine doğru çekmeden önce tezgâhın üzerine koydu.

Güldüm ve onun içinde eridim.

Vızıltı yeniden başladı ve Emmett inledi.

"Ne istediğine bir bakayım, sonra gençler gibi şakalaşmaya geri dönebiliriz," dedim ve kollarını bana dolayarak iç çekti. Telefona cevap verdim. "Merhaba, Max."

Emmett yanımda, Max'in duyabileceği kadar yüksek sesle, "Bu iyi olsa iyi olur," diye homurdandı.

"Sonunda." Max'in sesi gergin ve acildi. "Mesajlarımı gördün mü?"

"Hayır, telefonumdan uzaktaydım." Bakışlarım Emmett'a kaydı. O da karanlık gözlerle beni izledi ve kapüşonumun fermuarını açmaya başladı. Sırıttım ve elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Ne oldu?"

"Üç garson hasta, tedarikçinin kamyonu kaza yaptı, bu yüzden hiç yumurtamız yok, bir otobüs dolusu aç turist kapıdan içeri girdi ve asla yeterli çatalımız yok! Bütün çatallar nereye gidiyor? Bulaşıkçılar onları çöpe mi atıyor?" Sesi titriyordu. "Plastik çatal kullanacak bir yer olamayız, Avery. Olamayız işte. Cuma sabahları neden hep böyle oluyor?"

"Tamam, tamam. Derin bir nefes al." Reklamlardaki gibi sakın bir kadın sesi takınmıştım. Emmett'in elleri gövdemde gezinirken sırtıtmamak için kendimi zor tuttum ve onun sıcaklığına yaslandım. "Arabayı kim kullanıyordu? John muydu? O iyi mi?"

"Evet, ve o iyi. Sadece bir çamurluk kazasıydı ama sanırım lastiği patladı."

"Bakkalı arayıp bir iyilik isteyeceğim. On dakika içinde yumurtalarınız olacak. Çatalları bulacağım. Her şey yoluna girecek. Yola çıkıyorum."

Emmett'in ağzı kulağımdaydı ve beni titretiyordu. "O hasta. Çalışmıyor."

"Sen de mi hastasın!?" Max ciyakladı.

"Hayır, Max, ben iyiyim," diye güldüm. "Emmett sadece şaka yapıyor."

"Şaka yapmıyorum," diye mırıldandı Emmett boynumun kıvrımına doğru. "Sanırım ateşin var."

Max nefes nefese kaldı. "Ayrıca Chuck'ı Keiko'yla konuşurken gördüm." Donup kaldım. "Ne hakkında?"

Emmett dinlemek için başını kaldırdı.

"Bilmiyorum ama rahatsız görünüyordu."

Dudağımı çiğnedim. "Tamam. Ben gelene kadar kaleyi koru. Birkaç dakika içinde orada olacağım."

Telefonu kapattık ve Emmett ile birbirimize baktık.

"Bir şeylerin peşinde." Emmett'in elleri omuzlarıma geldi ve kaşlarının arasında bir kırılganlık oluştu. "Son zamanlarda etrafta bu kadar çok dolaşması hoşuma gitmiyor."

"Ben de bundan hoşlanmıyorum ama onu durduramıyorum. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için bugün Keiko'yu kontrol edeceğim." Salı günü evrakları imzalamak ve işi bana devretmek için bir banka randevumuz vardı. Düğün falan derken önümüzdeki birkaç günün bulanık geçeceğini biliyordum ama dört gün bana sonsuzmuş gibi geldi.

Emmett'e hızlı bir öpücük vermek için parmak uçlarımda yükseldim. "Gitmeliyim." "Seni ben götürürüm."

Max, ben ve diğer bir sunucu dolu bir restoranı mutlu etmeyi başardıkça sabah uçup gitti. Bir otobüs dolusu turistin keyfi yerindeydi ve personel sıkıntımız konusunda çok anlayışlıydılar. Bulaşıkçı çatalları çöpe atmıyordu, Max'in olduğunu düşündüğü yerden bir metre uzağa koyuyordu, böylece bu sorun çözüldü. Teslimat şoförü John, öğle yemeğinden sonra yeni bir lastik ve bitmekte olan tüm yiyeceklerle geldi.

Öğle yemeği ve akşam yemeği arasındaki sükûnet sırasında Max ve ben barda durup soluklanmaya çalıştık. Birkaç masa kalmıştı ama telaş sona ermişti ve her şey nihayet kontrol altındaydı.

"Uzun zamandır böyle bir gün geçirmemiştik." Sesim sersemlemiş gibiydi.

Max bara yaslanmış, önündeki boşluğa bakıyordu. "Ayaklarımı hissedemiyorum."

"Evine git." Dirseğimle onu dürttüm. "Açılıştan beri buradasın. İşkolk olan benim, sen değilsin."

"Rachel gelene kadar bekleyeceğim."

Ön kapı açıldı ve Rachel içeri girdi. "Selam," dedi neşeli bir gülümsemeyle.

Max'e döndüm. "Evine git."

Neredeyse onu kapı dışarı ettikten sonra Max yumuşadı ve gitti. İki garson daha geldi ve akşam yemeği servisi için hazırlandık. Cuma gecesi idi, bu yüzden restoran turistlerle doluydu ve içecekleri karıştırmaya yardım etmek için bara girdim. Bir ara ofisime geçtim ve Emmett'e kısa bir mesaj attım.

Bu akşam çok yoğunuz, yemeğimizi ertelesen sorun olur mu? Çok özür dilerim.

Hemen cevap verdi.

Kesinlikle. Eve döndüğünde burada olacağım.

Eve. Yine de göğsümde hayal kırıklığının aşağı doğru çekildiğini hissettim. Emmett'i *özlemiş* miydim? Onu sadece o sabah görmüştüm ama gün boyunca onu düşünmüş, parmaklarını saçlarımda, kollarını etrafımda ve dudaklarını dudaklarımda hissetmişim. Bir yanım bu duygunun çok lezzetli, çok şımartıcı olduğunu ve uzun sürmeyeceğini söyleyerek geri çekildi. Geri kalan yanım ise daha fazlasını istiyordu. Geri kalanım alabildiğim kadar çok Emmett istiyordu.

Saat sekiz gibi restorana gel, diye mesaj attım. Tereddüt ettim ama parmaklarım kelimeleri tutamadan mesaj attı. **Seni özledim.**

Ben de seni özledim, Adams. Sekiz gibi görüşürüz.

Telefonu cebime atıp ofisimin kapısını açmadan önce kalbim hızla çarptı ve bir gülümsemeyi ısırdım.

Elizabeth kapıyı çalmak üzere elini kaldırmış, kapı aralığında duruyordu. Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. "Merhaba."

Beni görünce yüzü aydınlandı. "Tam da aradığım kişi."

Nasılsın tatlım?"

Başımı salladım. "Güzel, güzel. İçeri gel." Geri adım attım ve o da beni küçük ofisime kadar takip ederek oturdu. "Bu sabahki kaos sona erdi ve şimdi buradaki normal kaotik seviyelere geri döndük."

Emmett'in bazen yaptığı gibi o da kaşlarını kaldırdı. "Yarını kastetmişim."

Düğün. Doğru ya. Parmağımdaki ışıltılı yüzüğe baktım, takmaya o kadar alışmışım ki onu nasıl çıkaracağımdan emin değildim. Yarın evleniyordum. Sahte bir evlilik ama yine de evleniyordum. Emmett'in takım elbiseli hali gözümün önüne geldi ve içimi bir heyecan kapladı. Derin bir nefes aldım ve başımı salladım. "Kendimi iyi hissediyorum."

Elizabeth endişeli bir ifadeyle onu izledi. "Gergin olman sorun değil. Ben de öyleydim."

Ona baktım. "Öyle miydin?"

"Oh, evet. Dehşete düştüm. Bu büyük bir gün! Tüm o insanlar beni izliyor, bakıyor, elbiseme takılmamı, yanlış adamın adını söylememi ya da koridordan aşağı inmeden önce kaçmamı bekliyorlar."

Dehşet içinde ona baktım. Bunların hiçbirini düşünmemiştim ama şimdi düşündüğümünden emindim.

Ellerini havaya kaldırdı. "Bunların hiçbirini yapmayacaksınız! Yaparsan da herkes gülüp geçecek."

"Tamam." Sesim şaşkın ve emin değil gibiydi.

Ellerini benimkilerin üzerine koydu. "Tatlım. Her şey harika olacak. Biliyorum. o."

Ellerinin benimkileri örttüğü yere baktım ve tekrar gülümsedim. "Biliyorum." I ona baktı. "Sana sahip olduğum için gerçekten şanslıyım."

Kadın eridi. "Tatlım, hayır. Şanslı olan benim." İç çekti. "Her zaman Emmett için endişelenirdim. O en büyükleri ve diğer herkesle o ilgileniyor. Kardeşlerinin başı derde girdiğinde ya da yardıma ihtiyaçları olduğunda Emmett devreye giriyor. Her zaman evdedir, tamirat yapar, Sam ve bana yemek hazırlar ve bize bir şeyler alır. O çok bağımsız biri ve ben her zaman yanında onunla ilgilenen biri olmayacak diye endişelenirdim." Yutkundu. "Sana kadar, tatlım. Sana sahip olduğum için çok mutluyum. Seni ne kadar çok sevdiğini görebiliyorum."

Kalbim göğsümde çırpınıyor, dışarı çıkmak için çırpınıyordu. Bu tatlı, nazik, içten kadın benimle tanıştığı günden beri bana kucak açmaktan başka bir şey yapmamıştı ve ben burada ona yalan söylüyordum. Boğazım düğümlendi. Emmett'i seviyordum ama bunu ona söyleyemezdim. Bugünlerde yalan söylediğim tek kişi oydu.

Ona başımı salladım. Emmett için o kişi olmak istiyordum, onun köşesinde duran, onu kollayan kişi.

"Ben de onu seviyorum," diye itiraf ettim ve göğsümdeki gerginlik bir parça azaldı. Birine bunu yüksek sesle söylemek iyi hissettirmişti.

Gözleri kırıştı. "Biliyorum." Sanki ıstırabımı görebiliyormuş gibi elimi bir kez daha sıcak bir şekilde sıktı. "Yarın harika bir gün olacak ve bunu ailece kutlayacağız." Bana anlamlı bir bakış attı. "Buna sen de dahilsin."

Annem ve babam hâlâ birlikteyken bile babam pek yanımızda olmazdı. Tabii ki evde yaşıyordu ama geç saatlere kadar arkadaşlarıyla dışarıda olur, iş görüşmeleri yaptığını ya da iş anlaşmaları yaptığını iddia ederdi. Ailenin onun tarafını pek tanıımıyordum.

Annem tek çocuktı, bu yüzden diğer çocuklar gibi kuzenlerim, teyzelerim ve amcalarımla birlikte büyümedim.

Rhodes ailesine bu şekilde adım atmak, beni kırmızı halıyla karşılamaları, kollarını açmaları, restoranda geçirdiğim uzun bir günün ardından yatağa girmek gibiydi. İstediğimi fark etmediğim her şeydi. Aile. En azından şimdilik.

Kalp, yıkım topuyla tanış. Her şey bittiğinde binlerce parçaya ayrılmaya hazır olun.

"Pekâlâ." Elizabeth ayağa kalkmadan önce bana bir an gülümsedi. "Yarın için gerçekten çok heyecanlıyım. Harika bir gün olacak ve hepimiz çok eğleneceğiz. Şimdi bana bir sarıl bakalım."

Ayağa kalktım ve beni kucaklamasına izin verdim. Lavanta gibi kokuyordu ve bu anı sonsuza dek aklımda kalması için zihinsel olarak katalogladım.

Elizabeth gittikten sonra yardım etmek için bara döndüm. Yemek servisi hızla ilerliyordu ve Keiko barda yerini aldığında son müşteriler de yemeklerini bitirmek üzereydi.

Onu kocaman bir sırtışla selamladım. "Merhaba yabancı. Bugün uğrayıp uğramayacağını merak ediyordum."

Çubuğa yaslandı ve onu silmemi izledi. "Bugün neden çalışıyorsun? Evde dinleniyor olman gerekirdi."

"Birkaç personelimiz hasta olduğunu söyledi. Benim için sorun değil. Burayı seviyorum." Gülümsedi. "Sevdiğini biliyorum."

"Bir kadeh şarap ister misiniz?"

Başıyla onayladı.

"Cab sav mı merlot mu?"

"Cab sav, lütfen." Sandalyesinde kaydı ve doğru bardağı seçerken ellerimi izledi. Boğazını temizledi ve ben de ona meraklı bir bakış attım.

Chuck'ı Keiko ile konuşurken gördüm. Max'in bu sabah söyledikleri aklımda çınladı. Rahatsız görünüyordu.

Bugün o kadar meşguldük ki unutmuşum. Yine de bu konuyu Keiko'ya meraklı görünmeden nasıl açacağımdan emin değildim. Kiminle konuştuğu beni ilgilendirmezdi.

"Seninle bir şey konuşmak istiyordum." Bakışları doldurduğum şişeye gözlerim arasında gidip geliyordu.

"Tamam." Ses tonum tereddütlüydü.

"Aslında önemli bir şey değil ama bunu kasabadan birinden değil de benden duymanızı tercih ederim. Queen's Cove sakinleri dedikodu yapmaya bayılır."

Emmett ve benimle ilgili haberlerin ne kadar çabuk yayıldığını hatırladım. "Onlar hiç."

Şarap kadehinin sapıyla oynadı. "Chuck bugün bana restoranı satın almak için bir teklifle geldi."

Ağzım açık kaldı.

Keiko hızla başını kaldırdı. "Elbette ona satmayacağım ama seni de haberdar etmek istedim. Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Zihnim bir dakikada bir mil yol alıyordu ama tutarlı düşünceler oluşmuyordu. "Nasıl-" Başımı salladım. "Neden böyle düşünüyor-" Tekrar sözümü kestim. Boğazım düğümlendi. Lanet olası *sıçan*. Her zaman sinsice etrafta dolanıyor, beni yolumdan çekebilmek için arkamı dönmemi bekliyordu. Öfke göğüs kafesimi sarstı. "Lanet olsun."

"Siktir, gerçekten."

Ağzımdan şaşkın, mizahsız bir kahkaha döküldü. Keiko'nun küfrettiğini ilk kez duyuyordum. Gözlerimi hızla kıptım. "Sana ne kadar teklif etti?"

Başını kaldırıp bana baktı, sonra tekrar şarabına döndü. "Önemli bir şey değil." Gözlerimi kıstım. "Evet, önemli. Ne kadar?"

İç çekti. "Yüzde on daha fazla."

"*Yüzde on daha mı?*" Ona

bakakaldım.

"Avery." Sesi sertti ve bakışlarıyla beni kısırdı. "Chuck'ın Arbutus'a sahip olmasıyla ilgilenmiyorum ve bunu ona söyledim. Kararım kesindir."

Kollarımı kavuşturdum ve bara yaslandım. Chuck'ın onu bu duruma sokmasından, benim yüzümden daha fazla parayı geri çevirmesinden nefret ediyordum. Yine de burayı satın almak için her şeyi yapardım. Kollarımı açtım ve yüzüğümü parmağımın etrafında döndürdüm. "Keiko, ne diyeceğimi bilmiyorum. Olanlar için üzgünüm."

"Sorun değil." Bana küçük bir gülümseme verdi ve şarabından bir yudum aldı. "Chuck hayallerinin önüne geçmeyecek. Salı günü, hepsi senin."

Ciğerlerime derin bir nefes çektim ve başımı salladım. Salı yeterince erken gelemezdi. Yanlış bir hareket yaparsam Chuck burayı kapmak için hazır bekliyordu.

Ön kapı açıldı ve Emmett elinde bir buket çiçekle restorana girdi. Kalbim yerinden fırladı. Bugün hissettiğim tüm duygular dağıldı, beni bitkin ve onu gördüğüm için rahatlamış bir halde bıraktı.

İfademdeki bir şey Keiko'nun arkasını dönmesine neden oldu. Emmett'i görünce "Ah," dedi. "Avery, git nişanına düzgün bir merhaba de. Ben biraz yalnız kalmanın tadını çıkaracağım."

Başımı salladım. "Kulağa hoş geliyor. Keyfini çıkarın." Barın etrafından dolandım ve ona doğru yürüdüm. Bakışları hep benim üzerimdeydi. "Merhaba."

"Merhaba, tatlım." Yanağıma bir öpücük bıraktı. Teni benimkine karşı sıcaktı ve ben bunu ayak parmaklarıma kadar hissettim.

Çiçeklere başımı salladım. "Bunlar benim için mi?" Güller, koyu kan kırmızısı, karamsar ve romantik. Kalbim pır pır etti ve sevinçten gülümsediğimi gizleyemedim. Kendime hiç çiçek almazdım çünkü birkaç gün içinde ölürlerdi ve bu bana hep para israfı gibi gelirdi. Ama bunlar çok güzeldi. Emmett'in bunları benim için almış olması, midemin bulanmasına neden oldu.

Başını salladı. "Öyle. İyi bir zaman mı?"

"Emin olabilirsiniz. Çok teşekkür ederim." Burnumu buketin içine soktum ve taze çiçek kokusunu içime çektim. "Olay nedir?"

"Kızım cehennemden bir gün geçirdi."

Kızım benim. Eğer bir günlüğüm olsaydı, bu sözleri yazardım, böylece onun söylediklerini asla unutmazdım. Yumuşak bir ışıkla yıkanan restorana baktım. "Biliyor musun, harika başladı," diye göz kırptım ve bakışları ısındı. "Sonra yokuş aşağı gitti," diye hayıflandım, "ama yeniden yükseliyor. Restoran sektörü böyledir. Bir şeyler olur ve bununla başa çıkarız. Neden oturmuyorsun, ben bunları ofisime koyayım ve bir şeyler içelim."

Yanağıma hızlı bir öpücük daha kondurdu ve kirli sakalı tenimi okşadı. "Elbette."

Yemek odasına döndüğümde, Emmett pencereye yakın bir masaya oturmuş, elinde mantarları açılmış bir şişe şarapla bekliyordu.

Emmett'in karşısındaki koltuğa geçtim ve çenemi avucuma yaslarken ona yumuşak bir gülümseme verdim. "Seni gördüğüme sevindim."

"Ben de seni gördüğüme sevindim Adams. Bugün seni özledim." Masanın diğer tarafına uzanarak diğer elimi kendi eliyle kapattı.

Elinin sıcaklığıyla neredeyse inleyecektim. Beni hemen şimdi buradan çıkarıp yatağına götürse, zerre kadar umursamazdım.

"Yorgun musun?"

Ona Chuck'ın Keiko'ya yaptığı teklifi anlatmak istiyordum ama Elizabeth'in ofisimde söylediği, Emmett'in her zaman başkalarıyla ilgilendiğine dair sözlerini hatırladım. Kampanya, Will'in aile meseleleri ve

Yarınki düğünde, onun tabağına bir sorun daha eklemek istemedim. "Ben iyiyim. İyi anlamda yorgunum."

"Chuck bu sabah Keiko'dan ne istedi?"

Ona söylememek için çok fazla. Sanırım Max'in telefonda bana bunu söylediğini duydu. Uzun bir nefes verdim ve bakışlarını tereddütle karşıladım. "Ona Arbutus için bir teklif yaptı."

Emmett'in bakışları birkaç dakika önceki sıcaklığını kaybetmişti. "Ne?" Sesi alçak ve soğuktu.

Yüzümü buruşturdum. "Ona benimkinden yüzde on daha yüksek bir teklif yaptı." Emmett omzumun üzerinden Keiko'ya bakınca başımı salladım. "Onu geri çevirdi. Onun da buranın sahibi olmasını istemiyor."

Emmett'in ağzı sert bir çizgiye oturdu ve eli masanın üzerinde yumruk oldu. "Adams, beni dinle. O adam bu restorani satın alamayacak."

Başımı salladım, zil sesimdeki yüzüğü döndürdüm. "Biliyorum."

"Öyle mi?" Kaşları kalktı ve yüz ifademi izledi. "Restoranını alıyorsun, Adams." Sol elimi kendi elinin içine aldı ve yüzüğümü ileri geri hareket ettirdi. Işığı yakalayıp bize doğru parlarken ikimiz de ona baktık. "Bir anlaşma yaptık."

Sözleri içimde bir şeyleri rahatlattı ama yine de yaptığımız şeyin sadece bir anlaşma olduğunu bir kez daha hatırlattı.

"Artık bunu düşünmek istemiyorum." Parmakları parmaklarımı okşarken bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırdım. "Sadece seninle güzel bir gece geçirmek istiyorum."

Beni izledi ve ben de ona izin verdim. Bakışlarındaki bir şey beni hem enerjik hem de rahat hissettirdi. Bana bakmasını istedim. Gözlerinin üzerimde gezinmesi, yüz hatlarımı incelemesi hoşuma gidiyordu.

Elini geri çekti ve ceketinin cebine uzandı. "Senin için bir şeyim var." Gözlerinde gizli bir heyecanın parıltısı vardı.

Başımı öne eğdim. "Bana zaten çiçek vermiştin."

"Biliyorum. Bunları sana yarın verecektim ama bir gün geçirdin ve sanırım şimdi doğru zaman." Önümdeki masaya küçük lacivert kadife bir kutu koydu ve ben de kutuya baktım.

Bu, parmağımdaki nişan yüzüğünün kutusuna tıpatıp benziyordu. Kalbim göğsümde sert ve hızlı atıyordu. Emmett'e baktım ve gülümsedi, bekliyor ve izliyordu. Kaşları aşağı yukarı oynadı ve nabzım hızlandı.

Emmett gerçekten evlenme mi teklif ediyordu? Kutuyu açtım.

Küpeler.

Neredeyse kendime gülüyordum. Tabii ki gerçekten evlenme teklif etmiyordu.

Küpeler ışıldıyordu, yüzüğümle benzer tarzda iki elmas kümesi. "Vay canına," diye nefes alarak ona baktım.

O da bana gülümsedi. "Beğendin mi?"

Başımı salladım. "Muhteşemler."

Memnun görünüyordu. Çok memnun. "Güzel. Senin yüzüğünü yapan kuyumcuya yaptırđım."

Homurdandım. "Çırpamak mı? Çok sıradan. Hızlı aramada bir kuyumcunuz var mı?"

Bir kaşını kaldırdı. "Artık biliyorum."

Yüzümde bir sırıtış belirdi ve göğsümde çok lezzetli bir sıcaklık yayıldı.

"Sen gerçekten iyi bir adamsın, bunu biliyor musun?"

Gözlerinin arkasında bir şey kapandı. Hızlı bir titreşim. Tereddüt, belki. Ben yakalayamadan kayboldu ve bana bir bardak daha doldurmak için şarap şişesine uzandı.

Ayağa kalktım. Bakışları bana takıldı ve bana bir soru soracakmış gibi göründü, ama masanın etrafında yürüdüm, eğildim ve onu öptüm.

Bu. Bunu en son yapmamın üzerinden belki on saat geçmişti ama yine de tüm vücudum bir hız treninin iniş kısmındaymış gibi hissediyordu. İçime doğru inledi ve ben de onu ve inanılmaz kokusunu içime çektim.

Emmett. *Bu Emmett,* diye düşündüm kendi kendime. Sanırım her zaman Emmett'ti.

Bu düşünceyle ne yapacağımı bilmiyordum, bu yüzden Emmett'e bu öpüşme işinin nasıl yürüdüğünü hatırlatırken kafamın içinde yüzmeye devam ettim.

"Artık şirin değil," diye seslendi ev sahibi Rachel geçerken. "İğrençleşiyor."

Birbirimize karşı gülüştük ve ben masanın kendi tarafıma döndüm. Emmett'in biraz sersemlemiş görüldüğünü gördüğümde yüzüme muzaffer, ukala bir gülümseme yayıldı. Kendi kendine memnun bir mırıltı çıkardı ve bakışlarındaki sıcaklık yeniden alevlendi.

"Evlilik cüzdanını bugün aldım." Beni dikkatle izledi. "Tamam."

Derin bir nefes alırken göğsü inip kalktı. Boğazını temizledi. "Törende imzalayacağız ama belediye binasında dosyalamayacağım. Evlilik

ben dosyalamazsam geçerli olmayacak."

Ben tarafsız kalmaya çalışırken yüzümü izledi. Doğru ya. Sahte evliliğimiz. Kalbim bir kez keskin ve hızlı bir şekilde sızladı ve yutkundum.

Farkına vardım. Piknikteki bir eşek arısı gibi onu uzaklaştırdım ama gitmedi.

Bunun sahte bir evlilik olmasını istemedim.

Bunun gerçek olmasını istedim. Üzerinde ikimizin de adının yazılı olduğu o evlilik cüzdanını dosyalamak istiyordum. Uyandığımda onun ağzının üzerimde olmasını, kollarının beni sarmalamasını ve birbirimize sarılmamızı istiyordum. Onun yatak odasında uykuya dalmak istedim. Orası benim de yatak odam olsun istedim. Kaplumbağaları kurtarıırken ağzı tikanırken ve kaplumbağaları vermeye çalışırken onunla birlikte gülmek istedim. Rodos'taki aile yemeklerine onunla gitmek istedim. Castle Beach'te sadece ikimizin suşi yiyip konuştuğu daha çok gece olsun istedim.

Aklıma tereddütler geldi. Evlilik, her şeye yarı yarıya sahip olacağımız anlamına geliyordu. Emmett, Arbutus'un ortak sahibi olacaktı.

Bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırdım. Emmett zaten gerçek bir evlilik istemiyordu. Bana bir aile erkeği olmadığını, bir ilişki ve bağlılık erkeği olmadığını söylemişti. Bu onun için söz konusu değildi. Bunu en başından beri biliyordum. Her zaman aynı fikirdeydik. Anlaşma buydu.

Düşünceleri bir kenara ittim ve başımı salladım. "Tamam. Belgeyi dosyalamayacağız."

Bu bir *biz* sorunu değil, *ben* sorunuydu. Her şeye başa çıktığım gibi bununla da başa çıkabilirdim, tek başıma. Ayrıca, sahte evliliğimiz bittikten ve kendi evime taşındıktan ve birbirimizi her gün görmedikten sonra bunları hissetmemek daha kolay olacaktı.

Yine de sürdüğü sürece tadını çıkaracaktım, çünkü muhtemelen böyle bir şeyi bir daha asla elde edemeyecektim.

Bir süre orada oturduk, hiçbir şey hakkında sohbet etmedik, sadece birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkardık, ta ki şişe boşalana ve Emmett elime uzanana kadar.

"Eve gidelim mi, Adams?" Başparmağı elimin arkasına dokundu ve ürperdim.

Emmett'e benim için ne ifade ettiğini söyleyemezdim. Ama ona gösterebilirdim. İçimde dönüp duran her şeyi, tüm bu sevgiyi, özlemi ve ihtiyacı ona benim için ne anlama geldiğini göstermek için harcayabilirdim.

Bu gece, Emmett Rhodes'a biraz aşık olmama izin verdim.

OceanofPDF.com

Avery

EVE DÖNÜŞ SÜRÜŞÜ BOYUNCA, arabanın içinde birbirimize gizlice küçük sırtışılar gönderdik. Bakışları formumu takdirle taradı ve yakışıklı yüzü ile direksiyonu kavrayan güçlü eli arasında gidip geldim. Diğer eli kalçama sarılmıştı, beni sabitliyor, onun olduğumu hatırlatıyordu.

Yutkundum. Çok fazla düşünürsem çıldırırdım, bu yüzden düşünmedim. Emmett ve onun ışıltısı tarafından yutulmama izin verdim. Kendimi onun yerine koydum.

Arabayı park etti ve ön kapıya doğru yürürken elimi tuttu. İçeride ayakkabılarımı çıkarmamı bekledikten sonra beni ön kapıya yasladı ve ellerini başımın iki yanında kapıya dayadı. Onun tarafından kafese kapatılmışım ve bu hoşuma gitmişti.

Ağzımdan birkaç santim uzakta dururken ateşli bakışları benimkilerle buluştu. "Bütün gün seni düşündüm."

"Oh, öyle mi?" Kendimden emin görünmek istemiştim ama nefesim kesilmişti. Yakınlığı nabzımın hızlanmasına neden oluyordu. Ellerim göğsüne geldi. Sıcaklığı gömleğinin içinden yayılıyordu.

Bana doğru başını salladı. "Mhm. Ve bugün çok sabırlıydım."

Alçak ses tonuyla ürperdim ve başımı sallayarak ona karşılık verdim.

Ağzıma baktı ve adem elması sallanmaya başladı.

Ağzı o kadar yakındı ki, parmak uçlarımda yükselsem ona ulaşabilirdim. Ama şimdi ne yapacağını görmek istiyordum. "Artık sabırlı olmana gerek yok."

Bakışlarında sıcaklık alevlendi ve ağzımı kendi ağzıyla kapattı. Aynı anda inledik ve beni kendisine doğru çekmeden önce elleri kıcıma geldi. Ayak bileklerim sırtına dolandı, kollarım boynuna dolandı ve biz öpüşürken beni merdivenlerden yukarı taşıdı. Tadı içtiğimiz şaraba ve Emmett'e özgü bir şeye benziyordu.

Yatak odasında kıyafetlerimizi çıkarırken öpüştük ve onun yatağına tırmanırken öpüştük, o da kabarık yorganı üzerimize çekti. Çok sıcaktı. Bacaklarımın arasında kendi sıcaklığım birikirken, onun sıcaklığından biraz yakalamak için kendimi ona doğru bastırdım. Elleri vücudumda dolaşıyordu, bu sabahki gibi aceleyle değil, yavaşça, sanki benim tadıma bakıyormuş gibi.

Sert boyu karnıma baskı yapıyordu ve ben de ona uzandım. Onu okşadığımda inledi ve kendini avuçlarımdan çekti.

"Sana dokunmak istiyorum." Tekrar uzandım ama bileklerimi kavradı ve sıkıca tuttu.

"Henüz değil." Ağzı göğüs ucuma geldi ve gözlerim kapandı. "Önce ihtiyacım olan bir şey var."

Parmakları diğerini yuvarlarken dili göğsümün sıkışmış tepeleri üzerinde hareket ederek inanılmaz hissettirdi. O çalışırken kısa, keskin iniltiler çıkardım ve bacaklarım sıkıca birbirine kenetlendi. Parmakları benimle orada buluştu ve klitorisimin etrafında dolaştı.

"Emmett," diye inledim ve o da bir takdir sesi daha çıkardı.

"Adımı söylemeden asla bıkmayacağım." Sesi alçaktı ve ateş dolu gözlerle bana baktı. "Asla."

Ben cevap veremedim hareket etti ve ağzını klitorisime doğru indirerek dilini hassas sinir demetinin üzerinde gezdirdi. Başım geriye yuvarlandı. Dili üzerimde kaygan daireler çizerek beni daha sıkı sarıyordu.

"Siktir, tadın çok güzel. Bunu sana her gün yapacağım. Her gün sana benim olduğumu hatırlatacağım."

Sözleri hazzı daha da arttırdı. *Benim*, demişti. Hoşuma gitmişti. Ben Avery Adams'tım, yakında iş sahibi olacaktım, feminist ve bağımsız bir insandım ve Emmett'in üzerimde hak iddia etmesinden çok ama çok tahrik oluyordum.

"Bütün gün yüzümün her tarafını ıslatmanı düşündüm." Dili klitorisimde dönerken sesi alçaktı. Sanki kendi kendine konuşuyor ya da dua ediyor gibiydi. "Bu amcığa bağımlıyım."

Bir parmağını içime sokup G noktamı ovaladığında şarj olmuş, elektrikle dolmuş ve patlamaya hazırdım.

"Elimi ıslatıyorsun, bebeğim."

Zevk içimde sarsıldı ve ağzını klitorisime kilitleyip emdiğinde, parmaklarının etrafında sert bir şekilde boşaldım, kalçalarım ağzına karşı sarsıldı ve yatak odasında adını haykırdı.

"Bunun senin sikin olmasını isterdim," diye nefesimi tutarak geveledim. "Senin üzerine boşalmak istedim."

Üzerime diz çöktü ve dirseklerini başımın iki yanına dayadı. O ıslıtlı gri gözleriyle bana baktı ve ben hayatımı tam şu anda olduğu gibi görmenin en muhteşem hissini yaşadım. Kendimi gerçekten yatakta Emmett'le, sırlıklam aşık olduğum adamla yataken, onun erkeksi, temiz kokusu beni sararken ve bedeni bedenime yaslanmışken görüyordum. Bu anı dondurabilseydim, küçük bir parçasını sonsuza kadar yanımda tutabilseydim, yapardım.

Emmett'in göğsü benimkine çarptı.

"Kalp atışlarını hissedebiliyorum." Sesim ancak bir fısıltının üzerindeydi. Bakışları benimkilere kilitlendi. "Bu senin için, Adams."

Bunu söylediğinde kalbim taşı. Onu öpmek için başımı kaldırdım ve sertliği yumuşak merkezime değecek şekilde kalçalarımı hareket ettirdim. Sanki onu incitiyormuşum gibi acı dolu bir ifade takındı.

İçime girmesini bekledim ve girmeyince ağzım bir karış açık kaldı. "Hadi ama."

Yüzünde bir kakhaha parıltısı belirdi. Ve bu... sinir miydi? "Bunun bu kadar çabuk bitmesini istemiyorum."

Seksi mi kastediyordu, yoksa bizi mi? Emmett de anlaşmamızı bitirmek konusunda benimle aynı tereddütü mü hissediyordu?

Emmett'in de benim ona aşık olduğum gibi bana sırlıklam aşık olma ihtimali var mıydı?

Yutkundum ve titrek bir nefes aldım. "Biliyorum. Ben de öyle."

Yüz ifadesi yumuşadı ve ağzıma tatlı, kalıcı bir öpücük daha bıraktı. Altında tekrar yer değiştirdim, onu konumlandırmak için aşağı uzandım ve yavaş ve istikrarlı bir şekilde içime gömüldü.

Aletinin içimde yarattığı o lezzetli dolgunluk ve esneme hissiyle ona doğru inledim. Nefeslerim kesik kesik geliyordu.

Emmett'in alnı kulağımın yanındaki yatağa düştü ve yavaşça içime girip çıkarken inledi. "Avery."

Zevk omurgamı sardı ve Emmett içimdeki sinir uçlarına vurdukça bacaklarım karıncalandı. Parmakları klitorisime geldi ve tekrar daire çizdi.

Sırtım yataktan kalktı. Yine yaklaşmışım.

"Bir tane daha mı?" Sesim kuşkulu geliyordu. "Ciddi misin?"

Sesi kulağımda bir hırıltı gibiydi. "Seni sevmeme izin ver, Avery." Parmakları hızla çalışıyordu ve ben onu sertçe sıktım. Tekrar inledi. "Benim için gel, bebeğim. Tekrar boşalmanı istiyorum."

Sözleri kayıtlıydı -seni *sevmeme* izin ver- ama onları düşünecek, evirip çevirecek, didik didik edecek vaktim yoktu. Karnımdaki basınç arttı ve kısık bir inilti çıkardım. Emmett gözlerimin içine baktı ve orgazmım her kasımı gererken, onun etrafında boşalırken yüzümdeki sessiz çılgılığı hissedebiliyordum. Emmett acı çeken yüz ifadesinden zorlukla dayanıyordu ama orgazm dalgalar halinde içimden geçerken yüzümü hayranlık ve saygıyla izliyordu. Belli belirsiz bir şekilde *iyi* ve *siktir et evet* dediğinin farkındaydım ve *işte bu kadar*, ben kavisler çizip soluk soluğa kalırken.

Göğsüm kabararak ona başımı salladım, kontrolünü kaybetmesine izin vermesi için onu teşvik ettim ve içime daha sert girerken gözleri başının içine yuvarlandı. Alnını benimkine yapıştırdı. Kalçaları sertçe sarsıldı.

"Avery." Beni göğsüne bastırırken kelimeleri gıcırdatarak söylüyordu ve kendimi çok arzulanmış hissediyordum. Sanki ona aitmişim gibi. "Bebeğim."

Nefeslerimizi tuttuk ve bir memnuniyet mırıltısıyla ağzını alnıma bastırduğunda, bunun her saniyesini hatırlamak için kendime vasiyet ettim.

Emmett Rhodes'a aşık olduğumu asla unutmak istemedim.

Avery

"Yemek yediğinden emin olmam gerekiyor."

Hannah'nın yumuşak sesi beni Emmett ve son birkaç gün içinde yaptığımız tüm o lezzetli şeylerle ilgili hayallerimden çekip aldı.

Çıplak şeyler. Beni soluk soluğa bırakan ve onu inleten şeyler. Ne zaman aklıma gelse midemin lezzetli bir şekilde öne doğru yuvarlanmasına neden olan şeyler.

Dilimi ona doğru uzattım, o da gözlerini devirerek gülümsedi ve bana doğru bir granola bar itti.

Kitapçıdaydık, düğün için hazırlanıyorduk. Makyajımıza son rötuşları yaparken arka planda sessizce Spice Girls çalıyordu. Yumuşak mavi sandalyelerin yanındaki yan masalar makyaj koleksiyonlarımızın içeriğiyle doluydu. Ön kapı kilitliydi ve kasabadaki birkaç farklı işyerinde gördüğüm "Düğün Günü Kapalı!" tabelası asılıydı. Emmett Holden'ın evindeydi, onunla ve sadece bizim düğünümüz için ailesiyle birlikte şehre gelen Will'le birlikte hazırlanıyordu. Elizabeth kitapların arasında Hannah ve benim yüzlerce fotoğrafımızı çektikten sonra oradan ayrılmıştı. Div saç ve makyaj sanatçısı tutmaya hazırды ama onu durdurdum, bu zamanı Hannah'yla baş başa geçirmek istiyordum. Emmett ve restoranla ilgili her şey yüzünden son zamanlarda onunla yeterince vakit geçiremediğimi hissediyordum.

Granola barına bir göz attım. Ağzımdaki kuru, kireçli dokuyu şimdiden hissedebiliyordum ve yüzümü buruşturdum. Bunu yiyeblememin imkânı yoktu. Midem gerildi.

Biraz gergindim.

EndiŖe içimde yükselip alçaldı. İtirazlarıma ve tuttuğum ellerime rağmen Emmett bu sabah erkenden yataktan ıktı. Bir ara düşün aktığını duydum, sonra alnıma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra gitti ve ev bana kaldı.

Kitapıda, Emmett'in dn bana verdiğı yeni kpelerimi kulağıma takarken Hannah'ya gülümsedim. "Öğle yemeğı yedim. Ben iyiyim." Elbisesini işaret ettim. "ok güzel görünüyorsun."

Minik iekleri olan ve beli kıvrımlı buz mavisi ipek bir elbise giymişti. İltifat karşısında utanarak elini salladı.

"Teşekkürler." Omuz silkti. "Sadece büyük günün için harika görünmek istedim. Bütün düğün sahte olsa bile." Başıını eğdi ve düşünceli görünüyordu. "Emmett bir dahi olabilir. Siz ikiniz her şeyi başlatır başlatmaz kasaba heyecandan deliye döndü. Ve tek yapması gereken kredinizi imzalamak. Nikâhı kim kıyacak?"

Masadan bir dudak kalemi seçtim. "Wyatt."

En yakın kitaplığın yanında biri boğazını temizledi ve ikimizin de kafası o yöne döndü.

Chuck'ın karısı Cynthia, elinde İtalya hakkında bir kitapla orada duruyordu. Gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı.

Karnım yere düştü. Ne kadarını duymuştu?

Hannah öfkeyle gözlerini kırıpştırdı. "Merhaba Cynthia, kapalıyız." Bana baktı ve yutkundu. "Düğün için."

Cynthia ikimizin arasına baktı ama ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Benim hatam. Kapı kilitli değildi."

"Sorun yok." Hannah ayağına kalktı. "Seni ararım."

Hannah onu masaya götürdü ve birkaç dakika sonra ön kapının kilit sesini duydum.

"Kilitlediğimi sanıyordum," diye mırıldandı, otururken. Dudağıını iğnedim. "Sence bizi duydu mu?"

Hannah başını salladı. "Bilmiyorum. Hiçbir şey söylemedi." Yutkundu. "Beni rktyor. Saçları çok dikenli."

Cynthia'nın yerde durduğı noktaya baktım. Duymuş olsa bile kimse ona inanmazdı. Değil mi? Emmett ve ben çok inandırıcıydık. "Evet, beni de ürkütüyor. Her neyse." Omuzlarımı devirdim. "Sahte dğnm mahvetmesine izin vermeyelim."

Bu Hannah'da bir gülmsemi yarattı. "Anlaştık. Şimdi şu granola çikolatayı ye." ikolatayı açıp bir ısırık aldığımnda beni izledi. "Öyle mi?"

"Ne mi?"

"Sahte."

Bakışlarım ona kaydı ve midem bulandı. Suçluydum. O biliyordu. Beni bulmuştu. Yine de bunu yüksek sesle itiraf edemezdim. Henüz o noktada değildim. Kelimelerimi dikkatle seçerek dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarladım.

Başını öne eğdi. "Bunu söylemek zor."

Ağzımın kenarı kalktı ama gülümsemenin gözlerime ulaşmadığını biliyordum. Ne söyleyecektim ki? *Evet, Hannah, Emmett Rhodes'a aşık oldum, şehirdeki en ulaşılmaz adama. O kadar ulaşılmaz ki gerçek bir ilişki yerine sahte bir ilişki yaşamayı tercih ediyor.* Gerçek çok açıktı; gerçek duygular tek taraflıydı ve umutlanmak hayal kırıklığına giden hızlı bir yoldu.

En azından ben *haklıydım* ve Emmett ile ben bir çift olarak ikna ediciydik.

Yutkundum ve yüzümde kabartmadan önce fırçamı pudraya batırdım.

"O zaman iyi bir iş çıkarıyoruz."

Hannah bir an beni izledi ve ben de bakışlarına karşılık vererek konuyu kapatması için sessizce yalvardım. Kalbim bir uçurumun eşiğinde sallanıyordu ve bunları yüksek sesle söylersem düşecektim.

Yan tarafımı işaret etti. "Kalem tıraşı uzatır mısın lütfen?"

Rahat bir nefes aldım ve depodaki elbisemi giymeme yardım etmeden önce saç ve makyajımıza son rötuşları yaptık.

Fermuarı kapattığında "Çok güzel," diye nefes aldı.

Aynaya baktım. Bu elbiseyi giymek bir rüya gibiydi. Elizabeth'in yaptığı birkaç tadilattan sonra üzerime tam oturdu. Sanki evren bu elbiseyi benim için özel olarak göndermişti, sadece büyük günümde kendimi özel ve güzel hissetmem için.

Benim büyük sahte günüm.

Kapı çalındı ve ikimiz de durakladık.

"Bir saniye," dedi Hannah ön tarafa doğru ilerlemeden önce. Mırıldanan sesler dükkânın içine yayıldı ve bir dakika sonra annem yanımda belirdi.

"Seni kontrol etmek istedim, nasıl olduğunu görmek için." Gözleri parlaktı, benimkilerle aynı koyu maviydi. Küçük, narin beyaz çiçeklerle işlenmiş lacivert, çay boyu bir elbise giymişti.

Annem bu sabah ilk iş olarak şehre geldi ve restoranda kahvaltı ettik. Avizeli ve tarihi döşemeli iç mekanı gördüğünde gözleri parlamıştı ve dışarı baktığında yine

Pencerelerden köpüklü suya bakıyordu. Benimle gurur duyuyordu, bunu söyleyebilirim, ama yüz ifadesinde bir parça hüzün vardı, sanki bir daha yapmak istermiş gibi.

Ona babamı davet etmediğimi söylediğimde tepkisini bekledim. Sadece başını salladı ve elimi okşadı, o kadar. Anlamıştı.

"Harika görünüyorsun," dedim ona. "Annem tam bir bebek."

Kızardı. "Oh, kes şunu." Yine de hoşuna gittiğini söyleyebilirdim. İçini çekti ve beni içine almak için geri çekildi. "Çok güzelsin tatlım. Seninle çok gurur duyuyorum."

Kalbim acıyordu. Ona her şeyin gerçek olduğunu, bunu gerçekten yapmak istediğimi ve Emmett'e deliler gibi aşık olduğumu söylemek istiyordum ama o bunları zaten düşünüyordu. Duygularım mantıklı gelmiyordu, bu yüzden onları kontrol altında tutmak için sıkıca bastırdım.

"Çay ister misin, Rina?" Hannah bir kitaplığa yaslanarak sordu. "Çok iyi olur tatlım, teşekkür ederim." Annem ona minnettar bir Gülümsedi ve Hannah arkada kaybolduğunda yüzümü taramak için döndü. "Nasıl hissediyorsun?"

Yüzümdeki sırtışa engel olamadım. "Harikayım. Çok heyecanlıyım. Eğlenceli bir parti olacak."

Dudaklarını bir çizgi halinde birbirine bastırdı ve eli koluma geldi, beni dikkatle izliyordu. "Sadece istiyorum-" Sözünü kesti ve başını sallayarak yüzünü buruşturdu.

"Ne?"

Ağzı yana doğru kıvrıldı. "Sadece doğru kararı verdiğinden emin olmak istiyorum. Emmett çok iyi bir adam ve neden onu seçtiğini anlayabiliyorum ama keşke evlenmeden önce biri bana bu soruyu sorsaydı."

Ah. Tabii ya. Bunu sorduğu için annemi suçlamadım. Emmett'i çok az tanıyordu ve biriyle birlikte olduğumu sadece birkaç hafta önce duymuştu. Tabii ki hızlı görünüyordu. Hızlıydı.

"Emmett babam değil."

"Öyle olduğunu söylemedim," dedi hemen.

Başımı salladım. "Biliyorum. Söylüyorum işte. Babamın ne yaptığını gördüm ve bunun bana olmasına asla izin vermeyeceğim."

Bakışları benimkileri aradı. Kendi kendine başını salladı. "Evet. Sen benden farklısın."

Başımı salladım. "Çok farklı değil, hayır. Ama sen beni doğru yetiştirdin."

Güldü. "Çoğu zaman kendimi başarısız hissettim."

"Tekrar seçme şansım olsaydı, yine seni seçerdim." Başparmağımı elbisemin kumaşında gezdirdim. "Başka türlüünü yapmazdım."

Beni tekrar izledi, ama bu sefer taze gözlerle, sanki iyi olacağımı biliyormuş gibiydi. Onun hatalarından ders almıştım. Onun başına gelenler benim başıma gelmeyecekti.

Hannah elinde birkaç fincanla odaya daldı. "Nane mi Earl Grey mi?"

Annem gülümsedi. "Naneli, lütfen."

Üçümüz orada oturduk, çay içtik, sohbet ettik ve güldük, çay bitene ve makyajımız tamamlanana kadar.

Annem ayağa kalktı. "Adliye gitmeden önce tuvaleti kullanabilir miyim?"

Hannah arka odayı işaret etti. "Şuradan sola doğru."

Annem arka tarafa geçti ve Hannah ile ben ayakkabılarımızı giymeye başladık.

"Hiç evlenmek istedin mi?" Narin kayışı ayak bileğimin etrafındaki tokadan geçirdim.

"Um." Parmakları kendi ayak bileğindeki kayışı karıştırdı ve gözlerini kırıştırdı. "Evet. Doğru kişiye tabii ki." Tekrar gözlerini kırıştırdı ve elindeki diğer ayakkabıya baktı. "Göreceğiz bakalım."

Ona bir kaşımı kaldırdım. "Aklında biri var mı?" Homurdandı ve başını salladı. "Hayır."

"Biliyorsun, Emmett'in üç erkek kardeşi var." Sesim alaycıydı. "Senin için iyi şeyler söyleyebilirim."

Hannah'nın yüzü kıpkırmızı oldu. "Lütfen yapma."

Ağzım açık kaldı. "Yüzün kızarıyor."

Gözleri fincan tabağına döndü. "Hayır, değilim."

"Öylesin! Hannah." Ona doğru eğildim, gözlerimi kısarak baktım ama bakışları ayakkabısına yapışmıştı. "Rhodes'lardan birine mi tutuldun?"

"Hayır." Sesi yüksek bir gıcırtıydı. Mahcup görünüyordu.

"Yalancı." Hannah'nın gergin omuzlarına ve pancar gibi kızarmış yüzüne bir göz attım. "Şimdilik bu konuyu kapatıyorum ama bu konuşma henüz bitmedi."

Annem döndü ve belediye binasına yürümek üzere kitapçıdan ayrıldık. Kasabadan birkaç kişi bizi fark etti ve tebrik etmek için seslendiler, ben de onlara el sallayıp gülümsedim. Yine de sokak çok sessizdi. Her zamankinden daha fazla.

"Bakkal bile kapalı mı?" Hannah'ya karanlık binayı işaret ederek sordum.

"Düğün için."

Bakkalın kapalı olmasını beklemiyordum. Küçük bir endişe titreşimi midemi aydınlattı.

Düğünün tüm amacı buydu, kasabadaki insanların Emmett'i bir aile kurmanın eşiğindeki istikrarlı ve sorumluluk sahibi bir adam olarak görmelerini sağlamaktı. Belediye binasının önünde durmuş, içeri girip evlenmek üzereyken kendi kendime başımı salladım.

"Evleniyorum." Tekrar başımı salladım. "Evet. Bir sürü insanın önünde evleniyorum."

Hannah'nın endişeli bakışları yüzümde gezinmeden önce Hannah ve annem birbirlerine baktılar. "İyi misin? Emmett'i çağırmamı ister misin?"

Emmett, bunu uğruna yaptığım adam. Sadece inanılmaz seks yaptığım adam değil, aynı zamanda arkadaşım olan adam. En iyi arkadaşım, belki de Hannah hariç. Gerçekten yardım etmek istediğim bir adam. Doğru ya. Emmett. Düz, güçlü burnu ve keskin çenesiyle yakışıklı yüzünü ve bana gülümsediğinde ısınan açık gri gözlerini düşünerek gülümsedim.

Dudağındaki o küçük yara izi, yatağında sadece ikimiz varken parmaklarımı üzerinde gezdirmeye bayılırdım.

Emmett. Kalbim sıkıştı.

Başımı salladım ve Hannah'ya gülümsedim. "Hayır, ben hazırım." Yüzümü öne çevirdim. "Hadi yapalım şunu."

Kapıları açtık ve belediye binasının fuayesine adım attık. Sıkılmış bir resepsiyon görevlisi Facetime'a girmiş sakızını çıtlatıyordu. Bize baktı.

"Evleniyor musun?" diye sordu monoton bir ses tonuyla. Başımı salladım.

Resepsiyon görevlisi bir koridoru işaret etti. "Bu taraftan." Telefonuna döndü ve konuşmasına devam etti.

Div koridorun sonunda durdu. Bizi görünce "İşte buradasınız," dedi.

Hannah bana döndü ve birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Şey," diye başladı, belli ki çok şey söylemek istiyordu.

Onu kucağıma çektim. "Biliyorum. Ben de seni seviyorum."

Bana karşı güldü ve geri çekildiğinde gözleri ıslaktı. Gözyaşlarını kırptırdı, avlunun içinde kayboldu ve ben annemle orada öylece durdum.

Bu her geçen dakika daha az sahte hissettiriyordu.

"Bunu yapalım mı?" Kolumu uzattım ve annem de kolunu benimkine doladı.

"Hazır mısınız?" Div elini kapıya dayadı ve biz de başımızı salladık. Kapıyı bir aralık açtı, birine başparmağıyla işaret etti ve kapıyı tamamen açmadan önce müzik başladı.

OceanofPDF.com

Avery

KAPI AÇILDI ve sanki altı bin kişi dönüp bana baktı. Karnım yere düştü. Kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı, öyle ki insanlar muhtemelen yakama çarptığını görebilirdi.

Annem öne doğru bir adım attı. Hareket etmeye çalıştım ama olduğum yerde donup kalmıştım.

Beynim donmuştu. Kan damarlarımda dolaşıyordu ama düşünemiyor ya da hareket edemiyordum. Elbise her zaman bu kadar dar mıydı? Provalarım sırasında rahat nefes alabiliyordum ama şu anda ciğerlerime yeterince hava çekemiyor gibiydim.

Müzik hâlâ çalıyordu ama odadaki herkes nefeslerini tutmuş bekliyordu. "Tatlım?" diye sordu annem ağzının kenarından.

Gözlerimi kırtıptım. Ne yapıyordum ben? Neden buna evet dedim ki? Bu korkunçtu. O kadar çok insan vardı ki, yarısını bile tanımıyordum. Emmett'in kardeşi Finn sırf bunun için şehre geri dönmüştü. Bu onlar için sahte değildi. Bu gerçektir ve büyük bir olaydı. Gözlerim mezbahaya giden bir inekmişim gibi etrafta geziniyordu.

Her şey bana bağlıydı.

Bunu yapamazdım. Gitmem gerekiyordu.

Bakışlarım adliye binasının önünde, elli adım ötede duran Emmett'e kaydı.

Bana gülümsedi.

Yüzlerce dişi olan parlak politikacı gülümsemesi değildi. Aptalca bir şey söylediğimde bana verdiği orantısız, eğlenmiş, şefkatli gülümsemeydi.

Doğru. Emmett.

Midem açıldı.

Bir adım öne çıktım ve annem de benimle birlikte adım atarak rahat bir nefes aldı. Ağzım yukarı kıvrıldı ve Emmett'e gülümsedim.

Doğru. Nabzım daha da yavaşladı ve kalbimin göğsümdeki çarpma hissi kayboldu. Bunu yapabilirdim. Nefes alabilirdim. Müzik çalarken koridorda yavaşça yürümeye başladım.

Wyatt arkasında dururken ona yaklaştığımızda, koridorun iki yanındaki herkes görüş alanımdan kayboldu. Müziği bile zar zor duyabiliyordum. Sadece Emmett'ı izledim, bakışlarımı onun yakışıklı yüzünde tuttum, ne kadar güzel koktuğunu ve geçen gece onunla sahilde oturmanın ne kadar güzel olduğunu düşündüm. Belki başka bir zaman yine gidip orada oturabilir, kıyıdaki dalgaları izleyebilir ve ağaçlardaki kuş cıvıltılarını dinleyebilirdik. Her şey yoluna girecekti, bunu biliyordum.

Ön tarafa geldiğimizde annem yanağıma bir öpücük kondurup yerine oturdu ve Emmett elini bana doğru uzatarak beni dikkatle izledi. Bakışları bir cankurtaran salı gibiydi, beni su üstünde tutuyor, yüzdürüyor ve yüzeye doğru çekiyordu. Elini tuttum.

Bu oluyordu.

Wyatt boğazını temizledi. Normalde dağınık olan sarı saçlarını dağınık bir topuz yapmıştı. Boğazımdan garip bir kıkırdama yükseldi ve Emmett bana tuhaf bir bakış attı.

"Erkek çöreği," diye mırıldandım ve o da daha geniş sırttı.

Wyatt konuşmaya başladı. Ne diyordu? Söyleyemem. Dinlemiyordum bile. Emmett bana gülümseyerek başparmağını sol elimin arkasında gezdirdi ve dikkatimi dağıttı.

Wyatt konuşmasını yaparken, "Çok güzelsin," diye fısıldadı.

Kalbim göğsümde takla attı. Bana bakma şeklinden anladım *ki* Güzeldi. Ona göre şu anda gezegendeki tek insan benmişim gibi hissediyordum.

Bana göz kırptı ve elimi sıktı, ben de daha geniş gülümsemekten kendimi alamadım.

"Emmett, yeminini etmek ister misin?" Wyatt sordu ve hazır ola geçtik.

"Tamam." Emmett elini ceketinin içine soktu ve bir kâğıt parçası çıkardı. "Avery." Durakladı, bir bana bir de kâğıdına baktı. Gözlerinde fesatlık parladı ve ben de gözlerimi kıstım.

"Kayıtlarımıza göre, Elizabeth Gilbert'in Ye Dua Et Sev kitabının tarihi altı yıl gecikmiş."

Konuklar kahkahalara boğuldu. Yüz hatlarında bir sırıtma belirdi.

"Hay aksi." Elindeki kâğıtları karıştırdı ve konuklara alaycı bir şekilde baktı. "Yanlış kâğıt."

Bir kahkaha patlattım ve kahkahası dinerken bana sıırttı. Nefes aldı ve kâğıtlarına bakarken adem elması sallanmaya başladı. Her zamanki kendini beğenmiş özgüveniyle örtbas etmeden önce yüzünde bir gerginlik titreşimi belirdi.

"Avery, seni gördüğüm anda senden hoşlandığımı biliyordum." Sesi odada net ve yüksek bir şekilde çınladı. "Şehirde yeniydin ve The Arbutus'ta hizmet veriyordun, güzel bir kız gördüm ve onun bölümünde oturmak istedim ama boş masa yoktu." Bana baktı ve ben de merakla başımı eğdim. Bunu bana hiç anlatmamıştı. "Sonra geri döndüm ama yine boş masa yoktu. Tekrar geri döndüm. Bu sefer nihayet sizin bölümünüzdeydim ama siz molaya çıkmak üzereydiniz." Konuklar arasında birkaç gülüşme oldu. "Sonunda seninle konuşana kadar bir hafta içinde o restoranda yedi kez yemek yedim." Hatırladıkça ağzı açık kaldı. "Ve sen bana zaman ayırmadın."

Bir bana baktı, bir kâğıdına, ben de hayranlıkla onu izledim. Hakkını vermeliydim, sesi çok içtendi.

"Ama birkaç yıl sonra seni yıprattım." Yutkundu ve kâğıdına göz kırptı. "Avery Adams, sen tanıdığım en çalışkan, komik, zeki, bağımsız, kararlı insansın. Hayatındaki herkesi şiddetle koruyorsun. Çalışanlarına, personeline, arkadaşlarına ve bana gözün gibi bakıyorsun." Bakışlarımla buluştuğunda, bakışları samimiyet ve kırılganlık doluydu. "Buna hazır değildim ve sana bu kadar aşık olacağıma da hazır değildim."

Midem öne doğru lezzetli bir yuvarlanma yaptı. Ona küçük bir gülümseme verdim ve kâğıdı tutmayan elime uzandım. Parmaklarımı sıktı.

"Bu kadar güvendiğim ve saygı duyduğum, her gün konuşmak ve görmek istediğim birini bulmayı hiç beklemiyordum." Bana tekrar baktı ve yüzündeki savunmasız, açık ifade karşısında kalbim genişledi. "Her gün birlikte uyanmak istediğim biri. Hayatımda eksik olan şey sensin ve seni bulana kadar bunun farkında bile değildim ama seni bırakmaya hiç niyetim yok. Seni seviyorum, Avery Adams. Seni seviyorum ve gitmene asla izin vermeyeceğim. Anlaşma bu."

Eğildi ve yanağıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Kalbim kulaklarımda atıyordu. Kulağa çok gerçekçi geliyordu ve öyle olmasını her şeyden çok istiyordum. Elleri ellerime değdi ve kafam hem hafif, mutlu, çılgın duygularla hem de belirsiz, şaşkın, kafası karışmış duygularla doldu.

Wyatt bana baktı ve başını salladı. "Devam et."

Hannah'ya döndüm, o da ayağa kalkıp bana yeminimi uzattı. Herkesin beklediğinin farkında olarak onları açtım. Nabzım hızlandı.

Emmett bana usulca gülümsedi ve ben de ona gülümseyince içimdeki gerginlik bir anda azaldı. Doğru ya. Her şey yoluna girecekti. Elimi uzattım ve onun elinin içine soktum. Sıcak parmakları elimin arkasına değdi ve sakinleştirici bir nefes aldım.

"İlk tanıştığımızda senden hoşlanmamıştım."

Emmett bir kahkaha attı. Konuklardan da bazı kıkırdamalar yükseldi.

Sırıtarak ona başımı salladım. "Senden gerçekten hoşlanmadım. Senin tanıdığım en şaklaban, en sahte, en samimiyeysiz insan olduğunu düşünüyordum. Bir insan nasıl herkesle arkadaş olabilir?"

Bana eğlenen, orantısız bir gülümseme verdi. Boğazımı temizledim. "Sonra seni tanıdım ve her şey değışti."

Kağıt önümde sallandı. Derin bir nefes aldım ve Emmett'in sıcak eli benimkini sıkarken kısa bir süre için gözlerimi kapattım. Tüm bu olanlar gerçek olmasa bile bunları söylemek zordu.

Sadece gerçeğı söyleyecektim.

"Şu anda tanıdığım Emmett çok özverili bir insan." Sevgi ve sıcaklık dolu gri gözlerine baktım. Tamam, bu o kadar da kötü değildi. "Bir arkadaşın için her şeyi yaparsın ve herkesle arkadaşsın."

Emmett güldü ve kalbim gururla patladı. Bunu yapmasına bayılıyordum.

Ön sıradaki konukları taradım ve Elizabeth'le göz göze geldim. Birbirimize gülümsedik. "Bu sensin, Emmett. Seninle vakit geçirmeyi herkesten çok seviyorum. Eskiden yalnız olmayı severdim. Yalnızlığıma değeri verirdim ama senin yanında olmayı daha çok seviyorum. Ne kadar sıcak ve sevecen olduğunu, benimle nasıl ilgilendiğini, beni nasıl güldürdüğünü ve ne kadar düşüncesiz olduğunu seviyorum." Bakışlarıyla karşılaştım ve bana gerçekten evlenmek üzere olduğu kadınımışım gibi bakıyordu. Göğsüm sıkışmıştı. "Sana güvenmek benim için kolay değildi ama bir adım attım ve bunu yaptığım için çok mutluyum." Kalın kalın yutkundum, tereddüt ettim.

Gerçeğı söyleyeceğime dair kendime söz verdim.

"Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum. Senin herkese baktığın gibi ben de sana bakmak istiyorum. Seni seviyorum."

Emmett'in eli çeneme geldi ve ağzımı kendi eliyle kapattı. Dudaklarının benimkilerin üzerindeki yumuşak fırçası öyle rahatlatıcıydı ki, ağzına karşı iç çektim. Onu, sarhoş edici, erkeksi kokusunu içime çektim. Kolu belime dolanarak beni kendine doğru çekti ve beni neredeyse ezecek olmasına aldırmadım bile, onu sertçe öpüyordum ve başım dönüyordu. Kalbim bu kez sinirle değil, coşkuyla çarpıyordu. Doğruyu söyledim ve Emmett'i sevdiğimi söyledim.

Delicesine mutluydum.

Saçlarımı hafifçe çekti, öpücüğü derinleştirmek için başımı geriye yatırdı ve dili benimkine geçti. Boğazımdan yumuşak bir inilti kaçtı. Bu öpücük inanılmazdı. Başım dönüyordu. Bunu sonsuza kadar yapabilirdim. Bu düşün olayı o kadar da korkutucu değildi. Aslında inanılmazdı.

Yüzün üzerinde bir kalabalığın içinde iki kişiydik ama sanki oda bize aitmiş gibi hissettik.

Wyatt yanımda kuru bir ses tonuyla "Gelini öp," dedi.

Misafirler güldü ve biz dağıldık. Evet, düşünün geri kalanı. Wyatt bize gülümsedi. "Sizi karı koca ilan ediyorum."

Herkes tezahürat yaptı ve Emmett dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu. Ağzının içine gülümsedim. Nabzım hâlâ hızlı atıyordu ama gülümsememi durduramıyordum. Yanaklarım acıyordu, o kadar büyük sırtmıştım ki.

Wyatt bizi odanın yan tarafında evlilik cüzdanının bulunduğu masaya yönlendirdi. Bana nereyi imzalamam gerektiğini söyledi ve ben de okumadan imzaladım. Emmett'in eli tüm bu süre boyunca sırtımın alt kısmında durdu ve tüylerimi diken diken etti. Kalemi ona uzattım ve elimi tutmadan önce hızlıca kendi imzasını attı.

Hannah şahidimiz olarak imzaladı, sonra da Wyatt.

Wyatt evlilik cüzdanını işaret etti. "Bunu dosyalayacağım."

Emmett başını salladı. "Sadece arabama bırak. Yarın yaparım." Bana baktı, özel *bir sırrımız varmış* gibi baktı, sonra elimi tuttu ve beni alkışlayan arkadaşlarımızın ve ailemizin önünden koridordan geçirdi. Kapıdan geçtiğimizde başını koridora doğru eğdi.

"Haydi." Gözleri parlıyordu. Beni çekti ve belediye binasına doğru koşmaya başladık.

"Nereye gidiyoruz?" Gülerek ve ona ayak uydurmaya çalışarak sordum.

Cevap vermedi, sadece bizi hâlâ FaceTime'da olan resepsiyon görevlisinin yanından geçirip ön kapıdan geçirdi. Durdu ve beni kucağına aldı, ben de şaşkın bir çığlık attım.

"Ne yapıyorsun?" Gülümsemekten yüzüm acıyordu. Beni omzunun üzerinden attı ve ben de nefes nefese kaldım. "Emmett, elbisemi yırtacaksın!"

"Güzel." Sesi çakıltılıydı. "O zaman eve gidip yalnız kalabiliriz."

Beni sağ tarafıma yatırmadan önce bizi belediye binasının yanından ve bahçelerden geçirdi. Belediye binasının yanındaki gül bahçesindeydik, etrafımız yaz çiçeklerini açmış yüzlerce çeşit gülle çevriliydi ve en güzeli de yalnızdık.

Kişisel alanıma girdi ve bana baktı. "Resepsiyondan önce birkaç dakikalığına yalnız kalmanı istiyorum." Eli saçıma geldi. "Burada kimse bizi rahatsız etmeyecek."

Onun yakınlığı karşısında nefesimin kesildiğini hissettim. "Çok düşüncelisin." Gözlerimi ona diktim. "Ve hiç art niyetin yok muydu?"

Ağzının kenarları kalktı. "Elbette yaptım. Bundan daha fazlasını yapmak istedim." Dudakları benimkilere kaydı ve tekrar iç çektim.

Orada ne kadar durduğumuzu, gül bahçesinde öpüştüğümüzü bilmiyorum. Zaman durmuş gibiydi ve ben başka hiçbir şey için endişelenmiyordum. Emmett'in parmakları enseme okşadı ve elim ceketinin içinden beline dolandı. Öpücüğü yumuşak ve tatlı ile talepkâr ve otoriter arasında gidip geliyordu. Dilinin benimkine her dokunuşu uzuvlarımda bir elektrik zonklaması yaratıyor ve ona karşı ürpermeme neden oluyordu. Dişleriyle dudağımı ısırdı ve boğazımdan küçük bir nefes kaçı.

Ağzımdan çekildi ve alnını benimkine yasladı. İkimiz de zor nefes alıyorduk.

Hayal kırıklığına uğramış bir nefes verdi. "Şu anda çok sertim."

Biraz güldüm. "Belki bizi özlemezler."

Div bahçenin girişinde, "İşte buradasınız," diye seslendi.

Emmett'in göğsünden bir hayal kırıklığı iniltisi çıktı ve ben de iç çektim.

"Bir saniye içinde orada olacağız." Emmett ellerini omuzlarımda gezdirdi ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Aklına gelen en iğrenç şey nedir?"

Şaşkınlıkla güldüm. "Ne?"

"İhtiyaç için olsun kurtulmak . Bu Sertleşmek.

Çabuk. Söyle. Ben hakkında büyükannen ya da onun gibi bir şey."

Tekrar güldüm. "Elizabeth'i düşün."

Yüz ifadesi isyana dönüştü. "Annem mi?"

Daha sert güldüm. "Neredeyse öpüştüğün kaplumbağa."

O öğürdü ve ben kahkahalarla hırıldadım. "Oh Tanrım." Ürperdi. "Evet, işe yaradı." Elini uzattı. "Hadi gidelim."

Emmett ve ben Div ve tuttuğu fotoğrafçıyla bahçenin kenarında buluştuk ve bizi sahile götürmeden önce birkaç fotoğrafımızı çekmesine izin verdik. Kumun başladığı yerde ayakkabılarımızı çıkardık.

"Siz önden gidin," dedi bize. "Ben arkada bekleyeceğim."

Emmett elimi tuttu ve beni kumun kenarındaki ağaçlara doğru götürdü. Okyanustan gelen serin esintiyi içime çektim ve güneşin tenimi ısıtmasına izin verdim. Bahar sonu sıcaklığı biraz fazla soğuktu ama Emmett sıcak kalmam için beni yanına sokmaktan mutlu olduğu için aldırmadım. Kuşlar suyun içinde yüzüyor, dalgalar geldikçe sallanıyorlardı.

Ona yan gözle baktım. "Bunun çok daha zor olacağını düşünmüştüm."

"Evlenmek mi?"

Başımı salladım.

"Ben de." Elim sıkı ve kalbim göğsümde yerinden fırladı.

Geri dönüp başladığımız yere doğru gitmeden önce sahilde biraz dolaştık. Fotoğrafçının makinesinin tıkırtılarını duyabiliyordum ama aldırış etmedim.

"İyi fotoğraflar çekebildin mi?" Restorana gitmeye hazır olduğumuzda ona sordum.

Fotoğraf makinesinden başını kaldırıp hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. "Bir ya da iki."

Emmett

ANNEM Arbutus'un verandasında şampanya kadehini havaya kaldırdı "Avery ve Emmett'e!"

"Avery ve Emmett'e," diye koro halinde restoranın verandasındaki konuklar söylendi ve Avery ile benim bakışlarımız kadeh tokuştururken buluştu.

Elim Avery'nin beline yapışmıştı ve yumuşak kumaşın üzerinde birkaç santim daha aşağı kaydı. Gözleri şampanya kadehinin üzerinden biraz daha açıldı.

"Kes şunu." Ağzının kenarı yukarı doğru çekildi. Ona baktım. "Yapmayacağım."

Lanet olsun, yine sertleşmişim. Bütün gün sertleşmişim.

Avery'nin saçları esintiyle oynadı ve bana yumuşak bir gülümseme verdi. Gözleri ışıktı öyle parlak mavi görünüyordu ki göğsüm sıkışmıştı.

Div'in hakkını vermeliydim, o ve Max restoranı dönüştürmüşlerdi. İçerisi ve dışarısı minik pırıltılı ışıklarla süslenmişti. Akşam yemeğimizi yerken verandada oturmuş okyanusa bakıyorduk.

Akşam yemeği servis edilirken Avery'ye "Senin annen ve benim annem çok yakın arkadaşlar," dedim. Annelerimiz birlikte oturmuş, konuşuyor ve gülüyorlardı.

Başını salladı ve bana orantısız bir gülümseme verdi. "Fark ettim. Neden bu kadar endişelendiğimi merak ediyorum." Bakışları bana kaydı. "Babamı davet etmememi söylediğin için teşekkürler." Yüzünü buruşturdu ve dudağını ısırıldı. "Hâlâ kendimi suçlu hissediyorum ama en azından bir şey yapar da geceyi mahveder diye endişelenmiyorum."

"Lafı bile olmaz. Gerçekten önemli bir şey değil."

Yine o orantısız gülümseme vardı. "Gerçekten öyle."

Eğildim ve yanağına, burada ve onun yanında olduğumu hatırlatacak bir öpücük kondurdum. Tören sırasında bana nasıl baktığını hatırladım, o kadar tatlı, açık ve güven doluydu ki göğsüm ağrıdı. Yeminimdeki her kelimedede ciddiymdim ama onun hiçbir fikri yoktu. Her şeyin sahte olduğunu düşünüyordu. Yine de ona henüz söyleyemedim. Aklında çok fazla şey vardı. Salı günü, restoranı satın almak için evrakları imzalayacaktı. Ortalık sakinleşince, bir iki hafta içinde, ona nasıl hissettiğimi söyleyecektim.

Ona onu sevdiğimi ve bunu gerçekten yapmak istediğimi söyledim.

Nefesimi dışarı üfledim. Vay anasını. Sadece ona bu sözleri söylemeyi düşünürken bile kalbim heyecan ve sinirle çarpıyordu.

Düşünceleri kafamdan attım. Yakında.

"Salı günü büyük gün."

Güldü. "Bugün büyük gün."

"Nasıl hissediyorsun?"

Verandada, birkaç masa ötede Miri, Scott, Will ve Nat ile konuşan Keiko'ya baktı. "Burayı satın almak için çok uzun süre bekledim ve sonunda burası oldu."

Elimi onunkinin üzerine koydum ve sıktım. "Seninle gurur duyuyorum."

En güzel gülümsemesiyle bana geri döndü ve kalbim tekrar burkuldu.

Belediye başkanlığına aday olmasam bile kredisine kefil olurum. Bu kadını mutlu edecek her şeyi yaparım.

Avery ve ben kasabanın yarısının konuşmasını, gülmesini, yemesini ve içmesini izlerken akşam yemeğimizi yedik. İnsanlar bizi tebrik etmek ve sohbet etmek için yanımıza geliyor, bizi kucaklıyor ve bizim için ne kadar mutlu olduklarını söylüyorlardı. Tüm parti büyük bir aile buluşması gibiydi. Yemek bittikten ve tabaklar kaldırıldıktan sonra insanlar masadan masaya dolaşmaya, arkadaşlarıyla konuşmaya ve fotoğraf çekmeye başladılar. Herkes giyinmiş ve en iyi şekilde görünüyordu. Müzik çaldı ve insanlar verandanın köşesinde dans etti.

Avery'nin eli kolumu sıktı. "İyi misin *hayatım*?" Ona bir sırıtış attım. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım, *şeftalili turta*."

Öğürür gibi bir hareket yaptı. "Şeftalili turta mı?"

"Çünkü çok tatlısın." Onun tiksinti dolu bakışları karşısında kahkahalarımı bastırdım.

"Ben tatlı değilim." Gözlerinde bir sıcaklık titreşimi vardı.

Bir kaşımı kaldırdım. "Kesinlikle değilsin." Göz kırptım ve ağzını ayırma şekliyle içimde bir parlama yükseldi. "Bu çok eğlenceli," dedim ona, elimle

misafirlerimiz. "Herkes sahte bir düğün yapmalı."

Gözleri büyüdü. "Şşt. Birileri duyabilir."

Homurdandım. "Şaka mı yapıyorsun? Kimse bize inanmaz. İzle." Eğildim ve dudaklarımı dudaklarına değdirmeden önce çenesini kendime doğru eğdim. Gözleri dalgalanarak kapandı.

"Çok tatlısın!" Miri, elinde iki kadeh şampanyayla yanlarından geçerken, "Çok tatlısın," dedi.

Avery boynuma doğru güldü. "Haklısın. Onları yakaladık."

Müzik eşliğinde dans eden insanlara baktım ve Avery'nin elini tuttum. "Hadi, dans edelim."

"Şimdi mi?"

Onu ayağa kaldırdım. "Evet, şimdi. Hadi Adams, bu bizim düğünümüz, misafirlerimiz ne kadar eğleniyorsa biz de o kadar eğlenelim."

Dans pistinde alkışlar ve çığlıklarla karşılandık. O andan itibaren bir elim sürekli Avery'nin üzerindeydi; elini tutup onu daire şeklinde döndürüyor, elimi sırtının alt kısmına koyuyor, kolumu omuzlarına doluyor ve müzik yavaşladığında onu kendime doğru çekip parmaklarımın saçlarına dolanmasına izin veriyordum.

Div yanımda belirdi. "Henderson'larla konuşmak ister misin? Buradalar."

Bill ve Patricia Henderson haftalardır kampanya telefonlarıma çıkmıyorlardı. Patricia Henderson elektrik şirketinin yerel ofisinin başındaydı ve kampanya platformumun hayata geçirilmesinde kritik bir rol oynayacaktı. Div'in yanından geçip, ellerinde içkileriyle kasabadan başka insanlarla toplandıkları yere baktım. O anda Avery kolumu kaldırdı ve altında döndü, müzik eşliğinde kıcını oynattı ve aynı anda hem çok komik hem de çok sevimli görünüyordu.

Div'e başımı salladım. "Onları sonra bulurum."

Div bana *deli misin sen* bakışı attı ama ben aldırmadım ve Avery'yi tekrar döndürdüm, bu sefer onu göğsüme yaslayacak şekilde döndürdüm, gülerek. Şampuanının kokusunu aldım ve sikim sertleşti.

Bu eğlenceliydi ama ben yalnız kalacağımız saniyeleri sayıyordum. Düğün gecesi seksin bir tür şaka olduğunu düşünmüştüm. Çiftlerin seks yapamayacak kadar yorgun olduklarını duymuştum hep. Bunun nasıl olduğunu anlayabiliyordum ama Avery'ye dokunamayacak kadar yorgun olmayı hayal bile edemiyordum.

Will ve Nat yanımdan dans ederek geçtiler ve Avery onların aptalca hareketlerine güldü. Onu kendime çektim ve ağzına bir öpücük daha kondurdum. O da bana doğru eğildi.

Elleri göğsüme geldi ve ağızma doğru iç çekti.

Bu gece çok yorgun olmamın imkanı yoktu.

Müzik alçaldı ve dans pistindeki herkes dört katlı bir pastanın açıldığı yere baktı. İnsanlar öne çıkmamız için bize işaret etmeye başladı. Avery elimi tutup beni pastaya doğru götürdüğünde, elimden göğsüme doğru küçük bir heyecan fışkırdı. Bir garson Avery'ye bir bıçak uzattı ve o da bana baktı. Güneş suyun üzerinde batıyor, gökyüzüne pembeler ve turuncular saçıyordu ve parıldayan ışıklar üzerimizde gezinerek tenine sıcak bir parıltı veriyordu. Dans etmekten yanakları kızarmıştı.

"Sanırım bunu birlikte yapmamız gerekiyor," dedi bıçağı uzatarak.

Elimi onunkinin üzerine koydum ve kolumu ona doladım. Fotoğrafçının kamerası yan tarafa doğru tıkladı.

"Bu pastayı suratında parçalamak için sabırsızlanıyorum," diye mırıldandım kulağına pastayı dilimlerken.

Altımda güldüğünü hissettim. Dansla geçen bir gece onu tamamen gevşetmişti. Bu gece daha kolay, daha yüksek sesle ve daha parlak gülüyordu. Sanki üzerindeki kaygılar kalkmış gibiydi.

"Kesinlikle yapmayacaksın." Sesi alçaktı ama sırtıyordu. "Yoksa bir parçasını pantolonunun ön kısmına sokarım."

"Orama dokunmak için bir bahane daha istediğini biliyorum," diye fısıldadım ve kızgınlıkla nefesini tuttu ama hâlâ sırtıyordu.

Bir dilim kestim ve küçük bir parça almadan önce tabağa kaydırdım. Ona cüretkâr bir bakış gönderdim.

Omuzları kontrollü bir kahkahayla sarsıldı. "Sakın buna cüret etme, Emmett."

Yüzümde küçük, kendini beğenmiş bir sırıtışla onu sabit bir şekilde izledim. Kaplanlar böyle hissediyor olmalıydı, avlarını takip ediyor, mükemmel anı bekliyorlardı.

"Bana güveniyor musun?"

"Kesinlikle hayır." Gülümsemesi tüm yüzünü kapladı. "Yap şunu!" diye bağırdı biri.

Kaşlarımı kaldırdım, bakışlarını tuttum. "Hadi Adams. Söyle."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve sırtarak gözlerini devirdi. "Pekâlâ. Sana güveniyorum."

Yavaşça ağızına küçük bir parça kek koydum. Bütün bu süre boyunca hararetli bakışlarla beni izledi. Dili dudağındaki krema lekesine doğru fırladı ve tüm kanım sikime hücum ederken keskin bir nefes aldım.

Kaplan ben değildim, oydu. Ben avdım.

Küçük bir parça kek alıp ağzıma attığında ve kremasını kirli sakallarına bulaştırdığında teorim doğrulanmış oldu.

"Buraya gel." Onu yakaladım ve kendime doğru çekip ağzına bir öpücük kondurduğumda kahkahalarla çığlık attı. Ben Avery'nin ağzının her tarafındaki kremi öperken misafirlerimiz güldü. "Bunu sana daha sonra ödeteceğim," diye mırıldandım ve nefesinin kesilmesine neden oldum.

Lanet olsun, hemen şimdi gitmek istiyordum. Bana baktığında gözlerinin arkasında bir sıcaklık vardı ve taşaklarım gerildi. Düğün törenindeki gibiydi, yüzlerce arkadaşımız ve ailemiz bizi izliyor olsa da dünyada sadece biz varmışız gibi hissediyordum.

Onu yalnız yakalamak zorundaydım.

Sunucuların pastayı kesip dağıtabilmesi için pastadan uzaklaştık. Müziğin sesi yükseldi, dans pisti yeniden canlandı ve artık herkesin ilgi odağı biz değildik. Avery'nin elinden tuttum ve onu verandadan restorana doğru çektim.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Scott dikkatimi çekmek için el salladı. "Hey, Emmett-"

"Kusura bakma Scott, sana sonra yetişirim," dedim yanından hızla geçerken. Avery'yi restoranın içine çektim. Onu ofisinin bulunduğu sessiz koridora sürüklerken elim küçük elini kavradı ve ofisinin kapısını açtım.

"Evet, ben de envanter seviyelerini gözden geçirmem gerektiğini düşünüyordum." Sırttığını gizledi. "Hatırlattığın için teşekkürler."

Arkasından kapıyı kapattım. "Birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacın var." Bir kaşını kaldırdı. "Peki sen neden buradasın?"

"Farklı bir tür yalnız zaman." Onu kendime doğru çektim, bir elim saçlarında, diğeri belindeydi ve onu öptüm.

Yumuşak bir inilti duyuldu ve ona karşı inledim, öpücüğü derinleştirmek için başını geriye yatırdım. Onun o küçük iniltisi beni çoktan sertleştirmişti. Ben masasının kenarına oturana kadar geriye doğru yürüdüm ve o da bacaklarımın arasında durdu. Elleri kalçalarımdaydı ve sikim zonkluyordu. Lanet olsun, bu kadını istiyordum. Onu çok fena istiyordum. Elbisesini çekip almak ve adımı haykırana kadar dilimle becermek istiyordum.

"Lanet olsun, Adams," diye inledim. "Seni çok fena istiyorum." Elim kaba pul ve boncukların üzerinden belini sıyırdı ve ona geldi

İnce kumaşın arasından göğüs ucunu buldum. Dokunduğumda hemen zirve yaptı ve nefesi kesildi. Öpüşmemizi kesti ve ağzı çenemde ve boynumda gezindi. Başım geriye düştü.

Parmaklarıyla kravatımı çözdü, gevşetti ve ağzı inanılmaz şeyler yaparken yakamın üst düğmelerini çözdü. Dişleri derimi sıyrıyor ve sikim zonkluyordu.

"Kahretsin," diye homurdandım. O kadar sertleşmişim ki canım yanıyordu. Uzunluğum bacaklarının arasındaki tepe noktasına süründü ve bana karşı sallandığında, küçük bir nefes nefese kaldı. Kendimi kontrol etmeye çalışarak ağzımı sıkı bir çizgi halinde bastırdım. Kendimi kontrolün sınırında hissedebiliyordum. Çok yumuşak ve seksiydi ve tüm doğru düğmelere basıyordu ve ben buna daha fazla dayanamadım.

"Bu gece bekâretimi alacak mısın?" Avery omzumla boynumun birleştiği deriyi emmeden önce boğazımdaki öpücüklerin arasında alay etti. Sesi de hırıltılıydı, alçak, boğuk ve ihtiyaç doluydu. İçimde bir heyecan uyandırdı. Onu boşaltmam gerekiyordu.

Meme ucunu çimdikledim ve nefesi kesildi.

"Seni çok istiyorum," dedim ve ağzını tekrar kendime çektim, dilimi onunkinin üzerinde kaydardım ve onu tattım. İnledi ve içimde bir gerilim oluştu. Lanet olsun. Buna daha fazla dayanamazdım. "Hiç bu kadar tahrik olmamıştım." Ağzı benimkine karşı sırttı ve ben güldüm. "Bana ne yapıyorsun, Adams? Zar zor düşünebiliyorum."

Hızır bir gülümsemeyle eli kalçamdan sikime doğru kaydı ve pantolonumun üzerinden beni okşadı. İhtiyaç içimde roket gibi patladı ve neredeyse bayılıyordum. "Yavaşla bebeğim, yavaşlamalısın."

"Sana zar zor dokunuyorum," diye mırıldandı, hâlâ beni hafifçe okşuyordu. Cesur gözlerle bana bakıyordu. Üzerimde sahip olduğu gücün farkındaydı ve bundan hoşlanıyordu. Bu onu heyecanlandırıyordu ve sürpriz bir şekilde beni de heyecanlandırıyordu.

Kontrolümü kaybetmemeye çalışarak yavaşça nefes alıp verdim. "Seni o kadar sert boşaltacağım ki birlikte olmadan önce nasıl olduğunu hatırlayamayacaksın," dedim eli sikimin üzerinde gezinirken.

Ürperdi ve beni öpmek için eğildi ama ofisinin kapısı açıldı. Eli aniden sikimi bıraktı ve Wyatt'ı kapıda görmek için döndük.

"Kapıyı çalmıyor musun?" Ben

talep ettim. Kaşlarını kaldırdı.

"Yakalandım."

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Avery'yi önüme çektim, kısmen bana yaslanmasından hoşlandığım için ama aynı zamanda iri cüssemi gizlemek için

ereksiyon.

Wyatt homurdandı. "İnsanlar seni arıyordu." Kapıdan dışarı doğru eğildi. "Buradalar," diye seslendi.

"Aman Tanrım." Avery bana yaslandı ve ben de onun saçlarına doğru güldüm. Seviştiğimiz için utanmıyordum. Aslında bu beni biraz gururlandırdı. Daha çok bölündüğümüz için sinirlenmiştim.

"İşte buradasın!" Miri kapı aralığında belirdi. Hannah arkasındaydı, onu Holden ve Finn takip ediyordu. "Siz burada ne yapıyorsunuz?"

"Vergiler," dedi Avery.

Bıkkın bir ifadeyle onlara başımı salladım. "Ne yapıyorsun ne yaptığımızı sanıyordun?"

Hannah yüzünü buruşturdu.

Will koridordan, "Umarım rahatsız etmemişsinizdir," diye bağırdı. "Rahatsız ediyordunuz," diye karşılık verdim.

Wyatt anahtarlarımı bana fırlattı, ben de yakaladım. "Çantaların hazır ve arabada."

Avery ve ben şaşkınlıkla birbirimize kaşlarımızı çattık. Wyatt'a baktı. "Çantalarımız mı?"

Hannah memnun görünüyordu. "Size Emerald Seas Inn'de bir oda ayırttık."

Emerald Seas Inn, Queen's Cove'daki en güzel oteldi. Okyanusa bakıyordu, yakın zamanda yenilenmişti ve film yıldızları sessiz, rahat kaçamakların tadını çıkarmak için sık sık oraya çekiliyordu.

Finn homurdandı. "Bütün gece yatağın duvara çarpmasını duymak istemedim."

Sırıttım. "İyi karar."

"Bunu yapmak zorunda değildin," dedi Avery. Hâlâ bacaklarımın arasında duruyordu, elleri göğsümdeydi, kollarım onu bana yakın tutuyordu.

Wyatt omuz silkti. "Her neyse. Önemli bir şey değil. Artık ailenin bir parçasısın."

Avery bunu söylediğinde mutluluktan eriyor gibiydi ve ben de Wyatt'a minnettar bir bakış attım.

"Yine de hemen gitme," diye ısrar etti Miri. "Bizimle sahile gel."

Gözlerimde bir soruyla Avery'ye baktım.

Gülümsedi. "Hadi yapalım."

Avery'yi orgazm etme isteğiyle taşaklarım yeniden ağrımaya başladı ama Miri'nin önerisiyle gözlerinin parladığını görünce çenemi kapalı tuttum. "Hadi gidelim."

İnsanların hâlâ dans edip güldüğü restorandan ayrıldık ve sahile doğru yürüdük. Ayakkabılarımızı kaldırımın kenarında, kumun başladığı yerde bir yığın halinde bıraktık. Ay gökyüzündeydi ve her şeyin üzerine bir parıltı yayıyordu; restoranın ışıkları da yolumuzu aydınlatıyordu. Avery elbisesinin eteğini kirlenmemesi için yukarı çekti ve sahilin kenarına doğru yürüdü. Ben de ıslanmasın diye pantolonumun paçalarını kıvrarak onun yanında yürüdüm.

"Bu çok kolay oldu," dedi bana. Sesi diğerlerinin bizi duyamayacağı kadar kısıktı. Finn, Hannah ve Miri'ye su sıçratıyordu, onlar da gülüp kaçıyorlardı. Holden bir kütüğün üzerine oturmuş, Will ve Nat de onun yanında el ele tutuşmuşlardı. Wyatt boxer'ına kadar soyunuyordu. Giysilerini Holden'ın yanına bıraktı ve suya dalmadan önce koştu.

Kolumu Avery'nin omzuna doladım. "Kesinlikle öyleydi. Şimdiye kadar yaptığım en kolay düğündü. Ben bir dahiyim."

Sırıttı. "Tanıdığım en mütevazı, en alçakgönüllü dahi."

Dalgalar ayaklarımıza vururken sahilde bir aşağı bir yukarı yürüdük. Finn, Hannah ve Miri'nin kahkahaları bizi takip etti ve dalgaların yumuşak gürültüsü etrafımızda yükseldi. Bu gece hayatımın en güzel gecelerinden biriydi. Ona nasıl hissettiğimi söylemek için sabırsızlanıyordum ama henüz zamanı gelmemişti.

Ona yeminlerimin gerçek olduğunu, onu sevdiğimi ve onunla birlikte olmak istediğimi ve artık bunun sahte olmasını istemediğimi söylediğimi hayal ettim. Son birkaç hafta içinde bana gösterdiği her şey bana anlayışlı olacağını söylüyordu. Ama ya kabul etmezse? Ya korktuysa?

Ya onun için hâlâ sahteyse?

Yollarımızı ayırdığımızı ve normal hayatlarımıza geri döndüğümüzü hayal ettim. Sadece birkaç hafta önce normal hayatımın nasıl olduğunu bile hatırlayamıyordum. Ne yapıyordum ki? Belediye başkanı olarak ne düşünüyordum? İşimi mi? Bu şeyler Avery'yi düşünmenin yanında çok sıkıcı kalıyordu. Onunla bir hafta daha geçirmek yeterli gelmiyordu. On hafta da yeterli gelmiyordu. Sonsuza kadar istiyordum.

"Anlaşmamız hâlâ geçerli mi?" Ona sordum, aşağı baktım ve o bana bakarken bakışlarıyla buluştum.

Tereddüt etti, gözleri hafifçe kısıldı ve başını sallamadan önce dudaklarını ısırdı.

Evet. İşte oldu. Hayal kırıklığı içimde titreşti, başka bir şeyle noktalandı. Acı belki, ama onu tanımlayamayacak kadar hızlı bir şekilde sildim. Üzülmenin bir yararı olmazdı. Ben Emmett Rhodes'dum, kontrol edemediğim şeyler için üzülmezdim.

Kendime göz kırptım. Ben lanet olası Emmett Rhodes'dum. Birincisi, bu planı hazırladığım ve bir şekilde inanılmaz derecede muhteşem, komik, akıllı bir kadınla hayatımın en güzel gününü geçirdiğim için lanet olası bir dahiydim. Bunu ben yaptım. Peki, söz konusu inanılmaz derecede muhteşem, komik, akıllı kadını belki de bu şeyi biraz daha uzun süre yapabileceğimize ikna edemeyeceğimi kim söyleyebilirdi? Neden bir hafta sonra bitmek zorundaydı ki? Bu anlaşmayı birbirimizi tanımazken yapmıştık. Bir ay önce bana katlanamıyordu. Bu farklıydı. Artık benden gerçekten hoşlanıyordu. Ona dokunduğumda ya da onu öptüğümde verdiği tepkiler bunun bir göstergesiye, benden *gerçekten* hoşlanıyordu.

Ağzım açık kaldı ve bir rekabet dalgası hissettim. Kiminle? Hiçbir fikrim yoktu. Sanırım kendimle ya da Avery'nin daha fazlası olmamız için tereddüt etmesiyle.

Benim ona aşık olduğum kadar Avery'nin de bana aşık olmasını sağlayacaktım. Zavallı kadın ona neyin çarptığını anlamayacaktı. Ona en çekici gülümsememi gösterdim, bunun üzerine gözlerini kıstı. "Neyin peşindesin?"

"Hiçbir şey. Harika görünüyorsun, bunu sana daha önce söyleyen oldu mu?" Bir kaşını kaldırdı. "Senin neyin var? Entrikalar çeviriyorsun." "Ben mi? Entrika mı? Sen delisin, Adams." İçimi çektim ve onu kendime çektim.

Ben. Grubumuzun geri kalanı kütüğün üzerinde oturmuş sohbet ediyordu; Holden onu izlerken okyanusta yüzmeye devam eden Wyatt hariç. Başka biri olsaydı daha dikkatli ve endişeli olurum ama Wyatt güçlü bir yüzücüydü ve onu sudan uzak tutmak mümkün değildi. Birçok kez denemiş ve başarısız olmuştuk.

"Hadi, gidelim," dedim ona, aşağıya bakarak.

Bakışlarımla buluştu ve aramızda bir şeyler geçti. Kolumun altında titredi.

"Üşüdün mü?"

Başını iki yana salladı. "Hadi gidelim."

Otele giriş yapıyorduk ki arabadan evlilik cüzdanını almayı unuttuğumu fark ettim. Oda anahtarımızı alır almaz Avery'ye döndüm. "Arabada bir şey unuttum, bana bir saniye ver."

Başını salladı. "Ben odaya çıkıyorum."

"Elbette." Ona hızlı bir öpücük verdim ve dışarı çıktım.

Arabayı bir cinayet soruşturmasında ipucu arayan bir dedektif gibi aradım. Torpido gözüne, tüm koltukların altına, kamyonete, siperliklerin arkasına, her yere baktım.

Evlilik cüzdanı orada değildi. Bir nefes verdim ve Wyatt'a mesaj atmak için telefonumu çıkardım. Muhtemelen arabaya koymayı unutmuştur. Belki de üst kattaki çantalarımın birindeydi. Ona soracağım soruyu yazdım ve gönderdim.

Otel odamızın kapısını açtığımda Avery loş ışıktaydı, üzerinde sadece beyaz dantel bir sütyen ve tanga vardı. Narin danteller yumuşak kıvrımlarına mükemmel bir şekilde oturuyordu ve hafif dekoltesi loş ışıktaydı görünüyordu. Ellerim yanlarımda kenetlendi, pürüzsüz tenine dokunmak, onu hissetmek ve kendime çekmek için sabırsızlanıyordum. Dudağını ısırdığında kalbim daha sert atmaya başladı. Bana hızlıca göz kırptı.

"Bu benim hamlem." Sesim boğuk çıkıyordu. Zaten kontrolün sınırındaydım ve kadınının tek yaptığı iç çamaşırına kadar soyunmaktı. Başım büyük beladaydı.

Bana hınzırca bir gülümseme verdi. "Buraya gel." Bana söyleneni yaptım.

Avery

Emmett'in beni iç çamaşırlarımla gördüğünde gözlerindeki bakış beni içten içe yakabilirdi, o kadar sıcaktı ki. Beklenti ve arzu zihnimi bulandırdı ve tek düşündüğüm Emmett'in ağzını üzerime nasıl alacağımdı.

O kadar uğraşmama gerek yoktu.

Birkaç dakika içinde yatağa sırtüstü uzanmıştım, çırılçıplaktım ve o beni yutarken nefes nefese kalmıştım. Dili kıvrımlarımda kayıyor, klitorisimin üzerinde dans ediyordu. Nefes nefese kalmıştım.

"Buna ihtiyacım var," diye inledi ıslaklığıma karşı.

"Emmett," diye inledim. Gözlerim kapalıydı ve saçlarını bulmak için çabaladım. Parmaklarım yumuşak buklelerini tarayıp nazıkçe çekti ve iniltisini ta merkezime kadar hissettim.

"Adımı söyle ki benim olduğumu bilesin."

"Emmett." Sesim soluk soluğaydı.

İçimdeki baskı sıkı ve sertti ve bir parmağını göbeğime kaydırıp G noktamı çalıştırdığında, onun altında çözüldüm, adını çağırdım ve ezici bir zevkle felç oldum.

Bir tüy gibi tekrar yeryüzüne süzüldüğümde ona utangaç bir gülümseme verdim ve dudağımı ısırdım.

Şehvet bakışlarını bulandırdı. "Bunu her gün yapacağım."

Başımı salladım. Göğsüm bu fikirle sevinçten patladı, sadece orgazm yüzünden değil, onu her gün görme fikri de cennet gibiydi. "Anlaştık."

Yatağa tırmandı ve yanıma uzandı, dirseğine dayanarak kendini destekledi ama ben onun üzerine süründüm, ona bindim. Yaşadığı orgazm

Ama yine de kendimi boş ve aç hissediyordum ve daha fazlasına ihtiyacım vardı. Sertliği göbeğime baskı yapıyordu ve kendimi onun uzunluğunda yukarı ve aşağı sürükledim, göğsünden bir titreme çektim. Beni üzerinde izlerken bakışları karardı.

Elleri göğüslerime gelip ağrıyan uçlarına dokunduğunda başım geriye düştü ve içimdeki ilkel bir şey onun kafesini salladı. Daha fazlası. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Onu girişime yerleştirdim ve neredeyse ruhumu paramparça edecek kadar karanlık bir bakışla beni izledi. Kendimi onun üzerine bıraktım ve inlemeye başladık. Beni öne, göğsüne doğru çekti ve kalçalarımı yavaşça hareket ettirdim, tüm uzunluğunu içimde hissettim. Ona karşı inledim, vücudumun onun etrafında lezzetli bir acıyla gerildiğini hissettim. İçim zevkle gümbürdüüyordu ve onun üzerinde yavaşça aşağı yukarı kaydım, kaşlarının lezzetli bir konsantrasyonla çatılmasını izledim.

"Kendini tutmayı bırak." Onun etrafında titredim ve o inledi, ben onun üzerinde aşağı yukarı zıplarken parmakları kalçalarımın gömüldü. "Vazgeç."

"Önce bana bir tane daha ver. Beni sıkıştığını hissedebiliyorum." Sesi sertti ve uzuvlarımdan aşağı ürperti gönderdi. "Çok yakınsın, hissedebiliyorum. Tekrar yapabileceğini biliyorum bebeğim."

Parmakları meme uçlarımı sıkı ve nefesim kesildi. O tanıdık basınç arttı ve bacaklarımdan arkası karıncalandı. Orgazmımın yaklaştığını hissedebiliyordum. Sıcak ıslaklık içime doldu ve Emmett tekrar inledi ve içimde titreşti.

Bir an sonra içimi parçaladı, ruhumu bedenimden ayırdı ve beni sıkı. Dalga dalga içime çöktü ve gözlerimin arkasında yıldızlar patladı. Tanrım, bu adamı seviyordum. Artık içimde tutamıyordum ve tutmak da istemiyordum. Ya ertesi gün ikimizden biri ölürse ve o benim nasıl hissettiğimi asla bilemezse?

İçimde bir cesaret dalgası yükseldi ve başımı göğsüne yasladım. "Seni seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki Emmett." Sesim yüksek ve soluk soluğaydı ve orgazmın son atışları vücudumu sarstığında ve kaslarım sarsıldığında göğsüne doğru nefes aldım.

Gerçek ortaya çıktığında daha fazla paniğe kapılacağımı düşünmüştüm ama öyle olmadı. Sadece rahatlama hissettim.

Emmett'in bakışları sıcaklıkla dolup taşıyordu. Kollarını bana dolamadan ve beni sırtüstü çevirmeden önce gergin bir saygıyla beni izledi. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Evet."

Sanki onu öldürüyormuşum gibi bir ses çıkardı. "Ben de seni seviyorum." Yüz ifademi incelemek için üzerimde gezindi. "Sen benim her şeyimsin. Sana söylemek istedim ama korkmanı istemedim."

O da mı beni seviyordu? Onun için hiçbir şey ifade etmediğimden endişeleniyordum. İnanılmaz şansına inanamayarak ve rahatlayarak güldüm. "Korkmuyorum." Başımı salladım ve ona gülümsedim. "Hiç korkmuyorum."

Kalçalarını içime doğru daha da itmeden önce ağzımı kendi ağzıyla kapatmak için eğildi ve dudaklarına karşı inledim.

"Gerçekten evlenmek istiyorum, Avery." Bakışları aç, karanlık ve sırlıydı.

Ağıza karşı başımı salladım ve tekrar içime girerken inledim. "Bunu yapıyoruz. Bu gerçek."

Elleri kalçalarımı kavradı ve beni öyle bir eğdi ki, uyarılması tam olarak doğru noktaya ulaştı ve hiçbir uyarı olmadan tekrar boşaldım, o zevk uçurumundan geri döndüm. Tam yanımdaydı, saçlarıma doğru adımını inliyor ve aceleyle salıverilişini ruhuma doğru titretiyordu.

Nefes alış verişlerimiz ve kalbimin kulaklarımda güm güm atması dışında oda sessizdi.

Tüm bu sahte olma endişesi boşunaydı. Yeminleri içten *geliyordu* çünkü içtendi. Emmett beni, benim onu istediğim gibi istiyordu. Bunu bir sır olarak sakladığım için kendimi tekmeleyebilirdim. Ya onu sevdiğimi hiç ağzımdan kaçırmıyordum?

Bir ara tuvalete gitmek için kalktım ve yatağa döndüğümde Emmett yüzünde komik bir ifadeyle telefonuna bakıyordu.

"Ne oldu?"

Başını salladı ve telefonu yere bıraktı. "Yok bir şey. Yatağa geri dön."

Başımı göğsüne yaslayıp kalp atışlarını dinlemeye başladım. "Seni seviyorum." Şakağıma bir öpücük kondurdu. "Ciddiyim."

Başımı salladım ve ağzını yakalamak için başımı çevirdim. "Seni seviyorum ve bunda da ciddiğim."

Avery

PAZARTESİ SABAHİ, Emmett bize kahvaltı hazırlarken ben mutfakta oturmuş Queen's Cove Daily'nin düğünümüzle ilgili makalesini okuyordum. "Annemin sizinkilerle çekilmiş güzel bir fotoğrafı var."

Döndü. "Noel için geri geliyor." "Kim?"

Kaşlarım havaya kalktı.

"Annen. Annem onu onlarla kalması için davet etti."

Pencereden dışarı baktım, bir sinek kuşunun uçup gitmeden önce havada süzülüşünü izledim. Noel'e altı aydan daha uzun bir süre vardı. Bakışlarım koşu şortu ve tişörtüyle sırtı bana dönük duran Emmett'a kaydı ve ağzım yumuşak bir gülümsemeye dönüştü.

Bu evlilik gerçektir. Aile kazanan sadece ben değildim. Annem de kazanmıştı.

Emmett'in telefonu tezgahın üzerinde vızıldamaya başladı. Hoparlörden cevaplamak için bir düğmeye dokundu.

"Günaydın, Div. Mutfağında Avery ile hoparlördesin."

"Merhaba Div," diye seslendim.

"İkinizin de *hemen* belediye meclisi toplantısına gitmeniz gerekiyor." Sesi keskin bir fısıltı gibiydi. Arka planda birinin konuştuğunu duyabiliyordum, belki bir resepsiyonist.

Dik oturdum. "Ne? Ne zaman? Ne zaman?"

Emmett dondu kaldı, kaşlarını çatarak telefona baktı ve bekledi.

"Chuck, restoranın sana satışını durdurmak için bir önerge sundu, Avery." Div'in sözleri ağzından döküldü. "Birkaç dakika içinde konuşacak."

Midem yerle bir oldu, dünyanın çekirdeğine kadar indi.

Hannah. Kitapçı. Geçen gün Cynthia ile. Bizi duyup duymadığından hâlâ emin değildim ama içime ağır ve çirkin bir şey yerleşmişti. Bu konuda içimde çok ama çok kötü bir his vardı. Keiko ona satmayacağını söylediğinde Chuck'la işimin bittiğini düşünmüştüm.

Sanmıyorum.

"Max ve ben buradayız ve oyalamaya çalışacağız ama senin buraya gelmen gerekiyor."

Ayağa fırladım. "Hemen geliyorum."

Emmett ocağı kapattı ve spatulayı lavaboya attı. "Beş dakika." Telefonu kapattı. "Ben sürerim." Çantamı aldı, anahtarlarını aldı ve beni takip etmemi işaret etti.

Belediye binasına giderken, aklım başımdan gitmişti. Chuck restoranı istiyordu ve giderek daha da ısrarcı oluyordu. Eğer Cynthia bizi duyduysa, ne yapacaktı? Herkese Emmett'le nişanımızın sahte olduğunu mu söyleyecekti? Emmett ana caddenin köşesini dönerken uzun bir nefes verdim ve dizim aşağı yukarı sallandı. Bunu yapsa bile kanıtlayamazdı.

Yutkundüğümde boğazım düğümlendi. Herkes yüzüme baktığı anda Chuck'ın doğruyu söylediğini anlayacaktı. Bir oda dolusu insana bunu inkâr etmemin imkânı yoktu.

Sikeyim.

Chuck beni alt etmek için ısıniyordu ve ben Emmett'e sarılmış, oynuyor, seks yapıyor ve gülüyordum. Restorana ve satışa odaklanmam gerekirken gezip tozuyordum.

Yutkundum ve pencereden dışarı baktım. Emmett'in eli dizime geldi ve sıktı.

"Her şey yoluna girecek," dedi ama ben endişeyle dudağımı ısırdım. Olup olmayacağını bilmiyordum ve onun sesi de aynı şeyi söylüyordu.

Chuck bizi ifşa ederse, Emmett'in kampanyası mahvolur. Seçim gelecek haftaydı. Böyle bir şeyi asla zamanında atlatamazdı. Kasabaya yalan söylediğimizi öğrendiklerinde kimse ona belediye başkanı olarak güvenmezdi. Emmett'i hayal kırıklığına uğratma ve kampanyasını mahvetme düşüncesi içimi granite çevirdi. Bana güvenmişti.

Belediye binasının önüne geldik ve Emmett daha tam olarak durmadan ben arabadan inmiştim. Binanın içine, koridorlara doğru koştum.

Ta ki belediye meclisi toplantıları için kullanılan büyük odayı bulana kadar.

Ben içeri girerken herkes dönüp baktı.

Katlanır sandalyelerde oturan yaklaşık elli kişi vardı, çoğu kasabadaki iş sahipleriydi. Hannah arka tarafa yakındı ve bana endişeli bir bakış attı. Yüzü kızarmıştı. Isaac ve kasaba konseyinin birkaç üyesi odanın ön tarafında, herkese dönük bir şekilde oturuyordu. Max dönüp geldiğimi görünce rahatlamış görünüyordu ama Div onun yanında, odanın en önünde duran Chuck'a ters ters baktı ve sinirli bir ifadeyle sözünü kesmemi bekledi.

Yutkundum. Kalbim kulaklarımda atıyordu. Boş koltuk yoktu, bu yüzden arka taraftaki duvara yaslandım.

Kapı yanımda açıldı ve Emmett içeri süzülerek yanımdaki duvara yaslandı. Eli benimkini buldu ve sıktı. Sinirlerimin küçük bir kısmı çözüldü. Emmett buradaydı. Ne yapabileceğini bilmiyordum ama en azından Emmett buradaydı. Takımımnda biri vardı.

"Dediğim gibi," dedi Chuck bir ayağından diğerine geçerek, Emmett ve bana ekşi bir bakışla bakarak, "Eğer belediye başkanı seçilirse, Queen's Cove'da bir işletmeye sahip olmak çıkar çatışması yaratacaktır."

Emmett'in eli benimkinin etrafında gerildi. Sesi odada güçlü bir şekilde cınladı. "Arbutus'a sahip olmak gibi bir planım yok."

Chuck'ın bakışları soğuktu. "Küçük karın yapacak ve onun olan senindir. Evlilik böyle yürür dostum."

Boğazım öfkeyle düğümlendi. Chuck'ın *küçük karını* söyleme şekli, kullandığı küçümseyici, saygısız ton, beni öfkeden hasta etti. Karnım zonkluyordu.

"Avery işletme sahibi olacak, ben de seçilirsem belediye başkanı olacağım." Emmett elimi bıraktı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Birbirimizin rolleriyle hiçbir ilgimiz olmayacak."

Chuck, "Bu onun lehine karar vermeyeceğin anlamına gelmez," diye üsteledi. Yanındaki Cynthia kendini beğenmiş bir ifadeyle başını sallıyordu.

Cynthia önce bana, sonra Hannah'ya baktı ve kitapçada kulak misafiri olduğu şeyi Chuck'a anlattığını anladım. Belki anlaşılmamızın her ayrıntısını bilmiyorlardı ama biliyorlardı. Gerçi bizi bununla suçlarsa belediye binasından kovulurlardı, bu yüzden başka bir yumuşak nokta buldular.

Haklı olan yumuşak bir nokta.

Isaac boş bir bakış attı ama Chuck konuşurken başını salladı.

"İzne ihtiyacı olduğunu düşünebiliyor musunuz?" Chuck, Isaac ve konseye sordu. Parmaklarını şıklattı. "Onaylandı. Onunla başka bir kadın arasında bir anlaşmazlık var."

işletme sahibi mi?" Yine tersledi. "Onun lehine karar verildi. Oh, bak, Arbutus'a karşı bir şikayet mi?" Omuz silkti. "Sihirli bir şekilde gitti."

"Biz bunu asla yapmayız!" Kelimeler ağzımdan döküldü. Sesim öfke ve inançsızlıkla titriyordu. Kasaba meclisi pür dikkat beni izliyordu. Gözümün ucuyla Hannah ellerini kucağında kavuşturmuş, kederli görünüyordu. "Bizi bilirsiniz. Bunu asla yapmayız. Arbutus ne zaman belediye binasına resmi bir şikâyetle bulundu ki?"

Isaac başını sallayarak ve parmaklarını önünde birleştirerek, "Chuck mükemmel bir noktaya değindi," dedi.

Hayır. Bu gerçek değildi. Bu kötü bir rüyaydı. Hâlâ uyuyordum ve bir kâbus görüyordum. Ağzım açılıp kapandı ama hiçbir şey çıkmadı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Emmett başını salladı ve bana eliyle işaret etti. "Yıllardır restorani satın almak istiyordu ve şimdi benim yüzümden ona izin vermiyor musun?"

"Kasabamız kurallara uymakla gurur duyar, Bay Rhodes." Isaac iki yanındaki konseye baktı ve onlar da düşünceli bakışlarla başlarını salladılar.

Midem bulandı. Kasaba konseyinin yüzündeki çatışmayı görebiliyordum. Elbette, Emmett ve ben kasabada sevilen insanlardık ama Chuck'ın söyledikleri onlarda yankı uyandırmıştı. Bu bir çıkar çatışmasıydı. Buna hiç şüphe yoktu.

Isaac boğazını temizledi. "Sorun Bayan Adams'ın işletmeyi satın alması değil, Bay Rhodes'un da belediye başkanlığına aday olması." Emmett ve bana baktı ve yüz ifadesinde kesinlikle hiçbir duygu yoktu. Hiçbir şey yoktu. "Ya biri ya diğeri."

Midem küçüldü. "Evrakları yarın imzalayacağım. Şimdi bana böyle bir sürpriz yapamazsın."

Isaac başını salladı. "Üzgünüm. Yapabileceğim bir şey yok."

Ya restorani satın alabilirdim *ya da* Emmett belediye başkanlığına adaylığını koyabilirdi, ama ikisine birden sahip olamazdık.

Emmett'e bir bakış attım. Karnına yumruk yemiş gibi görünüyordu, sanki buna inanamıyordu.

Isaac kâğıtlarını toplarken, "Bugünlük Belediye Meclisi toplantısı sona ermiştir," dedi. "Gelecek ay devam edeceğiz."

İnsanlar dışarı çıkarken odada gergin ve rahatsız edici bir atmosfer vardı. Emmett ve ben donmuş bir halde birbirimize bakıyorduk.

Yutkunurken boğazı düğümlendi. "Bunu çözeceğiz." Sesi kendine inanıyormuş gibi çıkmıyordu.

Ben de anlamadım. "Nasıl? Nasıl yapabiliriz?"

"Avery, çok özür dilerim." Hannah önümde öfkeyle gözlerini kırıştırdı ve ellerini iki yana açtı. "Bunu yaptığina inanamıyorum. O seviyeye indiğine inanamıyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Emmett başını ona doğru eğdi. "Neden üzgünsün, Hannah?"

Dudağını ısırdı ve kimsenin bizi duymayacağından emin olmak için etrafına bakındı. "Cynthia kitapçada konuştuklarımıza kulak misafiri oldu-" Vurgulu bir ifadeyle aramızda işaret etti.

Emmett'in yüzünde aydınlanma belirdi. Bana sanki başka biriymişim gibi baktı. "Hannah'ya söyledin mi?" Ağzı açık kaldı ve inanamayarak başını salladı.

Ellerimi havaya kaldırdım. "O benim en iyi arkadaşım ve bunun olacağını düşünmemiştim."

Hannah ellerini yüzüne gömdü. "Çok ama çok üzgünüm."

Emmett'in bana bakışı, sanki her şeyi berbat ettiğime inanıyormuş gibi, kalbimi kırdı. O haklıydı. Bunu ben yapmıştım. Sır olarak saklamam gerekirken Hannah'ya söylemiştim.

Emmett bu kasabayı daha iyi bir yer haline getirebilmek için kariyerini, tüm hayatını değiştiriyordu. Bu sadece Will için değil, burada yaşayan herkes içindi. Niyeti saftı.

Ondan kampanyayı bırakmasını isteyemezdim. Asla isteyemem. Bu adama sıırıslıkam aşık olmasam bile bunu isteyemezdim. Bu kasabanın Emmett'e belediye başkanı olarak ihtiyacı vardı.

Chuck onunla konuşurken omzunun üzerinden Keiko'nun odanın diğer ucundan bana baktığını görebiliyordum. Yüzünde tereddütlü bir ifade vardı ve Chuck onun kişisel alanına doğru eğilip bir şeyler söylerken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. O ve ailesi bu restoran için her şeylerini ortaya koymuşlardı. Onların mirasını devam ettirmem, çok çalıştıkları yerin kalbini ve ruhunu devam ettirmem gerekiyordu ama şimdi Chuck'ın onun tek seçeneği olabileceğini fark ediyordu.

Bu çok fazlaydı. Keiko'nun mirası, Hannah'nın suçluluğu, Emmett'in hayal kırıklığı... Bunlarla başa çıkamazdım. Burada düşünemiyordum. Yeterince hava alamıyordum. Bu oda çok küçük geliyordu. Boğuluyordum.

"Gitmem gerek," dedim ve kapıdan içeri adım attım.

"Avery, bekle." Emmett tam arkamdaydı. "Hadi bunu çözelim."
Arkama bakmadım. "Zamana ihtiyacım var."
Ayak sesleri kesildi ve ben de hızla binadan çıktım.

OceanofPDF.com

Avery

Ofisimin kapısını kapattıktan birkaç dakika sonra kapı çalınmaya başladı.

"İçeride olduğunu biliyorum." Max'in sesi kapıdan içeri girdi.

Döner koltuğumda donmuş bir şekilde oturmuş, ellerimi yüzüme kapatmış, parmaklarımın arasından kapıya bakıyordum.

Kapı tokmağı döndü ama ben sürgüyü çoktan kapatmıştım. Kapı kolu tıkırdadı.

"Avery." Bu kez Emmett'in sesiydi. Sesi kızgın geliyordu. "Kapıyı aç."

Tabii ki kızgındı. Onu bu çıkmaza ben sokmuştum. Koca ağzımı kapalı tutamadım ve sırrımızı Hannah'ya söyledim. Ve şimdi ben değerli küçük restoranımı istediğim için, o belediye başkanı olamayacaktı.

Koridorda iç çektiğini duydum. "Bunu düzelteceğim."

Ona cevap vermedim. Bizi bu karmaşadan nasıl kurtarabileceğini anlamıyordum. Ya ben ya o, ama ikisi birden değil.

"Hiçbir şey değişmedi, biliyorsun." Hafif bir gümbürtü duyuldu ve alınının kapının diğer tarafına dayandığını hayal ettim. "Senin için hâlâ aynı şeyleri hissediyorum. Gidip bununla ilgileneceğim, ama sadece bunu bilmeni istedim."

O kapıyı açmak istiyordum ama yüzünü görmek bunu çok daha zorlaştıracaktı. Restoranımı bırakmama izin vermeyecekti. Belediye başkanlığı yarışından çekilmesini istemiyordum. Sadece düşünmek için zamana ihtiyacım vardı, kendi başıma, onun sarhoş edici dikkat dağınıcılığı olmadan.

Sonunda, cevap vermediğimde, koridoru terk ederken botları parke zeminde gümbürdedi ve sandalyeme yığıldım.

Elizabeth'in dünkü sözleri kafamda çınladı. *Diğ er herkesle ilgilenen kişi o. Köşesinde onunla ilgilenen biri olmayacak diye hep endişelenmişimdir.*

Emmett i in o kişi olmak istiyordum, onun ihtiya larına öncelik veren kişi. Bu ilişi konusunda çok fazla deneyimim yoktu ama kalbimin derinliklerinde buna ihtiya  olduğunu biliyordum. Her zaman başkalarını ilk sıraya koymuştu ama bunun i in beni ilk sıraya koymasını istemiyordum. Belediye başkanı olmak onun i in çok önemliydi.

Annemle birlikte ektirdiğimiz fotoğraf masamın üzerinde duruyordu ve pencereden i eri süzülen işığın parıltısını yakalıyordu. Annemin yüzünü incelerken dudaklarımı mutsuz bir çizgiyle birbirine bastırdım, kendi restoranını a tığ  i in çok gururlu ve heyecanlıyd .

Eğ er şimdi havlu atsaydım, tarih tekerrür ederdi. Belki aynı şekilde değ il ama yine de bir erkek i in her şeyden vazge iyor olurdum.

Restoran  bırakırsam annem büyük hayal kırıklığ na uğ rayacakt . Nedenini söylediğimde yüzündeki şaşk n ifadeyi şimdiden görebiliyordum. Anlayacak mıyd ? O ve babam, Emmett ve benim gibi değ illerdi. Emmett ve benim gibi birlikte glmyorlard . Birbirlerini i ten i e sevmiş olabilirlerdi ama Emmett ve benim gibi arkadaş değ illerdi.

Annem hayal kırıklığ na uğ rardı. Keiko hayal kırıklığ na uğ rardı. Max de.

Bu güzel tarihi binanın bir sonraki berbat turistik restorana dnştğ n görmeye dayanabilir miydim? Hayır.

Chuck'ın çalışanlarımın yarısını kovmasını ve diğ er yarısına da daha fazla müşteri çekmek i in dekolte giydirmesini izleyebilir miydim? Hayır.

Keiko'nun ailesinin restoranının tüm karakterinden, cazibesinden ve tarihinden sıyr lmasını izleyebilir miydim? Hayır.

Ama Emmett'in ezildiğ ini görmeye de dayanamazdım. Se imi kazanabileceğ ini ama benim i in bundan vazge tiğ ini bile bile şirketine geri dönmesini izleyemezdim. Kazanacakt , kazanacağ ını biliyordum.

Kalbim par alara ayr ld , çünkü ne yapacağ ımı biliyordum. Belediye binasından ıkt ğ m andan itibaren biliyordum.

Cebimdeki telefonum ald  ve onu ıkar p Hannah'dan gelen mesajlara baktım:

Lütfen beni ara.

Avery, çok zgnm.

Berbat hissediyorum. Bu kadar aptalca bir şey yaptığıma inanamıyorum. Lütfen beni ara.

Aradım ve ilk çalışta cevap verdi. "Selam."

Nefes nefese kalmıştı.

"Merhaba." Yüzüğü parmağımın etrafında döndürdüm, ne yaptığımı fark ettim ve durdum. Ona bakmak istemiyordum, şu anda olmazdı. Yaptığım şeyin bir başka acı verici hatırlatıcısıydı.

"Bana ikinizden hiç bahsetmemeliydin, bunu bir sır olarak saklamam gerekiyordu ve seni tamamen hayal kırıklığına uğrattım." Sesi kırıldı.

Bir an sessiz kaldım ve elimle yüzümü ovaladım. Hannah'nın kapıyı kilitlememesine kızmış mıydım? Elbette. Ama Cynthia'nın yanlış zamanda kitapçıda olması onun suçu değildi. Benim kolayca yapabileceğim bir hata yüzünden böyle hissetmek Hannah'ya haksızlıktı.

"Sorun değil, Han. Bunu söyleyen kolayca ben de olabilirdim." Kendimi durmaya zorlamadan önce yüzüğü tekrar çevirdim.

"Neredesin sen? Emmett seni arıyordu."

"Biliyorum." Yutkundum. Emmett'in kapının diğer tarafından söylediği sözler kafamın içinde çınladı. *Bunu düzelteceğim.* Nasıl düzeltecekti? İçinde bulunduğumuz bu karmaşayı nasıl düzeltebilirdi ki? Tabii ki deneyecekti, çünkü o Emmett'ti. Herkesin sorunlarını çözen adamdı.

"İnsanlar bu konuda gerçekten üzgün," diye fısıldadı Hannah. "Sen belediye binasından çıktıktan sonra Keiko'nun Isaac'e neler söylediğini duymalıydın. Konsey bile üzgün görünüyordu."

Elizabeth'in dün bana söylediği sözleri tekrar düşündüm, Emmett'in herkesle nasıl ilgilendiğini ve benden başka kimsenin onunla ilgilenmediğini.

"Patronların ve çalışanların ilişki içinde olması alışılmadık bir durum değil," diye devam etti Hannah, "ve şirketler her zaman bunun bir yolunu buluyor." Mırıldandı. "Sanırım Isaac'in bugünkü hızlı kararında seçimi kaybetmek istememesi etkili oldu."

Emmett ve ben artık evliydik. Belki kâğıt üzerinde gerçek bir evlilik değildi ama onu seviyordum. Bunu ona söyledim ve ciddiye aldım.

Bunu düzeltmek istedim. Sadece kendim için değil, Emmett için de. Bu kez Emmett'in yanında olmak istiyordum.

Hannah'nın sözleri aklımda yer etti ve beynimde bir şeyler klikledi. "Bekle. Yöneticiler ve çalışanlar hakkında ne demiştiniz?"

"Oh. Bu. Uh." Sesi utanmış gibiydi. "Bir kitapta okudum. Bir aşk romanı. Bir patron kendisi için çalışan biriyle çıkmak istiyordu."

İşe alımıyla ilgili tüm kararların diğer yöneticiler tarafından verileceğini belirten bir sözleşme imzaladılar. Teknik olarak onun için çalışmayacaktı." Kafa derim karıncalandı ve neredeyse nöronlarımın ateşlendiğini hissedebiliyordum.

"Hannah. Sen bir dahisin."

"Öyle miyim?"

Gülümsedim ve ayağa kalkarak çantamı aldım. "Kesinlikle öylesin. Yardımına ihtiyacım var, bugün biraz vaktin var mı?"

"Tabii ki! Evet. Yardım etmek istiyorum."

"Beş dakika içinde kitapçıda olacağım."

OceanofPDF.com

Emmett

Gelgitle birlikte dalgalar kumlara çarpıyordu ve ben Castle Beach'te oturup bizi bu karmaşadan nasıl kurtaracağımı düşünüyordum.

Seni seviyorum, demişti.

Ellerim yumruk oldu, onu aramaya, bulmaya, kendime doğru çekmeye ve parmaklarımı yumuşak saçlarına dolamaya hevesliydim ama o bunu istemedi. Boşluk istiyordu.

Şu anda muhtemelen benimle bir şey yaptığı için pişmanlık duyuyordu. İçimi çektim ve ellerimi yüzüme sürdüm.

Restoranından vazgeçmeyecekti, bundan emin olabilirsiniz. Hayatta olmaz. İsteddiği tek şey buydu. Arbutus onun için her şeydi, o da *benim* için her şeydi, bu yüzden orayı almamasının sebebi ben olamazdım. Buraya gelene kadar yaşadıklarımızdan sonra olmazdı. Özellikle de bana babası hakkında anlattıklarından sonra. Bunu ona asla yapmazdım. Ona bu sahilde bir söz vermiştim.

Kalbim göğsümde burkuldu. Onu özlemiştim. Sadece sekiz saat olmuştu ama onu özlemiştim.

Telefonum cebimde tekrar çaldı ve mesajlara bakmadan kapattım. Kimseyle konuşmak istemiyordum. Konsantre olabilmek ve bir plan yapabilmek için yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Yine de Avery düşüncelerime sızdı. Bu sabah onu uyandırdığımda yüzündeki yumuşak, memnun ifade. Onunla dalga geçtiğimde gözlerini devirmesi ve gülümsemesini bastırması. Ve sonra bugünkü belediye binasında, restoranının önünde durduğumu fark ettiğinde yüzündeki korku ve şaşkınlık ifadesi. Bunca zamandır kaçınmaya çalıştığı şey tam olarak buydu.

Avery ile aramızdaki bu evliliğin gerçek olmasını istiyordum ama restoranını alamazsa beni affedebileceğinden emin değildim. Kendimi affedebilir miydim bilmiyorum.

Dudağımdaki yarayı ovuşturdum ve suya baktım. Avery'nin restoranı satın almasına yardım edebilmemin tek yolu belediye başkanlığı yarışından çekilmektir. Eğer bunu yaparsam, tüm bu sorun ortadan kalkacaktı.

Peki ya Will? Peki ya Kara ve Nat? Her fırtınada elektriklerini kaybeden kasabadaki tüm işletme sahipleri ne olacak? Ya benim seçilmem için bu kampanyada canını dişine takarak çalışan Div?

İstifa edersem kimse bir şey demez. Will anlayacaktır. Yine de kendimi başarısız hissedirdim. Onlara da bir söz verdim.

Ya biri ya diğeri olacaktı. İstirap içimi parçaladı ve göğsüm ağrıdı. Hem Avery'ye hem de Will'e verdiğim sözleri tutamadım.

"Bulması zor bir adam olurdun-" Avery yanımdaki kütüğe oturdu ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "-eğer buranın çok gizli yol tarifi bende olmasaydı." Güzel ağzı bir gülümsemeye dönüştü ve yanağıma bir öpücük bıraktı.

Şaşkınlıkla ona baktım. Kızgın, endişeli ya da üzgün görünmüyordu. Sanki bütün o belediye binası olayı hiç olmamış gibiydi.

Ve sonra öyle bir şey yaptı ki beynim kafatasımın içinde ters döndü.

Güldü.

Ağzım açık kaldı.

"Emmett, sana bir teklifim var." Kendini beğenmiş bir gülümsemeye kaşlarını oynattı.

"*Bana* bir teklifin mi var?" Gözlerimi kırptım. "Bunu denedik ve açıkça işe yaramadı."

Başını salladı ve çantasından büyük bir zarf çıkardı. "İşe yaramadığını söylemeden önce şunu okuyun."

Zarfı ondan aldım, çevirdim, açtım, kâğıtları çıkardım ve okudum.

"Bu acil durum önergesi aşağıdakileri önermektedir," diye yüksek sesle okudum. "Queen's Cove'daki bir işletmenin sahibi ile Queen's Cove Belediye Meclisi'nin bir üyesi arasında çıkar çatışması varsa, söz konusu meclis üyesi bu işletmeyle ilgili kararlardan, girdilerden ve oylamalardan muaf tutulacaktır."

Kalan konsey üyeleri söz konusu işle ilgili konuları denetleyecektir. Bu önerenin derhal yürürlüğe girmesi için oylanması önerilmektedir."

Kâğıt orijinalinin fotokopisiydi. Üst kısmına YÜKSEK ÖNCELİK damgası basılmıştı ve metnin altında Isaac hariç tüm belediye meclisi üyeleri imza atmıştı. İmzalara baktım.

Avery beni dürttü. "Bu gece oylama var." Elini uzatıp sayfayı çevirdi ve uzun bir imza listesi daha ortaya çıktı. Hannah. Keiko. Holden. Wyatt. Ailem. Miri. Scott. Hırdavatçı dükkânı, bakkal ve birkaç otel yöneticisi ve sahibi.

Avery'ye baktım. Kalbim göğsümde sertçe çarpıyordu. "Bunu sen mi yaptın?"

Başını salladı. "Hannah'nın yardımıyla. Şehirdeki çoğu işyeri sahibine imza attırdık." Gülümsedi ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "İşe yarayacak, Emmett, bunu biliyorum. Isaac'in herkese hayır demesi mümkün değil. Konsey ondan daha fazla oy kullanacaktır."

Yer yarılmış da altıma girmiş gibi hissediyordum. Avery bir şeyleri çözmek için kışını yırtarken ben burada üzgün üzgün okyanusa bakıyordum.

Yüzünü inceledim. "Boşluğa ihtiyacın olduğunu söylemiştin."

Dudağını çiğnedi. "Yaptım. Ve sonra bunu düzeltmek istedim." Yutkunurken boğazı düğümlendi. "Herkesle sen ilgileniyorsun, Emmett. Her şey hep senin omuzlarında." Parmağındaki yüzüğü döndürdü. Onu hâlâ yüzük takarken görmek içimdeki bir şeyleri rahatlattı. "Bu işte beraberiz. Bu benim için gerçek."

Bu benim için yeniydi, birinin arkamı böyle kolladığını hissetmek. Işık onun masmavi gözlerini yakaladı ve yaşadığım süreçte daha güzel bir renk göremeyeceğimi düşündüm.

"Bu benim için de gerçek." İmza listesine tekrar göz attım. Onun hızlı düşünmesi ve azmi karşısında göğsüm gururla doldu. "Bunun gerçekten işe yarayacağını mı düşünüyorsun?"

Telefonu çaldı ve kimin aradığını görünce parmağını kaldırdı. "Bu düşünceni unutma." Cevap verdi. "Hey." Dinledi ve telefonda bir ses duyabiliyordum ama kelimeleri seçemiyordum. Nötr ifadesi bana hiçbir şey söylemedi. "Tamam. Haber verdiğin için teşekkürler." Telefonu kapattı ve parlayan gözlerle bana baktı.

Yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtma belirdi. "Arayan Keiko'ydu, konseyin önergeyi kabul ettiğini ve yarın bankada yapacağımız toplantının hâlâ geçerli olduğunu bildirmek için aramıştı."

"İşe yaradı."

Başını salladı. "Mhm. Sonsuz minnettarlığınızı sabah oralıyla kabul edeceğim."

"İşe yaradı amına koyayım." Buna inanamıyordum. Kâbus sona ermişti ve Avery'm her şeyi yoluna koymuştu. "Buraya gel." Onu kucağıma çektim ve şaşkın kahkahasını ağzımı onunkinin üzerine koyarak kestim.

"Seni çok seviyorum," dedim öpücükler arasında ağzına karşı. Elleri çok iyi hissettiriyordu, omuzlarımda geziniyor, saçlarımı okşuyor, omurgamdan aşağı elektrik atışları gönderiyordu. "Senin için çok minnettarım. Sen benim her şeyimsin."

"Sen benim her şeyimsin." Onun nefessiz kalması sikimin sertleşmesine neden oldu.

Aklıma bir şey geldi. *Bu benim için gerçek*, demişti birkaç dakika önce.

"Bekle." Ellerim hala kışının üzerindeydi. "Başka bir şey daha var." Kaşları biraz çatıldı. "Tamam."

Dışarı. Nefesimi dışarı üfledim. "Wyatt evlilik cüzdanını doldurdu." Gözleri kocaman oldu.

"Ondan bunu istemedim," diye ekledim aceleyle. "Arabama koymasını söyledim ama belediye binasına bırakarak bana iyilik yaptığını sandı."

Avery kucağımda donup kalmıştı, gözleri hâlâ kocaman ve dudakları hafifçe ayrıktı.

"İstersen evliliğimizi feshedebiliriz, benim için sorun değil. Bu sadece bir kağıt parçası ve sana olan hislerimi değiştirmez. Hâlâ bunun gerçek olmasını istiyorum ama eğer bunu yasal hale getirmeye hazır değilsen, sorun değil. Ailenle olanlardan sonra-"

"Hayır." Eli ağzımı kapattı ve bana baktı. "Hayır mı?" Kelime parmaklarının arasında boğuklaştı.

"İptal ettirmek istemiyorum."

"İstemiyorsun."

Başını salladı ve kaşları çatıldı. Derin bir nefes aldı ve bir kez başını sallamadan önce bıraktı. "Bunun gerçek olmasını istiyorum. Bu gerçek." Gözlerimin içine o kadar büyük bir güven ve sevgiyle baktı ki ona bir adım daha aşık oldum. "Sen babama hiç benzemiyorsun. Ben de annem değilim. Sana güveniyorum. Sertifikayı olduğu yerde bırakalım." Bana tereddütlü bir gülümseme verdi. "Gerçekten evlenelim. Eğer istediğin buysa."

Bu kadın. Çok cesur, tatlı, akıllı ve benim için mükemmel. Benim için yapılmış.

"Ben de bunu istiyorum." Ağzını tekrar kendime çektim. "Tek istediğim bu. Seni seviyorum, tatlım."

Her şeyden çok duymak istediğim sözleri fısıldadı. "Ben de seni seviyorum, sevgilim."

OceanofPDF.com

Sonsöz

"AVERY, geçen seneki turist masasını hatırlıyor musun? Annenin güneş yanığı vardı." Max ofisimin kapı çerçevesine yaslandı.

Masamdan başımı kaldırdım ve gözlerimi kısıtım. "İki çocuk mu?" Başını salladı. "Müdürle konuşmak istiyorlar."

Yüzümde bir sırıtma belirdi. "Sanırım oraya gitsen iyi olur."

Gözlerini devirdi ama memnun olduğunu görebiliyordum. "*Seninle* konuşmak istiyorlar. Merak etme, sadece merhaba demek istiyorlar."

Geçen yıl restoranın satışı tamamlandıktan yaklaşık altı ay sonra Max'i Arbutus'un müdürlüğüne terfi ettirmiştim. *Evlenmek*, sırlıslıkla *aşık olmak* ve *neredeyse her şeyimi kaybetmek* gibi olaylar dizisi hayatımı birkaç yönden değiştirmişti. Artık hayatım boyunca hedeflediğim başarılı bir restoran sahibi olma hedefini listeden çıkardığıma göre, ara sıra bir gün izin almak o kadar da kötü bir fikir gibi görünmüyordu. Özellikle de sevdiğim insanlarla vakit geçirmek için. Emmett. Birkaç ay önce şehre taşınan annem. Elizabeth ve Sam. Hannah. Kayınbiraderlerim Holden, Wyatt ve Finn. Miri ve Scott. Artık tam zamanlı olarak Vancouver'da yaşadığı için çoğunlukla Facetime üzerinden sohbet ettiğim Keiko.

Masamın üzerindeki fotoğraflara baktım. Keiko ve dünyanın en sevimli, tombul yanaklı kız bebeği, ikisi de parlak gözlerle kameraya gülümsüyorlardı. Emmett ve ben, düğün günümüzde sahilde el ele tutuşurken, ben ona özel küçük bir gülümseme verirken, o da sanki onun her şeyiymişim gibi beni izlerken. Emmett ve Kara'nın plajda çekilmiş bir fotoğrafı, yanakları bronzlaşmış ve çilli. Ve benim favorim: Miri'nin kaplumbağa rehabilitasyonundan bir fotoğraf, Emmett ve ben el ele tutuşurken

Emmett'in saf dehşet ve benim sevinçli eğlence bakışlarımla kaplumbağalar öpüşen yüzlerimize kadar geldi.

Max omzumun üzerinden fotoğrafa baktı. "Bu fotoğraf bana neşe veriyor. Büyük açılış ne zaman?"

"Saat birde. Gitmeliyim." Ayağa kalktım ve çantamı aldım. "Çıkarken turistlere selam veririm."

Restoranda, masalarının önünden geçerken annem ve Elizabeth'e sıırıttım. Daha önce geldiklerinde onlarla oturup birkaç dakika sohbet etmişim. Her Perşembe birlikte öğle yemeği yerlerdi. Genellikle birkaç saat süren bu yemeğe birkaç kadeh şarap ve gözlerinden yaşlar süzülen kahkahalar eşlik ederdi.

Elizabeth'le öğle yemekleri, Miri'yle okuldaki gönüllülük çalışmaları ve aldığı şarap yapımı kursu derken annemin takvimi doluydu. Burada mutlu görünüyordu ve bu da beni mutlu ediyordu.

Geçen yılki turistlerin masasına yaklaştığımda ebeveynlerin yüzleri aydınlandı. "Bütün yıl geri gelmek için sabırsızlandık," dedi anne bana gülümseyerek. "The Arbutus'u Instagram'da takip ediyorum!"

Gururdan karnıma ağırlar girdi ve yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım. "Geri döndüğün için çok heyecanlıyız." Ciddiydim. "Ben de aloe stokladım."

Ebeveynler güldü.

Restorandan çıkarken gözüme bir şey takıldı. Yıllar önce annemle birlikte restoranının önünde çektiğimiz ve masamın üzerinde duran çerçeveli resim antrede asılıydı.

Arbutus Keiko'nun ailesinin mirasıydı ama artık benim ailemin de mirasıydı. Hayatımda olan her şey beni hayatımın bu aşamasına getirmişti: annemin restoranının başarısızlığını izlemek, babamın hayal kırıklığını yaşamak, bir hevesle Queen's Cove'a taşınmak ve Emmett'in saçma planına evet demek. Bazı kısımlar zordu ama hiçbir şeyi değıştirmezdım.

Birkaç blok ötede yürürken kendi kendime gülümsedim, kasabadan gelen insanlara merhaba dedim ve Queen's Cove'da Mayıs ayı için tipik olan serin ve güneşli havanın tadını çıkardım. Miri'nin yeni kaplumbağa rehabilitasyon merkezinin büyük açılışı için geldiğimde iki katlı binanın önünde yaklaşık otuz kişi toplanmıştı. Önceki merkezden daha büyüktü ve bu alan neredeyse iki katı büyüklüğündeydi. Binanın üzerinde *GRAND OPENING!* yazılı bir pankart asılıydı ve küçük bir sahne kurulmuştu.

Emmett'i hemen fark ettim. Sahnenin kenarında Miri'yle konuşuyordu. Evlendikten bir yıl sonra bile adamın ne kadar yakışıklı olduğunu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Geniş omuzları gri gömleğini mükemmel bir şekilde dolduruyordu ve parmaklarım gür saçlarını karıştırmak için kaşınıyordu. Miri'nin söylediği bir şeyi başıyla onayladıktan sonra başını kaldırıp bana baktı ve göz kırptı.

Sırtıtmamak için kendimi zor tuttum. Bu adam. Emmett'le aramızdaki ilişkinin kaçınılmaz olduğu geçen yıl boyunca pek çok kez aklıma gelmişti. Öyle ya da böyle ondan her zaman etkilenmişim, birbirimizi çok az tanıdığımız zamanlarda, restoranda bana takıldığı zamanlarda bile. Ona göz kırptım ve bakışlarında bir sıcaklık titreşimi belirdi.

"Merhaba, tatlım." Beni kolunun altına çekti.

Yanağına hızlı bir öpücük kondurdum, sıcak ve erkeksi kokusunu içime çektim. "Selam, tatlım."

Miri bir kez alkışladı. "Avery, güzel, buradasın." Kaplumbağa Rehabilitasyon Merkezi çalışanına, içindekileri siyah bir bezle örten bir el arabası getirmesini işaret etti. "Sana işaret verdiğimde Sarabeth'i Bay Başkan'a teslim edebilirsin."

Emmett'in sırtışı düştü. "Sarabeth kim?" Boğazı düğümlendi ve ben gülmemeye çalıştım. "Miri. Bunu konuşmuştuk. Sarabeth kim?"

Miri ona *duh* der gibi bir bakış attı. "En yeni misafirlerimizden biri. Ona hoş karşılandığını hissettirmeliyiz." Siyah örtüyü çekerek, yüzü cama yaslanmış keçi gözlü bir kaplumbağayı ortaya çıkardı.

Emmett ögürdü, gövdesi sarsıldı. "Miri, hayır."

"Merhaba millet, geciktiğim için özür dilerim." Queen's Cove Daily'nin blog yazarı Don, boynunda asılı fotoğraf makinesiyle yanımızda belirdi.

"Tanrım, yine mi?" Emmett burun kemiğini sıktı. Sırtını

okşadım. "Her şey yoluna girecek, tatlım."

Miri'nin dikkatini bir şey çekti ve yüzü aydınlandı. "Oh, mükemmel. Ve işte Carter."

Nereye baktığını gördüm ve neredeyse boğuluyordum.

Eski evimin bodrum katında yaşayan yirmili yaşlarının başındaki keş Carter, tam bir kaplumbağa maskotu kostümü giymiş ve kollarında dev bir kaplumbağa kafası taşıyarak geldi.

"Lazer! Burada olduğunu bilmiyordum. Hey, kardeşim." Emmett'in bakışlarını yakalayınca gözleri büyüdü. "Pek iyi görünmüyorsun. Seni deniz falan mı tuttu?"

En azından Emmett artık kusacakmış gibi görünmüyordu. Carter'a ters ters baktı ve yanımda gerildiğini hissettim. Belini sıktım.

dikkatini dağıtmak için biraz daha sıkı.

Bana doğru baktı. Miri, Don ve Carter, Carter'ın sahnede hangi yöne yürüyeceği hakkında konuşurken, "Belediye başkanı olmanın bu kısmını sevmiyorum," diye mırıldandı.

"Her şey elektrik şebekesini tamir etmek ve son adama karşı suç duyurusunda bulunmak olamaz."

"Şşşt." Bana sırtımdan önce duyulmadığımdan emin olmak için etrafına bakındı. "Bunu bilmemen gerekiyordu."

Emmett'in büyük bir farkla belediye başkanı seçilmesinden kısa bir süre sonra Isaac ailesini Vancouver'a taşıdı ve Chuck da işini satışa çıkardı. Emmett altyapı geliştirme kayıtlarını arıyordu ve bazı kaybolan kağıt izleri buldu. Chuck'ın işletmesine karşı yapılan şikayetler bir kez yapıldıktan sonra ortadan kayboluyor gibiydi. Kasabanın altyapı bütçesi her yıl mantıklı olmayan masraflarla tüketiliyordu. Ve muhasebe departmanından bir şekilde geçmeyi başaran, iki kez dosyalanmış pek çok harcama vardı. Emmett, kasabanın elektrik şebekesinin karanlık çağlarda kalmasında çıkarı olan birinin el altından Isaac'e para aktardığından şüpheleniyordu. Belki de bir jeneratör şirketi ya da tamirci.

Ancak bunların hiçbirini bilmemem gerekiyordu, çünkü Emmett ve kasaba konseyi hala avukatlarla uğraşıyordu ve henüz resmi olarak hiçbir şey dosyalanmamıştı.

Miri, Emmett'e başlamaya hazır olduklarını işaret etti ve o da bana hızlı bir öpücük vermek için eğildi. Dudakları dudaklarıma değdi ve o elektrik fermuarını ayak parmaklarıma kadar hissettim.

"Seni seviyorum, tatlım." Sesi kulağımda kısıktı.

"Ben de seni seviyorum." Ona gülümsedim.

"Umarım o şeyi sana daha sonra giydireceğimi biliyorsundur." Kıcıma hızlı bir şaplak atmadan önce kimsenin bakmadığından emin oldu. Güldüm ve sahneye çıkıp mikrofonun başına geçti.

"İyi günler, Kraliçe'nin Koyu!" Gülümsedi ve küçük kalabalık alkışladı ve tezahürat yaptı. "Miri'nin Kaplumbağa Korkuları Evi'nin yeni yerinin büyük açılışına hoş geldiniz."

Kalabalık sessizliğe gömüldü ve Miri'nin ağzı açık kaldı. Emmett'in gözleri ne söylediğini fark ettiğinde kocaman açılmıştı. Kahkahamı gizlemek için elimle ağzımı kapattım.

"Yani, Miri'nin Kaplumbağa Cenneti." Öksürdü. "Miri'yi kocaman alkışlayalım!"

Miri sahneye çıktığında kalabalık alkışladı ve Carter'a ona katılmasını işaret etti. Kaplumbağa kostümüyle sahneye çıktığı anda kalabalık çılgına döndü. Kaplumbağa kafasını taktığı için yüz ifadesini göremiyordum ama robot gibi hareket etmesinden ve sahnede ay yürüyüşü yapmasından yüzünde kocaman bir sırıtış olduğunu anladım. Emmett'e doğru dans etti ve kolunu Emmett'in omuzlarına doladı.

"Bırak beni," dedi Emmett ve ben homurdandım. "Miri'nin kuruluşunun bölgedeki kaplumbağaları kurtarma ve rehabilite etme konusunda uzun bir geçmişi var."

Yanımdaki çalışan kaplumbağaların bulunduğu tankın kilidini açtı. Emmett'in profesyonel gülümsemesi bozuldu ve gözleri tanka kaydı.

"Ve, um-" Boğazı çalıştı. "Ve yeni tesisle birlikte neredeyse iki kat daha fazla misafir kabul edebilecekler."

Çalışan uzanıp kolları ve bacakları havada yayılmış olan kaplumbağa Sarabeth'i yerden kaldırdı. "Al bakalım."

"Teşekkürler." Kaplumbağayı kucağıma aldım ve Miri'ye baktım, o da başını sallayarak sahneye çıkmamı işaret etti.

Emmett'in yüzünde bir bulantı ifadesi belirdi ve burun delikleri açıldı. Bakışları ben ve kaplumbağa arasında gidip geldi. "Miri'nin kuruluşu çoğunlukla bağışlarla ayakta duruyor ve Queen's Cove sakinlerine cömertlikleri için teşekkür etmek istiyor." Yutkundu ve ben yaklaşırken elimdeki kaplumbağaya baktı.

Bana baktı ve başını hafifçe salladı. *Hayır*, gözleri yalvardı.

Ona daha geniş sırttım. *Evet*, başımı salladım.

"Queen's Cove kasaba konseyi adına-" Emmett'in ağzı tılandı. "-Miri's Turtle Heaven'a yirmi bin dolarlık bir hibe sunmak istiyorum."

"Çabuk ol," dedi Miri kulağıma. "Şimdi."

Kaplumbağayı Emmett'in ellerine tutuşturdum ve yüzü dehşet ifadesine büründü. Don fotoğraf makinesini hazırladı, Miri Emmett'in yanına gidip gülümsedi ve Emmett'in diğer tarafında Carter ona karşı twerk yapmaya başladı. Don fotoğrafı çekti ve kalabalık alkışlarken bize başparmağını kaldırdı.

Emmett kaplumbağayı Miri'ye geri fırlatmadan önce Carter'a "Kes şunu," diye bağırdı. "Miri tüm öğleden sonra yeni tesisin turlarına liderlik edecek," dedi mikrofona. "Tebrikler, Miri. Kusmadan önce gitmem gerekiyor."

Miri kaplumbağasının gözlerinin içine hayran bir gülümsemeyle baktı. "Tamam."

Emmett beni sahneden çekti ve ellerini dezenfektana buladı. "Umarım hoşuna gitmiştir. Gidip ellerimi kaynatmam lazım."

Ellerimi tutup üzerlerine dezenfektan sürerken homurdandım. "Orada harikaydın."

Ürperdi. "Miri başka bir kaplumbağa kurtarma yeri açmak isterse, hayır derim."

Ona gülümsedim. "Hayır, yapmayacaksın."

İç çekti. "Hayır, yapmayacağım." Saate bakmak için telefonunu çıkardı. "Günün nasıl geçiyor? Bunun için bütün öğleden sonrayı ayırmıştım. Benimle okulu asmak ister misin?"

Yüzümde sinsi bir gülümseme belirdi. "Sayın Başkan, üzerimde çok kötü bir etkiniz var. Beni her zaman büyük planlarınıza dahil ediyorsunuz."

Durdu ve ağzı kulağımın hemen üzerinde olacak şekilde eğildi. "Bu gece ne yapacağımızı görene kadar bekle."

İçimi bir ürperti kapladı ve midem bulandı. "Seninle evli olmak kesinlikle hoşuma gidiyor."

Kaşları yukarı kalktı. "Güzel. Karım olmaya alış çünkü geri dönmeyeceğim."

Öğleden sonrayı Castle Beach'te, tam da bu nedenle arabada tuttuğumuz bir battaniyenin üzerinde oturarak, dalgaları ve köpüklü suyu izleyerek, kuşların cıvıltılarını dinleyerek geçirdik. Güneş tenimizi hafifçe ısıttı ve Emmett'in kolu beni yanından tutarken ben de başımı omzuna yasladım.

Boş kumsala, sonra denize ve suyun karşısındaki ormana baktım. "Cennet böyle bir yer olmalı."

"Seninle her yere, Adams." Bana baktığında boğazı düğümlendi. "Seninle her yere."

Sörfte tanıdık bir figür belirdi. "Bu Wyatt," dedim gözlerimi kısarak ve işaret ederek.

Emmett bir süre onu izledi. "Yanında kim var? Genelde yalnızdır."

Wyatt'ın yanında süzülen ikinci bir figür belirdi. Sırtları bana dönüktü ama o parlak sarı saçları her yerde tanıyabilirdim.

"*Hannah* mı o?" Gözlerimi kırpıtm. Hannah sörf yapmazdı. Hannah kitapçıdan çıkmazdı. Hannah Wyatt'la zar zor göz teması kurabiliyordu.

Emmett düşünceli bir ses çıkardı ve biz de onların başka bir sahile doğru kürek çekmelerini izledik. Kendi kendime gülümsedim. Her ne oluyorsa, Hannah

hazır olduşunda bana söyleyecekti.

Sonunda eve döndük. Emmett makarna yapacaktı ve birçok yaz akşamı yaptığımız gibi akşam yemeğimizi yiyip bir kadeh şarap içerek verandada oturacaktık. Ama ön kapıdan içeri adımımızı atar atmaz Emmett merdivenlerden koşarak çıktı.

Ben mutfaktaydım, buzdolabından malzemeleri çıkarıyordum, o elinde bir tabak ve yüzünde kocaman bir sırıtışla yeniden ortaya çıktı.

"Hayır." Başımı salladım. "Kesinlikle olmaz."

"Adams." Sesi alaycı ve kandırıcıydı. "Söz vermiştin."

Bir adım geri attım ama tezgah tarafından engellendim. "Ben öyle bir şey yapmadım." Mantar şapkayı silkeleyip orijinal boyutuna getirdi.

Dolabımın arkasında ezilmişti. Emmett onu atmama izin vermedi. ya da kamp ateşinde yakmak istediğim gibi.

Masum bir ifade takındı. "Bugün o iğrenç küçük kaplumbağayı tuttum bebeğim. Bunu yapmak istemedim ama daha iyisi için yaptım." Kabarık şapkasıyla bir adım daha yaklaştı. "şimdi sıra sende."

Kaçmaya çalıştım ama beni yakaladı ve kahkahalarım içimden yuvarlandı. Elinden kurtulmaya çalıştım ama kolu belime kilitlenmişti. Gülmeyi durduramıyordum.

"Evlilik uzlaşmayla ilgilidir." Bir eliyle şapkayı kafama geçirmeye çalıştı.

Kollarım yan tarafıma sabitlenmişti. "Evlilik güvenle ilgilidir," diye hırıldadım kıkırdayarak ve çırpınarak. "Bu şapkayla fotoğrafımı paylaşmayacağın konusunda sana güvenmiyorum."

Emmett şapkayı başıma geçirdi, önce baş deliğı arkada kalacak şekilde geriye doğru çekti. Yenilgiyle iç çektim, doğruldum ve o da şapkayı döndürdü.

Ona ters ters bakmaya çalıştım. O da bana gülümseyerek karşılık verdi. "İşte orada. Benim güzel karım."

"Senden nefret ediyorum." Bu aptal şapkaya rağmen gülümsedim.

Gözlerinin etrafındaki deri kırıştı ve gözleri parladı. "Hayır, değılsin. Beni seviyorsun."

Ellerim göğsüne geldi. "Tüm çabalarıma rağmen sana derinden ve delicesine aşık oldum ve kaderimizde zamanın sonuna kadar birlikte olmak var."

Emmett'in yüzünde mutlak bir memnuniyet ifadesi belirdi. "Tek istediğim buydu, Adams."

OceanofPDF.com

Emmett ve Avery ile bonus baharatlı bir sahne ister misin?

Emmett'in doğum günü partisi ve Avery onun hediyesine bayılacağını
biliyor.

Stephanie'nin haber bültenine buradan veya www.stephaniearcherauthor.com/that-kind-of-guy-bonus-scene adresinden kaydolun

OceanofPDF.com

Teşekkür

Bu kitabı yazarken çok eğlendim. İşe gitmeden önce yazardım, sabahın yedisinde Emmett'le kaplumbağalarla alay ederken kendi kendime kıkırdardım. Okuduğunuz için milyonlarca kez teşekkür ederim. Öncelikle kendim için yazıyorum, ama aynı zamanda bu kitabı tutan sizler için de yazıyorum, çünkü sizin ve benim gibi insanlar? Romantizmi severiz. Romantizm muhteşemdir. Kimsenin bize aksini söylemesine izin vermeyiz.

Harika yazar arkadaşlarıma: Sarah Smith, Tova Opatrny, Maggie North ve Ashley Harlan. Bana her zaman yaratıcı dehalarınızı ve düşünceli bilgelik sözlerinizi ödünç verdiğiniz için teşekkür ederim. Hepinizi tanıdığım için kendimi şanslı hissediyorum.

FYS üyelerine sesleniyorum, sizler hayallerin yaratıldığı şeylersiniz. Sizinle birlikte gökyüzünün sınırı yok. Tüm çabalarımdeki coşkulu desteğiniz için teşekkür ederim.

Merhaba Clarice, kankalarım, ruh eşlerim. Bir gün, boş zaman kadınları statüsünün kilidini açacağız. Dolaplarımız her zaman etik sahte kürk vizonlar ve martini bardaklarıyla (fırlatmak için) dolu olsun.

Kathleen'e. Bana hiçbir zaman ailenizde hoş karşılandığımı ve el üstünde tutulduğumu hissettirmediğiniz için teşekkür ederim. Dünyanın senin gibi daha çok anneye ihtiyacı var. Lütfen bu kitabı okumayın.

Tim. Anlattığım her fıkra seni güldürmek için, yazdığım her kelime seni gururlandırmak için. Hayatımda olduğun her gün evrene sessiz bir *teşekkür* gönderiyorum.

Yazar Hakkında

Stephanie Archer, Vancouver, Kanada'dan buharlı romantik komedilerin yazarıdır. Kitapları keskin espriler, cızırtılı sahneler, bolca kahkaha ve garantili HEA'lar içeriyor. Bridesmaids'in tüm zamanların en komik filmi olduğuna ve üniversite laboratuvar partnerlerinin harika kocalar olduğuna inanıyor.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Stephanie Archer tarafından da

Bağımsız Romantik Komediler

The Heartbreak Rule - Mayıs 2022'de geliyor!

Kraliçe'nin Koyu Serisi

Yanlış Bay Doğru (Queen's Cove #2) - Temmuz 2022!

OceanofPDF.com

